

Ei11 lV ediziInisc Hel-

INSIDER

packt aus

Ein Dokumentarroman

En medicinsk INSIDER packar upp

En dokumentär roman

Utgivare:

SENSEI Verlag, Cannstatter Str. 13 71394 Kernen.

Författare: Pseudonym: Prof. Dr Peter Yoda

Prof Dr Peter Yoda var under många år medlem i den berömda Frankfurtklubben, en sammanslutning av framstående forskare med filialer över hela världen. Efter att ha lämnat klubben förklarar insidern, för första gången i klubbens historia, hur patienter och läkare dagligen luras och bedras. Med chockerande insikter förklarar han de otroliga system som ligger bakom dessa bedrägerier och hur regeringar och läkemedelsföretag går över lik. Författaren visar ohämmat hur falsk och farlig dagens medicin är, utan att allmänheten egentligen inser det. Lär dig om det perfida sätt på vilket framgångsrika terapier undertrycks och istället absolut värdelösa och sjukdomsframkallande behandlingar implanteras i våra dagliga liv.

Den här boken är inte för den som inte vågar, eftersom Prof Yoda beskriver 40-talsstudierna i detalj, tyvärr de mest omänskliga studier som någonsin genomförts. Han upplyser dig också om olika "evighetsmaskiner", hemliga kontrollsystem vars enda syfte är att sprida rädsla bland befolkningen över hela världen så att du gör vad andra vill.

Innehåll

Förord	6
Introduktion.....	9
Om mig själv.....	12
Dagen som förändrade mitt liv	13
Naturen har i grunden rätt.....	34
Min läkning.....	44
Varför sjuka människor blir friska igen.....	49
Sanningen	52
40-talets studier.....	56
Den grundläggande förståelsen	70
Det är upp till oss att ändra på detta.	77
Medicinens makt.....	78
Mitt möte med Rolf	79
Gerhard och kärleken.....	94
Margarin	94
"Långsiktiga skador är att föredra framför kortsiktiga skador."101 En vanlig lördagseftermiddag på klubben	104
Ett perfekt system!.....	107
Är döden verkligen det enda alternativet?	114
Systemet.....	115
Timothys berättelse.....	122
Ju fler biverkningar ett läkemedel har	139
Prof Buljakin, Prof Gruganov & <i>Dr Hamer</i>	142
Valeri Karpari	149

Anledningen till att jag skrev den här boken	157
Hypotesen.....	163
Praxis.....	172
Utdrag ur evolutionens principer.....	181
Farväl	183
Efterord av utgivaren.....	185
Alla människor har rätt att veta och rätt att välja.....	186

Förord

Du känner säkert till talesättet att det inte finns några tillfälligheter i livet. Det är verkligen ingen tillfällighet att du läser den här boken. På samma sätt var det ingen slump att Peter Yoda och jag korsade varandras vägar. Jag är mycket tacksam för detta och hade turen att få lära mig en hel del av honom.

När jag för första gången läste manuskriptet till den här boken blev jag inte direkt chockad, eftersom jag själv hade upplevt mycket av det som han beskriver i sin bok. Å andra sidan insåg jag genast att det skulle vara omöjligt för ett förlag att ge ut hela manuskriptet, eftersom vissa av händelserna är alldeles för "känsliga" enbart ur politisk synvinkel.

Så jag började tillmötesgå hans önskan och först och främst reda ut vad som var acceptabelt för läsare, åklagare och politiker och framför allt vad som inte var det. Först därefter sade jag till Peter att det skulle vara en stor ära för mig att skriva ett förord. Vi kom sedan relativt snabbt överens om att ge ut boken i den form den har idag och jag tror att den fortfarande innehåller tillräckligt mycket riktigt explosivt material för att de flesta läsare säkert kommer att ha en hel del att tugga på.

Jag har fått lära mig mycket de senaste åren. Hur människor går över döda kroppar för pengar och egotillfredsställelse. Hur man dagligen ljuger för läkare och patienter. Hur kyrkor håller sig utanför i stället för att engagera sig och framför allt hur lite individen värderas i vårt samhälle. I den här boken ger Peter Yoda läsaren verktygen för att analysera de system som finns runt omkring dem.

och åtminstone inte längre vara helt utlämnade åt deras godtycke i framtiden.

Men allt detta är bara en sida av myntet. Den här boken lämnar dig inte bara ensam med all negativ information, utan förklarar också hur du kan skapa din egen personliga ö av lycka.

Livet är förvisso mycket enklare om man inte känner till de saker som Peter tar upp i den här boken. Å andra sidan kan hela vårt samhälle egentligen bara förändras till det bättre om vi är medvetna om alla de dagliga lögnerna och känner igen dem på nytt varje dag.

Jag hoppas för dig och för mänskligheten att Peters utträde ur vår älskade klubb är värt besväret och att du efter att ha läst den här boken kommer att vidta nödvändiga åtgärder för att göra ditt liv lyckligt utan att andra behöver lida.

Mycket av det du nu ska läsa kommer att framstå mer som en roman och mindre som en dokumentär om livet. Sanningen är dock att livet är mycket mer

"romaner" än vad romanförfattare ens kan komma på i sina mest kreativa tankar. Peters liv, och mitt, var verkligen inte likt många andra människors liv som aldrig kommer att förstå hur vissa system styr deras liv.

Peter och jag har diskuterat det här ämnet om och om igen otaliga diskussioner under de senaste åren. Än idag är vi inte säkra på om inte bådas våra liv skulle ha varit så mycket bättre om ödet aldrig hade fört oss till klubben.

Å andra sidan kunde vi genom vår unika kunskap nå en nivå av lycka som de flesta människor inte kunde uppnå.

människor tyvärr förnekas. Precis som Peter njuter jag av mitt liv till fullo varje dag och är fullt medveten om att det skulle kunna vara över idag.

Peter kallade sin bok för en "dokumentärroman" i undertiteln och jag tror inte att något ord kan uttrycka bokens innehåll bättre. För det är precis vad den är. Ett dokument om hans liv, uttryckt i romanform, för att tilltala läsare som annars aldrig skulle läsa facklitteratur eller dokumentärer.

Å ena sidan önskar jag Peter att miljontals människor skulle läsa hans bok för att äntligen förstå hur världen verkligen fungerar. Å andra sidan har jag en olycklig känsla av att mänskligheten helt enkelt inte är i stånd att förstå vad Peter faktiskt talar om.

Vad som än händer kommer mänskligheten definitivt att förändras av varje läsare, för en sak är säker, efter att ha läst den här boken kommer det att vara omöjligt för dig att fortsätta som tidigare, eftersom författaren har lyckats presentera "systemen" på ett sådant sätt att alla kommer att förstå dem.

Med vänlig

hälsning, Timothy

Balden Januari

2007

Inledning

Är jag en förrädare? Den frågan har blivit alltmer inrotad i min hjärna under de senaste dagarna. Trots att jag fick tillåtelse att skriva den här boken av vår klubbordförande känner jag mig ibland som en förrädare.

Å andra sidan finns det en otrolig press inom mig att berätta allt jag har upplevt under de senaste åren så att du inte går samma öde till mötes som de många sjuka människor som fortfarande tror på medicinens godhet.

Du kommer inte att förstå den här meningen i början av boken, men det är ändå viktigt för mig att berätta för dig nu att jag inte har gjort det lätt för mig själv. Det är därför jag vill varna dig med en gång.

Om du tillhör den grupp av människor som inte vill förändra sina liv, lägg då boken åt sidan senast efter första kapitlet och ge den i present till någon som du tror behöver en förändring eller är öppen för förändring.

Efter att ha läst den här boken är det inte längre möjligt att fortsätta leva som förut. Jämför med en kvinna som just fått reda på att hon är gravid. Oavsett om hon bär fram barnet eller gör abort, kommer hennes liv definitivt att förändras av denna nyhet. Och samma sak kommer att hända med dig. Efter att ha studerat den här boken kanske du kan förtränga det du har läst ett tag, men inom några dagar eller veckor kommer mina ord att skjuta dina förträngande åtgärder åt sidan och du kommer att bli medveten om dina handlingar.

Förhoppningsvis kommer du under läsningen av den här boken ofta att tänka: "Kan det här verkligen vara sant?" För först då har jag lyckats med det som jag skrev den här boken för, nämligen att få dig att tänka till om världen, och om det medicinska systemet i synnerhet.

Vi har nu kommit till slutet av dödläget och det är dags för stora förändringar. Det räcker inte längre med att "ändra lite här och där" som ni alla känner till från politikerna.

Fler och fler människor dör i hjärtsjukdomar och cancer. Befolkningsexplosionen ställer oss redan inför ganska olösliga problem och jag vill inte ens börja tala om den ökande rädslan i allmänhet (terrorism etc.).

Vad vi är i akut behov av är modiga människor som är beredda att inte bara tänka i nya banor, utan också att gå dem. En del av dessa människor har alltid förändrat världen till det bättre.

Men i en miljö där rädsla, snarare än kärlek, är den dominerande känslan, måste man leta efter modiga människor med förstoringsglas. Det verkar nästan vara så att de modiga har blivit offer för civilisationen.

Men jag tror på er, jag tror att det inte är någon tillfällighet att just ni håller min bok i era händer och att det bland mina läsare inte bara finns en modig person, utan tusentals modiga personer som är beredda att ta ansvar för sig själva och kommande generationer.

Gör mig inte besviken, res dig upp och, precis som jag, ha modet att lämna allt bakom dig för miljarder människors skull på den här planeten - och vem vet, kanske till och med bortom den.

Jag litar på dig och jag är helt säker på att när du väl har förstått de system som beskrivs i den här boken, kommer det ändå inte att finnas någon återvändo till ditt normala vardagsliv för dig - och du kommer inte att vilja det!

Medan jag sitter här i Tsim Sha Tsui och tittar på livet på Nathan Road, hittar andra människor på nya system för att hålla oss alla "snyggt på rätt spår", som min vän Timothy alltid uttrycker det så fint.

Men tack vare den här boken har du nu chansen själv bestämma om du vill stanna kvar i din bana eller ge dig ut på vägen mot ett nytt och lyckligare liv.

Din, Peter Yoda,

Hong Kong, februari 2007

Om min person

Mitt namn i denna bok är Prof Dr Peter Yoda. Professorn och doktorn är äkta, och när jag tänker på de svåra omständigheter under vilka jag genomförde mina studier har jag all rätt att vara stolt över båda titlarna.

Det är inte mitt namn, och vid närmare eftertanke är det inte så viktigt, utan vad jag har att berätta för er. På samma sätt har alla namn på mina klubbmedlemmar och vissa av deras platser ändrats för att skydda dem, men inte deras yrken eller vad de säger. (*Snedställda* namn är riktiga namn. Alla andra namn har ändrats för att skydda personerna).

Alla andra påståenden och uppgifter i denna bok är sanna och återspeglar i korthet vad jag upplevde i klubben.

Jag vill också att du och mina klubbmedlemmar ska förstå mitt agerande bättre. Detta agerande i form av några rader tryckta på några sidor papper, som vissa kanske skulle kalla ett svek mot klubben.

Jag är dock säker på att jag genom att göra detta kommer att bidra till att färre människor dör av kroniska sjukdomar i detta unga millennium, bara för att de inte har fått veta att pengar och maktbegär är mycket vanligare än vi kan föreställa oss ens i våra värsta mardrömmar.

Dagen som förändrade mitt liv

Det var den 18 december 1980, en torsdag. Jag satt i vårt kök tillsammans med min fru och under frukosten funderade vi på vad vi skulle köpa till våra föräldrar den sista långa lördagen före jul.

Jag minns fortfarande tydligt att vi ville gå på bio med vänner på kvällen, så vi bestämde träff kl. 19.00 precis utanför kliniken där jag arbetade. Jag kysste min fru som jag gjorde varje morgon och begav mig till kliniken. Där talade vår föreståndarinna genast till mig och sa att jag inte fick glömma att jag också måste röntgas i dag eftersom det fanns ett fall av tuberkulos på min avdelning.

Jag lovade henne detta och gick direkt till mitt kontor, där min sekreterare redan väntade på mig lite otåligt.

När jag just nu går genom min favoritskog med diktafonen i handen, slår det mig att jag fortfarande minns exakt hur otåligt min sekreterare väntade på mig den dagen eftersom hon var tvungen att gå till registreringsbyrån på eftermiddagen som sin systers brudtärna. Är det inte fenomenalt hur man fortfarande kan komma ihåg sådana små saker efter mer än 20 år?

Dagen förflöt utan några särskilda incidenter tills min sekreterare lämnade kontoret strax före lunch och påminde mig om att jag måste genomgå en röntgenundersökning. Eftersom jag sällan gick till matsalen tyckte jag att det var bäst att gå till röntgenavdelningen vid lunchtid.

Röntgensjuksköterskan hälsade varmt och frågade om jag ville ta med mig röntgenbilderna direkt.

Jag svarade jakande och genomgick röntgenproceduren. Medan jag klädde på mig i båset hände något som jag aldrig kommer att glömma. Jag höll på att knäppa skjortan när assistenten plötsligt slutade vissla en sång som jag inte kände igen.

En kall rysning gick längs ryggraden och jag kunde inte skaka av mig tanken att hon hade sett min röntgenbild och att något var fel.

Jag försökte komma ihåg hur ofta jag hade haft kontakt med patienten med den öppna tuberkulosen. Min hjärnbark reagerade dock omedelbart och försäkrade mig om att chansen att på så kort tid kunna se något på en röntgenbild var mycket liten. Men när jag såg assistentens ansikte insåg jag genast att något inte kunde stämma. Hon räckte mig bilderna och sa bara: "Ta en titt själv".

Jag kunde inte tro det, skuggan på höger sida av min lunga syntes tydligt. Fram till nu minns jag det mycket väl, men allt som hände efteråt, fram till dess att jag kom hem, är bara suddigt i mitt minne. Jag minns fortfarande att jag bad assistenten att vara absolut tyst och att jag berättade för min överläkare att jag var tvungen att lämna kliniken tidigt på grund av en privat angelägenhet.

Sanningen var att jag gick direkt till en välkänd radiolog. Jag kände honom från olika konferenser. Jag tyckte inte särskilt mycket om honom, men jag visste att han var rätt person att prata med när det gällde korrekta diagnoser.

Dessutom ville jag inte att någon annan på min klinik skulle bilderna. Utan att informera honom bröt jag mig in.

Jag gick in i hans förrum, presenterade mig för hans sekreterare och bad henne att leta efter honom i huset.

Medan hon fortfarande ringde runt till olika avdelningar kom han in på sitt kontor med ett synbart gott humör och hälsade på mig nästan som en gammal vän.

Jag förklarade genast mitt problem för honom och han tittade mycket noga på mina bilder under tystnad. Den där minuten kändes som en timme för mig, men först vågade jag inte störa hans koncentration. Men sedan kunde jag inte stå ut längre.

"Är det vad jag tror att det är?"

"Du vet lika väl som jag att man inte kan ställa en exakt diagnos genom att titta på skuggor, men om det är som jag misstänker så har du ett allvarligt problem, närmare bestämt en tumör som är minst 7-8 cm stor och som har börjat sprida sig."

När jag hade återhämtat mig något från den första chocken frågade jag honom om behandlingsalternativen om det bekräftades att det var en elakartad tumör. Han berättade om nya behandlingsalternativ och att vi först behövde veta om det var en "småcellig" eller en "icke småcellig" tumör för att kunna bedöma hur framgångsrik en cellgiftsbehandling skulle vara.

Det var första gången som jag störde mig på att en läkare använde ordet "vi" när det bara handlade om mig.

För övrigt var det också den sista dagen i mitt liv som jag använde ordet "vi", även om det handlade om min motpart. Trots att hans dagliga rutin säkert var bokad in i det sista, gjorde han ändå omedelbart en bronkoskopi.

Patologen fick ta en biopsi och förklarade behovet av en omedelbar undersökning.

En kort tid senare meddelade han oss per telefon diagnosen: icke-småcellig lungcancer.

På vägen hem funderade jag bara på en enda fråga:

"Vad ska jag säga till min fru?" Å ena sidan visste jag att det vara bättre att behandlingsalternativen innan min fru började oroa sig, men å andra sidan insåg jag att min fru kände mig alldeles för väl för att jag skulle kunna låtsas för henne.

Innan jag hann fatta ett medvetet beslut var jag redan hemma. Jill, min fru, var i sovrummet och försökte bestämma vad hon skulle ha på sig i kväll. Innan jag hann säga något tittade hon på mig och sa: "Du ser inte ut att må bra, vad är det?"

Med några få ord beskrev jag mitt trauma för henne och vi satt vid bordet i vår matsal, med varsin kopp kaffe i handen, och funderade på nästa steg. Plötsligt reste sig min fru upp och lyfte luren:

"Jag ska ringa Karl, för vi behöver någon omkring oss nu som kan tänka klart och logiskt. Jag vill att han kommer hit och jobbar med oss för att komma på vad vi kan göra."

Hon sa dessa ord så bestämt att jag inte ens kom på tanken att avråda henne från samtalet, trots att jag i det ögonblicket hade föredragit att bara prata med Jill om allt.

Karl har varit vår bästa vän sedan min ungdom. Även om vi förlorade varandra ur sikte under studietiden är vi idag oskiljaktiga vänner och har delat glädje och sorg i årtal.

Karl är universitetsfysiker och en briljant logiker. Hans fru Marion är jurist och har i många år arbetat på en av de största advokatbyråerna i vår stad. Det gick mindre än en halvtimme innan Karl dök upp i vårt kök och lyssnade på mina klagande ord, medan Jill under förevändning av en vit lögn ställde in våra andra vänners besök i Kyoto.

Jill och jag förväntade oss faktiskt att Karl skulle diskutera en process med oss på ett logiskt och analytiskt sätt, som han brukar göra, om vilken diagnostik jag borde göra och vilka läkare jag borde träffa.

Istället reste han sig upp och sa att han behövde ringa ett snabbt samtal. Telefonsamtalet varade bara några sekunder.

Han kom tillbaka och bad oss båda att lyssna mycket noga på honom i 15 minuter och att inte avbryta honom. Något förvånade sa vi ja och lyssnade på hans ord: "Som ni vet går jag till vår vetenskapsklubb en gång i veckan. Jag ska berätta något för er nu, för jag vet att ni aldrig kommer att missbruka den här kunskapen.

Den här klubben är inte alls en vetenskapsklubb, utan ett hemligt sällskap av människor för vilka det är viktigt att befintlig kunskap inte går förlorad och att denna kunskap görs tillgänglig till gagn för mänskligheten. Varje medlem kan bara rekommendera en annan medlem för medlemskap under sin livstid och det är precis vad jag gjorde för några minuter sedan med mitt telefonsamtal.

Jag ringde ordföranden och bokade tid för en intagningsintervju i övermorgon. Vi kommer att åka dit klockan nio på lördag morgon. Peter, försök att vara öppen en stund och lyssna på mig, även om det mesta jag kommer att säga nu är fel,

låter så otroligt att det kan verka helt galet för er båda. Å andra sidan vet du mycket väl att jag är mycket logisk person och inte en fantast.

För nästan exakt fem år sedan föreslog min doktorandhandledare Prof Hammlich mig som medlem.

Jag ser fortfarande detta som en himmelsk försyn eftersom han, som du vet, dog i en bilolycka bara några dagar senare. Jag har honom att tacka för allt jag vet i dag och vem jag känner i dag, med er naturligtvis som det berömda undantaget. Jag kommer aldrig att glömma min första dag med Paul Berger, som ni kommer att träffa på lördag. Han är den mest intelligenta person jag känner."

Nu stod jag inte ut längre: "Karl, vad är det du pratar om? Jag har obotlig lungcancer och du berättar något om ett hemligt sällskap. Jag vill faktiskt veta vad du skulle göra om du var jag och inte höra några historier om hemliga sällskap eller loger."

Paul behöll lugnet: "Jag förstår mycket väl att du inte är i bästa mentala skick efter vad du har hört idag. Men tro mig, lösningen på ditt problem är att du blir medlem i vår klubb.

Snälla Peter, lyssna på mig i fem minuter till i lugn och ro och jag lovar dig att jag ska svara på alla dina frågor efteråt. Jag förstår precis vad du tänker, jag kände likadant i början. Nej, jag tror till och med mer än du, för som fysiker är jag van att tänka väldigt analytiskt, och allt det här hemlighetsmakeriet gick helt mot . Om det inte hade varit för professor Hammlich, som uppmanade mig att vara öppen med allt, skulle jag aldrig ha gått med i den klubben.

Senast när Paul Berger började ställa filosofiska frågor till mig om livet i allmänhet och det goda i människan i synnerhet, ville jag bara åka hem. Först många veckor senare förstod jag varför professor Hammlich hade valt just mig, och i dag är jag mycket glad över att jag glömde bort min dåvarande stolthet.

Du undrar säkert vad vi egentligen gör i klubben om vi inte är en vetenskaplig organisation, vilket vi alltid att vi är. Eftersom du ännu inte är medlem kan jag logiskt sett bara berätta enskilda delar av hela bilden, men jag hoppas att det räcker för att övertyga dig om att följa med mig till Paul Berger i övermorgon.

Vår huvuduppgift är att få alla människor att hjälpa sig själva och att samla vetenskapliga bevis för att detta är möjligt. Med självhjälp menar vi egentligen ordet självläkning, på det fysiska, psykologiska och andliga området."

Nu brast det ut ur mig igen: "Karl, vad är det för fel på dig? Du är vetenskapsman och talar inte så mycket om andliga ting. Men med risk för att upprepa mig själv.

Vad i helvete har det här med min sjukdom att göra?"

Som alltid behöll Karl lugnet och fortsatte i samma varma ton. "Jag skulle vilja sammanfatta det i ett nötskal. Jag känner människor som kan bota er, även om ni har lungcancer. Tro mig, Peter och Jill, jag har upplevt det själv flera gånger."

Medan jag sakta men säkert tvivla på min väns förstånd tog Jill till orda: "Karl, du har varit på sjukhuset länge.

vår bästa vän i många år, och du har aldrig ljugit för oss. Det är därför jag tror på dig. Men kan du berätta varför du aldrig har berättat för oss om alla dessa människor?" Nu förstod jag inte ens min fru. Hade hon just sagt att hon trodde på varje ord Karl sa?

Medan jag fortfarande försökte förstå vad som hade fått min fru att säga detta, svarade Karl: "Helt enkelt därför att det är vår klubbs främsta regel att inte offentliggöra något som diskuteras eller ses i klubben. Och om du inte hade fått chansen att bli medlem i övermorgon, så hade jag inte sagt något idag heller. Men tro mig, Peter, du kommer inte att behöva dö av en tumör!"

Under resten av kvällen försökte Jill och jag ta reda på mer om denna mystiska klubb, men Karl förblev enviss och berättade bara fragment av de historier som nämndes.

Såvitt jag minns sov jag inte en minut den natten och jag kan inte minnas om det berodde på min diagnos eller Karls galna historier.

Nästa dag gick jag tillbaka till mitt kontor, satte mig vid mitt stora skrivbord och samlade ihop alla onkologiböcker jag kunde hitta på kontoret.

Det fanns bara sex stycken. Jag fann inte mycket i dem heller, förutom att jag förmodligen skulle dö inom 8-16 månader, åtminstone om jag räknade som det statistiska medelvärdet. Även med den bästa behandlingen verkade mina dagar vara räknade, med en femårsöverlevnad på bara några få procent. Varför just jag av alla människor?

Jag, av alla människor, som aldrig har rökt och alltid har varit en förespråkare för icke-rökning, får lungcancer. Jag kunde redan höra mina rökande kolleger säga något i stil med: Det är vad han får för att han alltid har levt så hälsosamt och aldrig rökt och druckit så lite alkohol.

I samma ögonblick hörde jag dock mig själv säga att jag borde sluta med den här typen av självömkan, ställde tillbaka böckerna på hyllan och körde hem till Jill. Hon bara tittade på mig och kramade om mig i flera minuter. Jag hade faktiskt planerat att prata med Jill om hur vi skulle kunna göra de sista månaderna av mitt liv så behagliga som möjligt.

Hemma kunde jag dock inte längre tänka på något trevligt utan njöt bara av att Jill lutade sig mot mig och att vi tillsammans kunde uthärda tystnaden. När vi satt i soffan tillsammans insåg jag hur skönt det är kunna leva med en kvinna som Jill. Jag tror att hon ibland känner mig bättre än jag känner mig själv.

Jag älskar henne fortfarande mer än något annat i livet, inklusive mitt eget. Senare låg vi i sängen och gosade upp oss mot varandra och Karls ord for genom mitt huvud: "Jag känner människor som kan hela er, även om ni har lungcancer. Tro mig, Peter och Jill, jag har upplevt det själv flera gånger."

Karl hämtade mig punktligt kl. 8.30 på lördagen och vi körde till klubben, som ligger i en magnifik och mycket stor villa i ungdomsstil i det mest exklusiva bostadsområdet i vår stad. Karl presenterade mig för Paul Berger, Paul Morgenstern och Hermann Städtler.

De två sistnämnda sa bara några få meningar under de närmaste timmarna och på något sätt kändes det som om jag befann mig i en domstol. Domaren ställer frågor och jurymedlemmarna lyssnar. Paul var i 70-årsåldern vid den här tiden och det var omedelbart uppenbart att han var mycket välutbildad, hade ett exceptionellt gott uppförande och hade studerat filosofi mycket ingående.

Men det var inte förrän han började prata med mig om lungcancer och jag efter några meningar insåg hur väl han kände till det medicinska området som isen var bruten. Han lyckades till och med få mig att skratta och inom kort började vi prata om Gud och världen, som man brukar säga. För ett litet tag glömde jag till och med bort varför jag hade kommit till klubben.

Plötsligt reste sig Paul upp och sa att han var tvungen att lämna oss nu eftersom han hade ett möte på lunchen och sa adjö till mig och Karl. De två "lekmannaassessorerna" lämnade också klubben och vi satt alltså ensamma i klubben, vilket kom som en fullständig överraskning för mig. Jag kunde inte komma på något bättre att säga än: "Och nu?"

Karl svarade dock bara att han var hungrig nu och att det fanns något för oss på klubben. Karl ledde mig in i ett annat rum och jag kunde inte tro mina ögon. Det var ett mycket stort rum med ett bord som såg ut att vara oändligt långt.

Stolarna hade höga ryggar och på något sätt påminde rummet mig om ett rum jag en gång hade sett i ett franskt slott. Karl gick målmedvetet fram till en stol mitt på bordet och gav mig ett tecken att sätta mig på andra sidan bordet.

När vi serverades en måltid sa vi bara några få ord. Jag var fortfarande upptagen med att organisera morgonens alla intryck i mitt huvud.

Medan vi åt efterrätt kom Paul Morgenstern och Hermann Städtler tillbaka. De gick båda rakt fram till mig, skakade hand med mig och hälsade mig artigt välkommen som ny medlem i klubben.

De försvann lika snabbt de hade kommit in. Vi lämnade klubben och körde tillbaka till Jill. Karl förklarade för mig på vägen att det var viktigt att Jill fick höra vad som skulle hända härnäst. Jag hade tusen frågor på mina läppar, men jag höll igen för jag ville att Jill skulle få höra alla Karls svar.

Jill stod redan vid ingången till vårt hus och kunde knappt bärga sig för att få höra vad jag hade upplevt. Vi satte oss alla i vardagsrummet och på Karls ord.

"Från och med idag är du medlem i klubben, eller rättare sagt, du har ett års provstatus, vilket innebär att du kan prata med alla medlemmar och delta i nästan alla diskussioner, men inte rösta.

Efter ett år kommer du att vara fullvärdig medlem med alla privilegier och skyldigheter. Innan dess måste du dock lova att följa följande tre regler. För det första: Allt du hör eller ser i klubben stannar i klubben, Jill. För det andra kommer all kunskap endast att användas för att hjälpa andra människor och inte för att berika dig själv.

Den första lagen här är att du bara använder din nya kunskap för att skapa situationer som hjälper dig och mänskligheten. Och för det tredje kan du bara rekommendera en annan medlem som, liksom du, är engagerad i en trehövdad

till en kommitté. Så tänk mycket noga på vem du kommer att rekommendera en dag."

Under ett kort ögonblick rådde absolut tystnad i rummet, sedan svepte mina ord in över Karl som en storm. "Karl, du driver mig till vansinne. Jag har hört dig berätta om hemliga sällskap och magiska människor sedan i går kväll.

Jag ska följa med dig till en klubb där jag fortfarande inte vet vad medlemmarna egentligen gör och jag börjar undra om du har fallit offer för en sekt och nu försöker dra in mig i något istället för att hjälpa mig."

Jill tittade oroligt på mig och innan hon hann säga något svarade Karl. "Jag kan förstå att du blivit lite förvirrad idag, men jag kan försäkra dig som vän att vi inte har något med någon sekt att göra eller är några konstiga typer.

Nästan alla medlemmar är vetenskapsmän och vi är långt borta från alla ologiska dagdrömmar. Du träffade tre medlemmar idag. Tyckte du att de verkade vara förvirrade fantaster? Nej, absolut inte.

Men innan jag fortsätter med mina förklaringar skulle jag vilja veta om du lovar mig som vän att du kommer att följa alla tre reglerna i vår klubb?"

Medan jag fortfarande funderade på vad jag skulle säga vände sig Jill till mig. "Peter, låt mig också få säga något. Vi har känt Karl i över 20 år nu och under den tiden har han alltid varit ärlig. Varför tvivlar du på honom nu? Var snäll och lova honom nu att du kommer att följa reglerna i hans klubb så att de kan hjälpa oss."

Så jag gav Karl detta löfte, men först efter att han hade försäkrat mig om att han skulle svara på alla mina frågor och sluta tala i gåtor.

Jag minns fortfarande Karls ansiktsuttryck i dag. Han såg ut som om jag hade tagit en stor börda från hans axlar och klubbens historia för mig.

"När Watson och Crick 1953 upptäckte dubbelhelixen inleddes en ny era inom medicinen. Plötsligt trodde även seriösa forskare att de snart skulle kunna besegra de flesta sjukdomar och förklara det mänskliga livets ursprung.

Men även då fanns det tillräckligt många vetenskapsmän som inte lät sig bländas och som redan från början sa att det var mycket bra att veta hur aminosyror är ordnade i cellkärnor, men att utifrån detta vilja dra slutsatser om hur ett flercelligt tillstånd, som människan, fungerar skulle inte bara vara dumt, utan framför allt mycket farligt på grund av den begränsade syn på universum som skulle bli resultatet.

Tyvärr lyssnade man inte på dessa forskare, och den förra gruppen lyckades lura nästan alla regeringar i världen och övertyga de okunniga politikerna om att detta var den väg som gällde för medicin och vetenskap i allmänhet.

Det som inte bara politiker inte förstår är att medicin inte alls är en vetenskap. Peter, du vet bäst. Fråga tre professorer och du kommer att få tre olika svar.

Detta har ingenting att göra med vetenskap, utan med vad medicin faktiskt är, nämligen empirism - studiet av erfarenhet. Peter, du är professor. Faktum är dock att du inte kan förklara för mig varför jag känner mig sjuk varje dag.

eller hur det är möjligt för mig att idag minnas vad jag åt igår.

Faktum är att även om läkare vet mycket om död materia, vet de nästan ingenting om hur miljarder celler lyckas kommunicera med varandra för att bilda ett system som vi kallar en människa.

Vi påstår att alla dessa anlag är förankrade i våra gener, men vi har inga egentliga bevis för det." Vi har under en tid talat om hur lite vi faktiskt vet om livet och framför allt om hur livet uppstår.

Vi har en hel del kunskap om funktionella processer. Men när det gäller att i detalj förstå hur spädbarn klarar av att överleva i livmodern eller vilka mekanismer som slås på efter födseln så att våra celler kan hantera det plötsliga överflödet av syre, måste vi stanna upp.

Karl menade att det var ännu viktigare att vi såg på livet med nya ögon och inte bara genom mikroskop. Då insåg jag inte hur viktig den här meningen skulle bli i mitt liv.

Ju längre jag lyssnade på Karl, desto mer förvirrad blev jag. Var det här verkligen min vän Karl, fysiker till yrket och, åtminstone som jag kände honom hittills, helt styrd av sin vänstra, rationella hjärna?

Vanligtvis älskar han att förlora sig i oändliga detaljer i en diskussion och nu var det han av alla människor som började filosofera som Kant. Jag sneglade på Jill och förstod av hennes ansiktsuttryck att hon inte heller kände till den här sidan av Karl. Till skillnad från mig

Hon satt dock avslappnad i sin fåtölj och verkade njuta av Karls ord.

"Jag ska bespara er hela historien om klubben i dag och bara berätta att en grupp forskare i Frankfurt och grundade klubben som ett resultat av dessa händelser.

Det finns nu flera grupper, inte bara i Europa, och var och en av oss tilldelades en specifik uppgift efter att ha blivit fullvärdig medlem. Du kommer att lära känna min, Peter, och din kommer att hittas. Jag skulle nu vilja berätta vad klubben kan göra för just dig, även jag riskerar att förvirra din bild av modern medicin.

Jag kan i alla fall se till att du inte dör av en tumör i lungorna, förutsatt att du omsätter dina nya kunskaper i praktiken och för det första kan hävda dig mot envisa besserwissrar i form av några av dina kollegor och för det andra är beredd att förändra ditt liv på det sätt som vi kommer att lära dig."

När han sa detta tittade han Jill intensivt i ögonen och varken Jill eller jag hade någon aning om vad det betydde. Å ena sidan kände jag något som liknade hopp, men å andra sidan förstod jag fortfarande inte vad Karl egentligen ville säga.

Men än en gång svarade Karl på min fråga innan jag ens hade ställt den. "Jag kan inte berätta allt för dig idag eftersom det finns för många hemligheter som jag inte kan avslöja i den här miljön, men jag kan redan nu säga så här mycket: det finns andra sätt att bota sjukdomar som cancer. Vi ska visa dig hur i morgon på klubben.

Jag kommer att bjuda in några medlemmar till i morgon som verkligen kan hjälpa dig. Förresten, inbjudan är giltig i detta

Detta gäller även dig Jill, eftersom du också är berörd. I detta särskilda fall kan varje medlem också ta med sin partner.

Jag ska lämna dig nu och ordna allt till i morgon. Jill, Peter, lita på mig, allt kommer att bli bra." Några sekunder senare hade Karl redan lämnat huset och Jill och jag diskuterade vad vi faktiskt hade upplevt idag långt in på natten.

Jag kan fortfarande minnas att jag den natten drömde att påven hade bjudit in mig till en audiens. När jag kom fram till Vatikanen och hade kysst påvens hand tittade jag upp i påvens ögon och insåg att det var Karl.

Jag vaknade helt skakad av denna dröm och kunde inte somna.

Helt utmattad gick jag upp mycket tidigt och gjorde frukost åt oss innan Jill och jag körde till klubben tillsammans. Karl var redan där och tre andra medlemmar med honom.

Till min stora förvåning var en av dem Dr Heinrich Kranzer, den mest kontroversiella teologen i vår stad. Hans senaste bok var en absolut bästsäljare och för- och nackdelarna med hans teser om en ny ordning, inte bara för den katolska kyrkan, diskuterades i alla medier.

Jag hade också läst hans bok och på många punkter talade han verkligen från min själ. Jag vet inte varför, men det lugnade mig oerhört att se honom. För mig förkroppsligade han en person som besatt mycket kunskap och som också var modig nog att presentera dessa teorier för allmänheten.

Om jag då hade vetat att han var en "Öffi" skulle jag aldrig ha trott det (för en bättre förståelse:

Öffi står för public relations officer och är klubbmedlemmar med uppgift att göra den kunskap som förvärvats i klubben "synligt" tillgänglig för allmänheten).

Strax efter att Karl hade presenterat oss för de andra medlemmarna kom Paul Berger in i rummet. Alla andra blev genast tysta och man kunde känna hans närvaro. Han hade en otrolig karisma som inte ens Jill kunde undgå. Efter att ha presenterat sig för henne bjöd han in oss till biblioteket.

När han öppnade dörren till biblioteket kunde jag inte tro mina ögon. Biblioteket var uppskattningsvis 350 m² stort och i mitten av rummet fanns ett stort runt bord. Bordet påminde mig lite om kung Arthurs bord, eftersom det fanns små ställningar med landsvimplar på, pennor som hängde från dem och skrivpapper som låg prydligt framför dem.

Efter att ha njutit av det fantastiska rummet en stund slog vi oss ner i en mysig sittgrupp till höger om entrén. Denna sittgrupp skulle senare komma att bli en av mina favoritplatser på klubben. Så snart vi hade satt oss tog Paul Berger till orda.

"Kära Mrs Yoda", och vände sig sedan till mig: "Käre Peter. Jag är mycket glad över att välkomna dig som ny medlem i klubben. Ditt medlemskap är en stor tillgång oss och jag är säker på att du kommer att ge oss och mänskligheten i allmänhet en hel del. Anledningen till vårt möte i dag är dock en annan.

Du känner säkert till talesättet: En hungrig man filosoferar inte gärna om universum. Detta gäller även för dig. Innan du har övervunnit din lungcancer kan vi knappast dig att ta hand om universum.

mänsklighetens problem." När han detta tittade han på var och en av oss och fick en nick av gillande från de flesta av oss.

Han reste sig sakta från sin stol, gick fram till Hermann Städtler, ställde sig bakom hans stol och lade sin högra hand på hans högra axel. "Du träffade Hermann redan i går. Vad du ännu inte vet är att han vet mer om cancer än alla onkologer du känner tillsammans.

Det här kan verka lite arrogant för dig nu, men Hermann kommer att vara din mentor under de närmaste veckorna och jag är säker på att du om några veckor kommer att förstå varför jag är övertygad om att det inte finns någon som vet i närheten av så mycket om cancer som Hermann.

Men nu har jag talat tillräckligt, jag är säker på att ni båda har många frågor till oss, och vi är här idag för att besvara dem."

Redan innan jag hunnit formulera min första fråga rusade Jill fram. "Jag måste erkänna att jag tycker att det hela verkar lite skumt, och om Karl inte vore här skulle jag tro att jag var i klorna på en sekt eller deltog i ett hemligt möte med Ku Klux Klan.

Men eftersom Karl är här utvärderar jag det jag har hört och sett hittills på ett mer neutralt och öppet sätt. Jag har egentligen bara en fråga. Hur kan ni hjälpa min man så att han kan åldras med mig, för jag kan inte föreställa mig att åldras utan Peter omkring mig."

Under tiden kramade Jill min hand och jag minns fortfarande hur jag fick gåshud över hela kroppen av hennes ord.

Paul Berger, som nu stod till vänster om Hermanns stol, tittade på honom och vände sig sedan direkt till Jill. "För över tio år sedan sa min läkare att jag bara hade en kort tid kvar att leva eftersom min cancer, pleuramesoteliom, inte gick att behandla.

Jag hade dock turen att växa upp med min mormor, som redan som barn introducerade mig för naturopati och många andra av naturens hemligheter. Jag såg ofta människor komma till henne som inte hade mycket till övers för läkare eller som inte hade fått någon framgångsrik behandling och därför sökte hennes råd.

Det enda hon använde sig av, förutom några medicinalväxter, var sin kunskap om att aktivera våra självläkande krafter och inre och yttre rening, som hon alltid kallade det. Därför var mitt första besök efter att diagnosen ställts hos min mormor, som då redan var 89 år gammal.

För övrigt är hon nu 97 år och tar fortfarande hand om sig själv. Hon bor tillsammans med sin bästa vän i en gemensam lägenhet, som hon kärleksfullt kallar "mitt kollektiv", och är fortfarande vid utmärkt hälsa. Framför allt har hennes mentala förmågor inte förlorat något av sin uppfinningsrikedom. Jag insåg dock omedelbart att jag inte skulle ha någon chans att överleva utan hennes hjälp och därför överlämnade jag mig helt och hållet till henne."

När Hermann talade om sin mormor började hans annars så hårda drag att mjukna, och än idag kan man känna denna djupa inre tacksamhet.

Trots att jag var mycket orolig för att någon försökte sälja mig en gammal mamma som visste mycket om örter, slappnade jag av och fortsatte att lyssna uppmärksamt på Hermann. "Min mormor lyssnade bara en kort stund på mitt gnäll över den dåliga prognosen för min sjukdom, sedan ringde hon sin vän, som jag kallar moster Rosemarie.

Utan att fråga mig förklarade hon med några få ord mitt problem för moster Rosemarie och bad henne sätta sig bredvid henne eftersom hon behövde all sin styrka nu och hennes närvaro skulle ge henne extra energi. Jag kommer aldrig att glömma hennes ord när hon sa till moster Rosemarie att i dag var dagen då hon hade lärt sig läkekonsten i över 70 år.

För övrigt använde hon aldrig ordet medicin eftersom hon alltid betonade att läkare bara behandlar symptom eller bara delar av helheten och att hon aldrig ville bli jämförd med en läkare. Jag insåg först många månader senare hur rätt hon hade med dessa ord."

Jag blev alltmer otålig och frågade därför helt enkelt emellanåt. "Vad har du gjort?

Jag är ingen onkolog, men jag förstår att man inte kan bota pleuralt mesoteliom (lungsäckscancer) med några örter." Hermann log och svarade: "Jag förstår att du är otålig och jag ska gå rakt på sak.

Så min mormor började berätta för mig att jag först måste förstå att naturen, och därmed evolutionen, i grunden är rätt. Den som följer dessa principer kan övervinna alla sjukdomar."

Nu ingrep Jill: "Och vilka är dessa principer?" Hermann såg henne i ögonen och svarade: "Om ett ögonblick,

Fru Yoda, ett ögonblick bara. Jag skulle först vilja upprepa att naturen i grunden har rätt, för om det inte vore så skulle vi inte sitta här allihop.

Denna mening är grunden för all terapi och jag skulle vilja be er båda att tänka intensivt på denna mening under de närmaste dagarna." Vi gjorde för övrigt detta mer än flitigt och jag kan bara rekommendera alla läsare att göra detsamma, för när ni väl har internaliserat denna mening kommer ingen läkare i världen att kunna skriva ut mediciner eller terapier som strider mot denna regel.

Jag vill inte gå in på detta i detalj just nu, inte för att jag inte kan förklara vikten av det för dig mer i detalj - tvärtom, jag skulle kunna skriva en hel bok om det - utan för att jag vet att du bara kommer att internalisera denna mening om du tänker på den själv. Så här är min viktigaste insikt för dig:

Naturen är i princip rätt.

Men låt oss gå vidare och lyssna till hur Hermann lärde sig att övervinna alla sjukdomar. "Så min mormor förklarade först i detalj för mig att naturen alltid har rätt och att det trots allt var naturen som gav upphov till en genial varelse som människan.

Vi måste internalisera det faktum att miljarder celler kommunicerar med varandra varje sekund av våra liv och att vi fortfarande inte vet någonting om detta. Hon lyssnade inte på min invändning om hur långt vetenskapen hade kommit utan frågade mig bara om jag kunde förklara skillnaden mellan en person som lever och en som dog för bråkdelen av en sekund sedan.

När hon såg min axelryckning ville hon göra det lite lättare för mig och förklarade att de flesta människor inte ens inser att vi lever som fiskar under vatten tills vi föds, får vår energi nästan utan syre och inte har en aning om varför vi faktiskt börjar andas."

Betydelsen av detta faktum stod klart för mig först senare när Hermann lärde mig att cancer är ett energiproblem ur ett intracellulärt perspektiv och att våra celler har olika energiprogram som de använder för att överleva beroende på hälsotillståndet i enskilda cellgrupper.

Hermann kom till slut till pudelns kärna. "Evolutionen har skapat något så genialt som människan och hela naturen, tror du på allvar att den har glömt bort att låta reparationsmekanismer utvecklas i varje människa?

Om detta vore sant skulle vi inte ens överleva en dag utanför vår mors kropp. Därför är vår första uppgift att främja våra egna reparationsmekanismer och göra allt vi kan för att se till att de fungerar så bra som möjligt.

De viktigaste regulatorerna i vår kropp är mat, vila, ljus och feber. Tänk bara på hur viktig varje enskild punkt är, även för triviala infektioner.

Vi är inte hungriga eller så har vi en enorm aptit under konvalescensen. Vår kropp tvingar oss att vila, vi upplever ljus som behagligt eller störande och holistiska healers börjar mer och mer förstå hur viktigt det är med feber.

Det är också här de ser problemet med dagens medicin. Nästan alla behandlingar blockerar dessa reparationsmekanismer i stället för att stödja dem, oavsett om det gäller antibiotika, kortison, smärtstillande medel och sömnmedel, lugnande medel eller kemoterapi. Dagens medicinska system, med stöd av politiker och läkemedelsindustrin, har den otroliga arrogansen att hävda att det kan bota sjukdomar.

Sanningen är att läkare bara kan bota sjukdomar vars namn de själva har hittat på och vars symtom de själva har fastställt, så att de sedan kan hävda att de har behandlat sjukdomar framgångsrikt.

I själva verket beskrev och behandlade de dock bara symtom. Observera att jag inte har sagt att läkare är arroganta, utan att det är det medicinska systemet som är det.

Läkare är naturligtvis inte dåliga människor bara för att de inte är helare, de förstår bara inte att de är fångar och utnyttjas av ett system som de flesta av dem inte ens vet existerar.

Detta system bär skulden till att dagens läkarstudenter försöker memorera mitokondriens citronsyracykel, men ingen förklarar för dem vad de kan göra med denna kunskap.

Om professorerna samtidigt också förklarade för dem hur de flesta läkemedel, precis som de giftigaste miljögifterna, t.ex. vårt ubiquinon (enzym) eller vårt cytokromoxidas C (enzymer) tvingas ut ur cellen eller blockeras, och därmed också vår cellandning, skulle dessa framtida läkare inte längre kunna skriva ut alla läkemedel som tjänar systemet."

Precis i rättan tid, nämligen innan jag hotade att explodera verbalt, vände sig Hermann bort från Jill och tittade mig med en genomträngande och nästan magisk blick, jag än idag tror hypnotiserade mig.

"Snälla, missförstå mig inte.

Detta är inte ett personligt angrepp på ditt arbete som läkare. Om jag inte trodde att ni är en god människa skulle jag aldrig ha gått med på att ni blev medlem i vår klubb. Men det är inte till någon nytta för dig om du inte ser sanningen i vitögat.

Det är bara om man förstår hur det medicinska systemet fungerar som man kan använda den samlade kunskapen för egen del utan att falla i systemets gropar. "Tycker du inte", svarade jag, "att du förenklar det hela lite väl mycket och att du nu börjar bli lite polemisk?"

Hermann behöll lugnet och svarade: "Låt mig uttrycka det på ett annat sätt. Hur många människor känner du personligen som har fått diagnosen pleuramesoteliom och som har blivit botade, eller kanske lite enklare: hur många människor känner du som har blivit botade?"

som har diagnostiserats med icke-småcellig lungcancer och som fortfarande lever tumörfritt efter 10 år?"

Herman visste precis att han skulle slå mig, särskilt med den andra meningen, men idag vet jag att utan detta "chockterapi" skulle förmodligen aldrig ha botats.

I min förtvivlan hade jag inget bättre att säga än att jag inte var onkolog och att jag inte hade så mycket med cancerpatienter att göra. Det var förstås inte sant, och det insåg Hermann också. "Kom igen nu, snälla du. Hur många patienter är det?"

Ganska ödmjukt var jag tvungen att erkänna att jag inte kände en enda patient som hade överlevt ens två eller tre år med den här diagnosen, även om jag hade varit med om några. Nu kom Jill till min undsättning: "Vem kan säga att du inte är ett av de där fallen av spontan remission eller att du har råkat ut för någon annan mirakelkur?"

Hermann reste sig upp och hämtade ett mobilt arkivskåp bakom sin stol. "Eftersom jag förstod att den här frågan skulle komma upp har jag redan idag plockat ut cirka 200 fall från vår samling med samma eller liknande diagnos som din, och alla har blivit botade.

Jag skulle vilja föreslå att du stannar här en stund efter vårt samtal och tittar på fallen personligen så att du själv kan se hur viktigt det är att vi förstår naturen och mobiliserar våra självläkande krafter."

Vi pratade om naturen och självläkning i ytterligare två timmar med de andra närvarande tills Jill och jag blev lämnade ensamma. Tillsammans gick vi igenom de pärmar där sjukdomshistorien på ett närmast besatt sätt dokumenterades i detalj.

Efter bara några få fall lutade jag mig framåt och kramade Jills händer hårt. "Jag vet inte vad som händer med oss här, men om det som står i de här akterna är sant, så är Hermann antingen en trollkarl eller en reinkarnation av Jesus Kristus.

Jag skulle kunna presentera varje enskilt fall på varje kongress i världen och jag skulle bli erbjuden jobb på varje sjukhus efteråt. Den enda fråga jag har just nu är dock varför dessa fall inte görs tillgängliga för allmänheten."

Jill och jag tittade på varandra och för första gången sedan jag fick min diagnos hade jag inte längre känslan av att jag var på väg att dö. Jag minns inte hur länge vi kramade varandra. Plötsligt stod Hermann och Karl bredvid oss.

Medan vi torkade tårarna från våra ansikten frågade Karl om vi hade några fler frågor. Trots att jag var ganska utmattad brände den här frågan så mycket på mina läppar att jag inte ville gå hem utan ett svar.

"Karl, varför tar du inte med dig de här fallen till en medicinsk kongress och berättar om dem för andra?" Karl satte sig ner hos oss och hans ansikte hade ett mycket allvarligt uttryck.

"Jag vet inte hur väl du känner till onkologins historia, men du kan vara säker på att det här har hänt många gånger tidigare.

Naturligtvis publicerade vi inte dessa fall, men tänk bara vad som skulle hända. Jag säger dig, samma sak som redan har hänt hundra gånger.

Fallen dras i smutsen, stämplas som förfälskningar, onkologerna framställs som kvacksalvare och

och så vidare och så vidare. Det är inget nytt. Dessutom riskerar den person som presenterar fallen sitt liv."

Hermann nickade medan Karl talade och jag vände mig därför direkt till honom: "Försöker du säga att det finns framgångsrika cancerbehandlingar som kan hjälpa människor att överleva och som inte offentliggörs av kommersiella skäl?" Jill blev alldeles upphetsad och sa att hon inte kunde tro det.

"Snälla Jill, som hustru till en professor vet du mycket väl att patienter inte alltid får den behandling som skulle vara bäst för dem. Pengar och egotrippning spelar en mycket större roll."

Jag kunde förstås inte låta det stanna där. "Jag är säker på att du tillåter mig att inte hålla med på den här punkten." Hermann log plötsligt busigt och sa i triumferande ton: "Du menar som dina patienter Paul Nonnenmacher och Erich Schäfer?"

Jag fick plötsligt kramp i magen och blev chockad. Hur i helvete kunde Karl veta namnen på mina patienter och framför allt, hur visste han att jag hade övertalat dessa två patienter att delta i en studie vid vårt universitet?

Båda patienterna passade inte in i den här studien, men jag var under enorm press att till slut slutföra studien, så jag förklarade för dem att behandlingen skulle vara bäst för dem båda, även om jag insåg att den gamla konventionella metoden skulle ha varit bättre i det här fallet.

Jill visste ingenting om detta och frågade genast: "Vilka är de här människorna?" Jag sa till Jill att jag skulle förklara detta för henne senare hemma och vände mig omedelbart tillbaka till Hermann: "Hur känner du till de här namnen?"

"Det är inte viktigt", svarade han, "jag ville bara visa dig två saker med namnen.

För det första att vi i klubben tar våra uppgifter på allvar och vet vad vi talar om. Och för det andra att inte ens människor som du, som annars har mycket integritet, kan försvara sig mot kraften i vissa system. Men det ska inte vara vårt ämne just nu. Låt mig uttrycka det i tydliga termer. Anta att jag hade ett cancerläkemedel med vilket jag kunde bota alla cancerpatienter.

Tror ni verkligen att jag skulle ha en chans att detta läkemedel någonsin skulle godkännas? Om ni tror det har ni ingen aning om vad som händer i Europa eller USA. För att vara tydlig, det pågår ett krig om varje patient där ute, eftersom medicin är den största inkomstkällan i världen. Som jämförelse kan nämnas att bil- och datorindustrin är

På sin höjd en liten underavdelning, och när det gäller cancer har behandlingar som kostar lite eller ingenting ingen chans. Ni har nu två alternativ. Antingen accepterar ni detta och därmed världen som den är, eller så fortsätter ni att ignorera dessa fakta och fortsätter som förut."

En anledning till att jag skrev den här boken är att jag inte längre tror att något kommer att förändras om inte ALLA patienter äntligen får veta vad som verkligen händer bakom kulisserna. Du måste absolut förstå att nästan alla medier och även nästan alla stora organisationer först och främst strävar efter vissa mål som inte har något att göra med deras stadgar.

Det räcker dock inte med att jag börjar räkna upp enskilda företag eller organisationer och förklarar för er vad

Du måste förstå principen för hur DU kan ta reda på om en organisation verkligen gör vad den säger att den gör.

Många tror till exempel att German Cancer Aid är intresserat av att hitta de bästa botemedlen mot cancer för cancerpatienter över hela världen. Men har du någonsin läst årsredovisningen för denna organisation i detalj och tittat på vad German Cancer Aid faktiskt spenderar alla dessa miljoner på forskning varje år?

Om så är fallet kan du förstå att Deutsche Krebs- hilfe är intresserad av att hjälpa människor, MEN bara på ett sätt som bestäms från början av ett litet antal människor. I stil med:

Vi vill hjälpa cancerpatienter så länge de blir friska med de terapier som vi anser är rätt för behandling av cancerpatienter. Med andra ord kan man också säga att vi nästan bara stöder studier om kemoterapi, strålbehandling och, naturligtvis, nya patenterbara läkemedel.

Det handlar alltså inte bara om att hitta de bästa cancerbehandlingarna i världen, utan också om att visa den tyska befolkningen att det bara finns mycket specifika "vetenskapligt beprövade" cancerbehandlingar: främst cellgifter, strålbehandling och hormonbehandlingar.

Och detta trots att även den sista Yellow Press-läsaren nu vet att begreppet "vetenskapligt bevisat" inte är något annat än ett verktyg med vilket en liten grupp människor kan bestämma hur pengar ska flöda.

Jodå, den tyska organisationen Cancer Aid rekommenderar också en hälsosam kost. Vad som menas med en hälsosam kost bestäms dock inte av personer som insatta i näringsterapier för cancerpatienter,

utan just de personer som behandlar sina patienter med cancerframkallande terapier.

Ja, cancerframkallande, eller vet du inte att kemoterapi och strålbehandling kan orsaka cancer?

För övrigt är min poäng här inte att hänga ut en organisation som German Cancer Aid, eftersom den bara är en av tusentals "i systemet" och de flesta av dess anställda förmodligen tror att allt är rätt och att de är engagerade och förmodligen till och med har ett stort hjärta för cancerpatienter. Jag kunde ha använt nästan vilken annan stor sjukvårdsorganisation som helst i Tyskland som exempel.

Men eftersom cancerpatienter ligger mig särskilt varmt om hjärtat på grund av min egen historia ville jag helt enkelt använda exemplet med denna organisation för att visa er hur uppenbar politik som förs här till förmån för läkemedelsföretag som producerar giftiga ämnen eller hur giftiga ämnen utvärderas på olika sätt.

Det finns till exempel en affisch med rubriken: Kroppsskada och underrubriken: Passiv rökning skadar ditt barn. Samtidigt gör German Cancer Aid varje dag direkt eller indirekt reklam för gifter som är tusen gånger giftigare än en enda cigarett.

Jag är intresserad av hur du kan lära dig att hjälpa människor "i systemet" och människor "utanför systemet" från varandra.

Det är huvudsyftet med den här boken, så att ingen politiker, präst eller läkare någonsin mer kan sälja ett X för ett U till dig. För närvarande lever 99,99 procent av den tyska befolkningen I SYSTEMET och förstår därför inte vad det handlar om. Men den här boken är avsedd att avslöja systemens matris, som de skulle göra i Hollywood, och att visa dig hur systemet fungerar.

visa vilken "matrix" du har levt i. (*Långfilmen med samma namn, **Matrix**, handlar om en dataspecialist som har levt i illusionen av en verklig värld, den s.k. "Matrix".*)

Vad man sedan gör med denna kunskap är naturligtvis en annan sak. Naturligtvis kan man också välja att fortsätta som förut, med alla dess fördelar och nackdelar. Men du kan också säga: "Från och med nu är det slut med mig." Hittills har du inte haft möjlighet att fatta detta beslut. Efter att ha läst den här boken kommer du åtminstone att ha ett val.

Min Läkning

Efter Hermanns varning om att jag äntligen skulle börja acceptera världen som den är och inte längre som jag vill se den, pratade vi länge, länge och Karl berättade många otroliga historier.

Jag insåg inte förrän då hur många människor det fanns som hjälpte tusentals (cancer)drabbade och som var så starkt emot att varje individ, på ett eller annat sätt, antingen gav upp i förtvivlan eller bestämde sig för att fortsätta i liten skala eller i hemlighet.

Hundratals forskare/läkare blev och blir attackerade för att de ville hela människor, i vissa fall fick de till och med betala med sina liv. Som jag vet idag är sanningen att det inte ligger något mer bakom detta än politiska eller ekonomiska intressen och det system som vi alla lever i - med den egenheten att endast ett fåtal människor inser att de lever i detta system. Men tillbaka till Karl och Hermann. Efter att jag hade fått ett stort förtroende för Hermann genom de detaljerade sjukjournaler jag hade tagit del av frågade jag honom rakt ut: "Vad ska jag göra nu för att bli frisk igen?"

Jill stod bredvid mig och jag kunde höra hur stenen föll från hennes hjärta. Hermann sa helt enkelt: "Tack för ert förtroende" och satte sig med Jill och mig i ett litet rum där ett bord av afrikanskt rotträ och sex höga stolar omedelbart drog blickarna till sig.

Förutom den rogivande utsikten över en asiatisk trädgård lade jag märke till ett bord i rummet som var tillverkat av samma träslag.

Ett stort skåp öppnades. Hermann tog ut några dokument ur det och satte sig vid bordet med oss.

Först gav han mig två böcker. Den första hade titeln: "Hur den första cancercellen utvecklas och de möjliga orsakerna till detta." Den andra var en bok i A4-storlek och såg mer ut som en arbetsbok än ett medicinskt verk. Det var slående att de enda författarna på omslaget var "Elena och Alexander", men det kommer vi till senare.

Medan Hermann sorterade ytterligare några papper bläddrade jag kort i den andra boken. Den bestod av ett oändligt antal frågor. De flesta av dem gav ingen mening för mig i förhållande till min sjukdom eller någon sjukdom överhuvudtaget.

Medan jag fortfarande desperat försökte förstå mig på det hela sa Hermann förlösande: "Var snäll och fyll i alla frågor noggrant, eftersom det är det enda sättet för oss att börja förstå varför du har utvecklat denna tumör. Kom tillbaka med boken till mig inom tre till fyra dagar, så analyserar vi allt. I slutet av den första boken finns en flersidig plan som du ska hålla dig till i tre veckor tills vi ger dig exakta instruktioner för de närmaste månaderna." Vi diskuterade sedan bara några få saker som var oklara i instruktionerna och 30 minuter senare var Jill och jag på väg hem.

Instruktionerna för de första tre veckorna var först och främst kostinstruktioner, som min dåvarande åsikt innehöll alldeles för mycket fett. Det dagliga schemat innehöll också olika avgiftningsterapier som var alldeles för enkla för min smak och några visualiseringsövningar.

Ni kan kanske föreställa er hur besviken jag blev till en början. På något sätt hade jag trott att jag skulle få okända mediciner eller åtminstone en mystisk

Örtdryck från något fjärran land. När jag nu dikterar dessa rader inser jag än en gång hur naiv jag var på den tiden och hur lite min universitetsutbildning kunde hjälpa mig när gäller cancer och kroniska sjukdomar i allmänhet.

Desto bättre förstår jag naturligtvis alla professorer i dag och den energi de måste lägga på att motstå, eller rättare sagt bekämpa, nästan alla verkliga förändringar för att inte drabbas av en förödande ansiktsförlust. Det som såg så lätt ut på papperet var mycket svårare i verkligheten. Jag hade aldrig kunnat föreställa mig hur mycket disciplin som krävs för att konsekvent ändra sin kost och anpassa sig till en regelbunden dygnsrytm. Det är nästan omöjligt för en läkare som har varit tvungen att vänja sig vid att inte ha en regelbunden dygnsrytm på flera år. Hermann uppmanade mig dock att till varje pris hålla mig till den här planen, så att jag inte hade något annat val, annars hade Jill gjort livet svårt för mig efter att jag hade lovat henne att jag skulle hålla mig exakt till den.

Även om jag innerst inne motsatte mig denna plan, var jag tvungen att erkänna att jag efter tre veckor en helt annan person rent energimässigt. Detta ledde till att jag gradvis kunde släppa min misstro och gick till nästa möte med Hermann med en mycket mer positiv sinnesstämning. Det jag upplevde där var imponerande. Hermann beskrev mig, eller mer exakt min personlighet, så detaljerat att jag inte kunde tro att han hade kunnat analysera allt detta utifrån frågeformuläret. Jag blev helt överraskad när han gav mig "min terapiplan", eftersom den bara var en sida lång. På något sätt hade jag efter alla frågor förväntat mig att jag skulle få en lika omfattande analys.

Men Hermann förklarade i detalj för mig att det inte så mycket om många eller ansträngande fysiska behandlingar, utan om att hitta DEN nödvändiga förändringen eller flera förändringar i mitt liv, och mitt fall var dessa inte så omfattande.

Förändringarna, som främst gällde mitt jobb, men också en "gammal historia" med min far, jag mig an aktivt trots inre motstånd och med Jills stöd under de närmaste veckorna, förutom att jag fortsatte med min nya kost och avgiftningsåtgärder.

Naturligtvis var det också viktigt för mig att jag under de närmaste veckorna fick lära mig om Station 8 av Hermann (mer om detta i sista kapitlet) och varför detta frågeformulär och de livsförändringar som jag faktiskt inte ansåg vara så viktiga faktiskt räddade mitt liv.

Även om det skulle ta över ett år innan min tumör slutligen försvann på röntgenbilden, kan jag ändå säga att jag efter bara några veckor - och ytterligare diskussioner med Hermann - utvecklade en nästan hundra procentig säkerhet om att jag inte skulle dö av den här tumören.

Alla cancerpatienter som någonsin har upplevt denna känsla vet hur behaglig den är, vilka energier som frigörs bara genom den och att den helt enkelt förvandlar dig till en annan person. Den främsta orsaken till denna känsla är förståelsen för sjukdomen. Bara den som förstår varför en tumör har vuxit i kroppen kan också förstå hur den undvikas i framtiden.

Även utan denna bok skulle det vara möjligt att rädda livet på tusentals cancerpatienter varje år om läkare och manusförfattare i Hollywood och München äntligen skulle börja använda den.

skulle sluta låtsas som att de vet vad cancer är. Framför allt är det föreställningen om att cancer är DEN dödliga sjukdomen som bidrar till att så många människor måste dö.

För om vi skulle erkänna att vi varken vet vad cancer är eller hur den ska behandlas på rätt sätt, då skulle varje läkare vara tvungen att leta efter den individuella orsaken hos varje patient - men vilken läkare skulle vilja göra det?

Varför sjuka människor blir friska igen

Jag skulle nu vilja förklara för er vad sjukdom är och hur viktig sjukdom är för hälsan. Det enda jag skulle vilja be er om är att ha ett öppet sinne och inte tro att ni redan vet vad jag kommer att skriva. Tro mig, det vet ni verkligen inte!

Är graviditet en sjukdom? Naturligtvis inte, tänker du säkert. Men varför är det inte det? Kvinnor blir överviktiga, deras hormonbalans rubbas, många kvinnor dör under eller strax efter graviditeten, blir deprimerade och så vidare och så vidare.

Så medicinskt sett är dessa kvinnor allvarligt sjuka, och du kan enkelt hitta över 100 "symtom". Men alla dessa

Du kanske med rätta tror att syftet med "symtom" är att föda ett barn.

Därav ett annat exempel: Är diarré en sjukdom? Det finns förmodligen redan några läsare här som tycker att det är en sjukdom, men de flesta kommer att säga att diarré "bara" är ett symptom, som vanligtvis är en del av en sjukdom.

Men ett symptom som också är logiskt, liksom den förändrade hormonbalansen hos gravida kvinnor, är vissa ämnen försvinner ur mag-tarmkanalen snabbare än vad som annars är vanligt.

Låt mig göra det lite svårare för dig nu: Är cancer en sjukdom? Naturligtvis är det i de flesta fall

En dödlig sådan, tänker säkert alla nu. Men vad har graviditet, diarré och cancer gemensamt?

Alla tre "sjukdomar" är i själva verket inget annat än "Symtom", som delas in i vissa kategorier och beroende på vad vi vet om symtomet är det ibland normalt (graviditet), ibland "bara" ett symtom (diarré) och ibland en sjukdom (cancer).

Vänligen notera detta igen eftersom det är så viktigt. Beroende på vad sjukvårdspersonalen vet om symptomet kan det vara en sjukdom eller en helt naturlig process, som t.ex. graviditet.

Tänk om läkarna skulle förstå VARFÖR människor utvecklar cancer eller andra sjukdomar och det visade sig att tumörer är lika viktiga för en persons hälsa som fetma eller "Hormonstörning" hos en gravid kvinna?

Svaret på detta är mycket enkelt: det skulle inte finnas några fler sjukdomar. Och om det inte fanns några fler sjukdomar, vad skulle det då finnas? Jag talar inte om symtom, utan om sjukdomar, eftersom symtom alltid kommer att finnas. Var snäll och blanda inte ihop detta. Så om det inte fanns några fler sjukdomar nu, vad skulle alla läkare göra hela dagarna?

Hur skulle alla läkemedelsföretag tjäna sina pengar, etc.? Jag är säker på att ni förstår att vi talar om en revolution som helt enkelt inte kan ske utan att jorden förändras i grunden. Mina vänner i klubben anser att vi inte är redo för en sådan revolution och att vi har många decennier att lära oss innan denna absolut nödvändiga förändring kan förverkligas.

Här måste jag dock säga emot och jag är övertygad om att det finns många människor i världen som förstår vad jag talar om och som är beredda att gå med på ett "systemsifte".

Men för att ni ska förstå hur en konventionell läkare som jag kan komma till slutsatsen att det inte finns några sjukdomar, är jag beredd att släppa kunskapen fri och därmed bryta en helig ed som jag en gång avlade.

Jag har kämpat med det här beslutet i flera år och det innebär också att jag blir utesluten från min klubb, som jag älskar, om än på ett helt annat sätt, nästan lika mycket som min fru Jill.

Men jag tror inte att jag kunna möta min skapare en dag om jag inte publicerar dessa rader. Jag hoppas bara att min förläggare kommer att göra allt som står i hans makt för att se till att den här boken verkligen ges ut och inte låter sig skrämmas av systemets anhängare.

På de följande sidorna kommer du att få lära dig en del otroliga saker och jag är säker på att du kommer att känna samma sak som jag gjorde för många år sedan. Du kommer att tänka om och om igen: Kan det här verkligen vara sant?

Den här frågan är mycket positiv, eftersom den visar att du kan föreställa dig att den här boken inte bara är en roman. Så var snäll och ha ett öppet sinne och var nyfiken på de kommande sidorna. Du kommer att se att det är värt det.

Sanningen på

För att förstå att det faktiskt inte finns några sjukdomar måste vi ta en närmare titt på medicinens historia. Tusentals år före Kristus hade mesopotamierna, men även egyptierna, hebréerna och de asiatiska folken, skrifter om hur de skulle hjälpa sjuka människor. Många år senare utvecklades i Grekland och bland romarna veritabla högkulturer med medicinsk kunskap.

Samtidigt fanns det jordbundna läkare på andra kontinenter, bland aztekerna, indianerna i Nordamerika, i mayafolkets historia, men också i Kina, Japan, Indien, Tibet, Söderhavet och Afrika. De hade dock alla något gemensamt: de behandlade alltid symtom och ingen av dem talade om onda bakterier och virus eller skrev ut konstgjorda läkemedel.

Under många tusen år fanns det en naturläkekonst som förtjänade detta namn. Denna naturmedicin talade inte om onda patogener, utan såg alltid "felet" för sjukdomen hos patienten själv. Med andra ord innebar denna medicin att sjukdomen alltid hade något att göra med patienten och att patienten därför också måste bidra till tillfrisknandet.

Naturligtvis fanns det redan extrema läkare som öppnade skallar och använde kauteriserande järn, men de var klart i underläge. Under århundradenas lopp kom den medicinska kunskapen till barberarna via kvinnor (häxor), som senare slog sig till ro och blev de första läkarna med egna mottagningar.

Utan att gå närmare in på häxförföljelserna och kyrkans roll vill jag påpeka att Fredrik av Hohenstaufen (romersk-tysk kejsare) på 1200-talet utfärdade en lag om vem som fick och inte fick helbrägdagöra.

Denna inblandning av stat och kyrka har inte förändrats till denna dag, utan har till och med ökat till en sådan grad att Jesus skulle fångas idag han hävdade att han kunde bota människor genom handpåläggning.

Därför var medicinen helt i händerna på män och under många år var det bara män som fick studera medicin. Problemet med medicinen var dock redan då att endast ett fåtal personer förstod symtomen korrekt, och därför var man tvungen att till varje dölja sin okunnighet, även om det innebar döden för den som ställde frågorna.

Även om följande ämne egentligen borde beskrivas i en egen bok, vill jag kortfattat gå in på något som bara de läsare bland er som sysslat med morfogenetiska fält, THE-fältet, tankefält, universellt tänkande etc. kan förstå (en detaljerad förklaring skulle gå utanför ramen för denna avsiktligt korta bok).

Man kan läsa i alla böcker att pest, kolera etc. för flera hundra år sedan härjade inte bara i Europa och att miljontals människor dog till följd av detta. Men endast ett fåtal författare harmoniserar dessa epidemier med Claude Bernards eller Max von Pettenkoffers uttalanden eller handlingar.

Det var Claude Bernard som sade: "Le germe n'est rien, le terrain est tout!" (Bakterien är ingenting, miljön är allt) och

motsade Louis Pasteur, som gått till medicinhistorien som den störste lögnaren, som hävdade: "Je micro- be c'est tout" (bakterier är skyldiga till allt).

Det var först många år senare, när Pasteurs dagböcker publicerades, som världen fick veta vilken brottsling och lögnare han var. Det faktum att Max von Pettenkoffer från hygieninstitutet i München 1892 till och med offentligt svalde en kultur av kolerabakterier och därmed visade allmänheten att bakterier inte kan döda människor, utan att det alltid måste finnas medverkande faktorer, har dock sopats under mattan fram till i dag. Dessa medverkande faktorer - och inte bakterierna - var faktiskt ansvariga för de många dödsfall i Europa som orsakades av epidemierna.

Mina klubbmedlemmar må förlåta mig, men för att mina läsare bättre skall förstå vad jag talar om tvingas jag nu avslöja "40-talets hemlighet". Under denna rubrik finns det bibliotek över hela världen som huvudsakligen innehåller forskning från de tre största forskarna under detta århundrade, och under lång tid var det bara ett fåtal regeringsmedlemmar som hade tillgång till dem.

Dessa tre forskare var Adolf Hitler, Josef Vissarionovich Dzhugashvili (Stalin) och Mao Tse-Tung. Nu kanske du tvivlar på mitt förstånd. Det förändrar dock inte det faktum att jag aldrig har läst viktigare, men också brutalare, studier än de av "forskare" som utförde experiment på människor och djur med tillstånd av dessa tre personer. Jag fick se mig omkring på "40-talsbibliotek" i Frankfurt, men också i Peking, Shanghai, Moskva och i mindre städer och de kan bara beskrivas med ett enda ord: Otroliga.

Namnet 40-tal kommer från det faktum att de flesta studierna genomfördes på 40-talet eller tidigare.

Några av dessa studier fick mig att fundera på vad bakterier, virus, svampar och alla möjliga parasiter egentligen är för något. Långt tidigare hade jag pratat med andra medlemmar i klubben om deras syn på mikrober.

40-talet- Studier

När jag först läste vad jag då tyckte var en brutal studie blev jag chockad eftersom läkarna i studien medvetet accepterade att deras patienter dog. Men ju mer jag tänkte på det, desto mer insåg jag hur skev min världsbild faktiskt var.

När rapporter om Rwanda eller Irak sänds på kvällsnyheterna accepterar vi tusentals mördade människor som, låt oss säga, en politisk nödvändighet. Men när vi får veta att studier har förfalskats och att människors död har accepterats från första början, då blir vi vansinnigt upprörda eftersom vi helt enkelt kan förstå individuella öden bättre än massmord.

Är det inte en galen värld att vi blir upprörda över några dödsfall i Mellanöstern samtidigt som hundratusentals människor brutalt slaktas i Afrika?

Så länge vi inte förstår vilket system som är ansvarigt för det som sänds varje kväll på dagsnyheterna måste vi TRO att dessa extremt försorterade nyheter är det viktigaste som har hänt i världen den dagen.

Men handen på hjärtat, har ni aldrig tyckt att det är groteskt att när det sker en demonstration i Afghanistan, Israel eller Irland, eller när några människor dödas i ett mordförsök, så sänds detta i allmänhet och inte ett enda kamerateam ser det när tusentals afrikaner eller ryssar dödas samma dag?

Och det hela blir riktigt groteskt när vi inser att hundratals satelliter kretsar kring vår jord.

Regeringarna vet vilken tidning du läser i din trädgård, men samtidigt verkar de inte kunna se när tusentals människor mördas.

Jag skriver det jag just har nämnt bara för att jag vill att ni bättre skall förstå hur betingade vi alla är idag och att vi måste acceptera att det är helt normalt att människor dödas av obetydliga och giriga skäl. Ni måste också förstå att de verkligt stora "mördarna" är regeringar och inte privatpersoner.

Faktum är att de flesta vapen som används för att döda människor betalas av dina och mina skattepengar och att regeringarna är de största vapenhandlarna. Jag ville bara påminna dig om detta så att du kan "bättre förstå" följande rader.

Jag skulle nu vilja visa er några studier som ni förmodligen inte kände till. En studie gick till exempel till på följande sätt: En grupp människor fick dricka vatten som var spetsat med kolerabakterier utan att få veta något om det. En annan grupp fick också kolerabakterier

Bakterier tillfördes via vattnet, även om denna grupp fick veta det. En tredje grupp fick bara veta att de hade druckit koleravatten, men det var inte sant. Jag var tvungen att läsa resultatet flera gånger eftersom det inte stämde överens med min dåvarande uppfattning om sjukdom och dödlighet:

Inte en enda person i den första gruppen dog, medan nästan alla personer i den andra gruppen och mer än hälften i den tredje gruppen dog.

För övrigt finns det gott om liknande brutala experiment med mikrober. Det finns bara en anledning till att dessa inte ser dagens ljus: vilken regering erkänner gärna att de officiellt eller inofficiellt har deltagit i sådana omänskliga studier?

Men eftersom jag är att utbilda er kommer jag att nämna 40-talets studier flera gånger i den här boken, eftersom de kan bidra till att bättre förstå vårt system.

Vid den tiden hade jag funderat länge på varför personerna i den första gruppen inte dog, men jag kände inte till termer som morfogenetiska fält eller universellt tänkande.

Därför satte jag mig ner med Hermann och många andra klubbmedlemmar, som fick hela min medicinska bild att krascha. Jag kommer aldrig att glömma den dag då Paul Berger frågade mig: "Vad är bakterier för dig? Vänner eller fiender?"

Mitt svar var naturligtvis: "Både och", eftersom jag var väl medveten om att vi inte kan leva utan tarmbakterier. Paul Berger gick som vanligt rakt på sak.

Han var en man som ibland sa både skämtsamt och allvarligt på samma gång: "Kom till saken, är du snäll. Jag är redan över 70 år gammal och har fortfarande så mycket att göra att jag inte har råd att inte komma till saken så snabbt som möjligt."

När jag skriver dessa rader kan jag inte låta bli tänka på Paul och inse hur mycket jag saknar honom, min mentor, vän och ersättare till min far. Om det bara fanns fler människor som han i den här världen.

Svaret "Båda" räckte inte för Paul och han frågade mig: "Varför är bakterier våra fiender?" Jag försökte imponera på honom med alla namn på bakterier som jag kunde komma ihåg och med historier från min barndom.

Men Paul frågade bara: "Och varför är du så säker på att det var bakterier som dödade de här människorna?"

Denna fråga följdes av en lång diskussion som jag inte längre minns ordagrant, men jag minns att jag lämnade klubben den kvällen och återigen tänkte: "Herregud, om det är sant, då ...".

Jag vill dock inte undanhålla dig sammanfattningen av diskussionen. Föreställ dig att bakterier i grunden är goda och att de inte kan skada dig så länge DU inte tror att bakterier är onda och att din kropp inte skadas av t.ex. gifter.

Jag förstår att den här meningen är en utmaning till en början, men när du läser vidare kommer jag att föra dig mycket närmare den här idén.

Så om bakterier inte är ansvariga för människors död, vad dör människor av? Jag skulle vilja vända på frågan och fråga dig: "Om vissa bakterier kan döda människor, hur är det då möjligt att Max von Pettenkoffer, precis som de judiska och ryska fångarna, kunde dricka "dödliga" bakterier utan att bli sjuk?"

Ett annat exempel: En man hittas mördad. Han har en kniv instucken i ryggen. Är kniven nu ansvarig för dödsfallet?

Du kanske tänker att det inte går att jämföra de två. Låt mig berätta det för dig: Jo, det kan man. Bakterier och virus är inte mer skyldiga till att människor dör än en kniv, utan är bara delvis ansvariga eftersom vi inte

förstår hur viktiga våra tankar är. Låt mig ge er ett lite mer aktuellt exempel.

För många år sedan sa en läkare som jag känner personligen "experiment", som ursprungligen var avsett för forskning om magsyra.

Friska personer fick höra att de magbesvär och att detta "måste undersökas närmare".

Patienterna delades sedan in i två grupper. Den ena gruppen fick höra att allt var bra och den andra gruppen fick höra att även om de hade "hittat" något så var det så farligt och kunde behandlas väl med läkemedel. Den här gruppen fick också veta att de inte skulle bli oroliga om de fick hudutslag, vilket nästan alla fick.

Det är dock intressant att notera att även i den andra gruppen, som hade fått höra att de var helt friska, blev mer än en tredjedel av patienterna sjuka.

När detta fenomen sedan undersöktes mer i detalj visade det sig att dessa patienter var mycket misstänksamma människor och helt enkelt inte trodde (inte ville tro) läkarna på att de var friska.

Det finns dock ett annat skäl till att jag berättar om detta experiment: mer än 20 % av alla patienter i den första gruppen utvecklade magsår eller till och med magcancer och utan undantag förblev alla sjuka under en lång tid.

Vi är alla medvetna (inte medvetna) om det stora inflytande som psyket har på vår kropp, men när det gäller sjukdom tror nästan alla läkare i världen att det INTE var psyket som ledde till sjukdomen.

som avgör HUR STARKT en person utvecklar symtom.

På 40-talsbiblioteken i många länder i världen kunde man läsa hundratals sådana mänskliga experiment, så kallade studier, som gång på gång bevisar att sjukdomar inte skulle existera utan ett sjukt (kollektivt) medvetande.

Kanske har du redan funderat på varför så många människor dör i aids i Afrika. Det beror säkert inte på att dessa människor lever ett så promiskuöst liv (frekventa samlag med byte av partner) eller på att ett virus föredrar att angripa svarta människor framför vita.

Tror du verkligen att en person som har fått diagnosen HIV-positiv kan fortsätta att leva samma liv som tidigare?

Det kan han inte. Det kan inte heller många människor i Ryssland som förlorade sina liv i det kalla krigets tjänst mellan Ryssland och USA.

Förutom rymdforskning och skapandet av den perfekta kommunisten (vilket krävde miljarder i forskningspengar för att ta reda på hur en hjärna fungerar) det kalla kriget med USA och dess eventuella inverkan på Sovjetunionen ryssarnas favoritämne.

Alla nödvändiga forskningsmedel beviljades för detta ändamål och forskningsanläggningar inrättades, inte bara i Sibirien, vars enda uppgift var att ta reda på vem som kunde överleva i ett kärnvapenkrig och hur, och vad som måste göras för att åtminstone några kommunister skulle överleva.

På inbjudan av en rysk klubbmedlem fick jag möjlighet att bedriva forskning i ett av dessa laboratorier. Jag kommer aldrig att glömma den strapatsrika och livshotande resan i

ett fordon som verkligen inte förtjänade att kallas bil.

Med hjälp av flera böner lyckades jag komma fram till en stor sjö cirka 200 kilometer från Chita. Min forskning hade inget att göra med något annat än att ta reda på vilken forskning som hade bedrivits i Chita i den ryska befolkningens namn.

Förutom en hel del klassisk medicinsk forskning (cancer, hudtransplantationer, gifter ...) fanns det en grupp som särskilt intresserade mig: psykologisk död.

Jag vill bespara er de ohyggliga detaljerna om hur människor (mestadels fängelseinterner) behandlades här. De är så brutala att ni antingen inte skulle tro mig eller så skulle den här boken förbjudas omedelbart. Men jag vill inte undanhålla er forskarnas resultat, eftersom de leder oss till en bättre förståelse av vårt system och vad sjukdomar egentligen är.

I dessa experiment utvecklades först detaljerade psykologiska protokoll för att ta reda på vilken typ av person en person är psykologiskt (detta är mycket viktigt, som du kommer att se senare).

Patienterna kategoriserades sedan i olika grupper som t.ex: Ängslig, aggressiv, intellektuell, IQ, etc. De flesta testerna gjordes sedan bara inom dessa grupper och inte mellan dem.

Jag nämner det här eftersom man i alla studier i västvärlden idag inte gör någon skillnad på om en person med bröstcancer är deprimerad eller hysterisk, till exempel.

Nu konfronterades enskilda grupper med det faktum att de hade vissa sjukdomar, från leukemi till outhärliga hjärtinfarkter.

Resultaten var så förödande, ja så otroliga, att jag stannade i Chita mycket längre än Jill hade velat, som hela tiden bad mig att komma hem efter fyra veckor. Resultaten av dessa, och inte bara dessa, experiment bevisar att det är möjligt att "lära" nästan vem som helst vilken sjukdom som helst.

I en "studie" var syftet t.ex. att ta reda på "faktorer som förändrar blodvärdena". Försökspersonerna i den första gruppen fick "bara" veta att de hade leukemi och befann sig i slutskedet, där inte ens cellgifter längre kunde hjälpa. Den andra gruppen fick ytterligare radioaktiv bestrålning (bakifrån) under intervjuerna och en tredje grupp fick "bara" radioaktiv bestrålning.

De två första grupperna dog tidigare än den tredje. Skulle du ha trott att obestrålade, faktiskt friska patienter dör snabbare av "leukemi" än personer som har genomgått en för "dödlig" strålning?

Står inte detta också i strid med din förståelse av sjukdom och orsak? Med denna kunskap kan du inte längre fortsätta som vanligt och låtsas som om "ord - och särskilt diagnoser - inte spelar någon roll". Och nu förstår du också bättre vad som görs med alla de fattiga människor i Afrika och på andra håll i världen som får höra att de kommer att dö i aids mycket snart.

Eller tänk på vad en läkare gör med sin patient när han berättar för honom att han har cancer. Ordet cancer utlöser AUTOMATISKT följande ord hos varje person: Död, smärta och varför? Alla hans tankar, och därmed större delen av hans livsenergi, är nu bara upptagna med ämnet cancer.

Av denna anledning är naturligtvis alla förebyggande och uppföljande undersökningar inte bara oviktiga för många patienter, nej, de dödar faktiskt människor.

Om du är läkare vet du säkert vad jag talar om. Eller har du aldrig sett hur snabbt människor dör när de har fått höra att de kommer att dö snart? I årtal skyllde jag också detta på cancer, hjärtattacker, MS etc., helt enkelt för att detta sätt att tänka var mycket lättare för mig.

Men var hon också den mest ärliga?

Titeln på det som hittills har sagts skulle också kunna vara: Rädsla. Ju räddare du är, desto sjukare blir du. Detta är kanske den viktigaste meningen i hela boken och jag vill därför upprepa den ännu en gång: ju räddare du är, desto sjukare blir du.

Jag skulle kunna visa dig mer än hundra studier i den här boken som tydligt bevisar att ju större rädslan är, desto snabbare dör människor. Min forskning i Chita avslöjade också mycket snabbt att aggressiva människor som har lite rädsla är "de svåraste att döda med ord".

De människor som är lättast att påverka, både i positiv och negativ bemärkelse, är "lydiga" människor, dvs. människor som är vana vid att vara lydiga. Å ena sidan kan dessa människor "bli sjuka" mycket snabbt, men å andra sidan är de också mer öppna för positiv input och kan därför återhämta sig snabbare.

Under många år var ångest ett av mina favoritämnen i klubben och jag tror att jag verkligen kan hävda att jag är en "ångestspecialist" idag. Men de flesta

Folk inser inte att vårt nuvarande medicinska system är helt byggt på rädsla.

De flesta människor tar piller eller opererar sig av rädsla. Rädsla för fruktansvärt lidande och rädsla för döden. Ingen kvinna skulle få sitt bröst bortskuret om hon inte var rädd.

Ingen kardiolog skulle få utföra en bypass-operation om patienten inte var rädd.

Och inget barn skulle behöva genomgå cellgiftsbehandling om föräldrarna inte var så rädda för att deras barn skulle dö av för många sprutor i blodet. Är dessa rädslor nu irrationella? Inte alls, kan man tycka vid första anblicken, men hur är det med den andra?

Låt oss titta närmare på exemplet med bröstcancer för att se om det verkligen meningsfullt att skära bort ett bröst. Den nuvarande synen på cancer är välkänd. Ett fåtal celler blir maligna (vilket ord för en mänsklig cell) och växer till en tumör under flera års tid.

Om denna tumör skärs bort i tid har canceren besegrats.

Men om kvinnan också har tumörer i andra områden, eller får dem senare, har tumören tyvärr redan spridit sig och då finns det oftast inget mer att göra.

Läkarna kallar detta palliativ behandling, dvs. behandling som inte längre syftar till att bota patienten utan endast till att lindra symtomen.

Bara detta ord borde få patienterna att dra öronen åt sig, eftersom en behandling som inte ger bot utan en "an

Vilken typ av behandling är detta?

Låt oss ta en titt på fakta snarare än på önsketänkandet hos några av mina kolleger. För det första hävdar de att en tumör växer långsamt under årtionden.

Det finns absolut inga bevis för denna teori. Snarare tvärtom. Det finns gott om fall där en tumör inte upptäckts vid mammografi och där man bara några veckor senare hittat en så stor tumör att den, om den verkligen växt så långsamt, borde ha upptäckts för länge sedan.

Läkarna hävdar då helt enkelt att mitosen (celldelningstakten) av okänd anledning har ökat och att tumören har vuxit exceptionellt snabbt. Hittills har inte en enda genetiker i världen hittat bevis för att det finns aggressiva eller snabbväxande tumörer.

Detta hävdas gång på gång för patienterna, men då skulle vi också behöva hitta dessa genförändringar i laboratoriet, eftersom signalen för tillväxthastigheten uppenbarligen finns i våra gener.

Faktum är dock att någon sådan genetisk förändring ännu inte har hittats. Är inte det konstigt, när dessa genetiker verkar veta allt annat om våra gener?

Vad vi däremot vet med säkerhet är att om denna tumör inte opereras, så kommer det i 100 % av alla fall att visa sig att den "plötsligt" fortsätter att växa normalt igen.

Sanningen är att onkologer döljer det faktum att de varken har ett system för tidig upptäckt av en tumör eller en a

hur lång tid det tar för en tumör att växa till en storlek av exempelvis 1 cm.

Varför räknar du inte ut det själv? Enligt skolmedicinen tar det tio år för en tumör att växa till 1 cm storlek, och om den upptäcks efter nio år kallas det tidig upptäckt.

Om detta inte vore en så allvarlig fråga skulle man kunna avfärda det hela som ett skämt. Men med tanke på alla avskurna bröst, de miljontals tårarna, den ökade skilsmäsofrekvensen och bristen på självbild hos dessa kvinnor tycker jag att det är upprörande att tala om tidig upptäckt som bara tjänar ett syfte - att tjäna pengar.

Kvinnor får också upprepade gånger höra att de har större chans att överleva om tumören upptäcks tidigt. Med tidigt menar läkarna när tumören bara är cirka 1 cm stor.

Men nu finns det flera studier som visar att ju tidigare kvinnornas tumörer upptäcks, desto tidigare dör de. I årtal säger man till kvinnor att det skulle vara en fördel för dem om deras tumörer upptäcktes tidigt, och sedan visar alla stora studier att det är just dessa kvinnor som dör mest.

Hur är det möjligt? Svaret på detta är ganska enkelt. Ju tidigare man upptäcker tumörer, desto tidigare kan man börja behandla dem.

"dödliga" terapier. Med andra ord: ju tidigare kvinnor genomgår cancerframkallande behandlingar som cellgiftsbehandling eller strålbehandling, desto tidigare dör de.

Andra menar att "åtgärderna för tidig upptäckt" också leder till att många tumörer klassificeras som elakartade, vilket

är egentligen bara ofarliga knölar. Om detta bidrar till den ökade dödligheten eller den bättre statistiken för bröstcancer spelar egentligen ingen roll för mig personligen, så länge det viktigaste inte ens diskuteras, nämligen diagnoschocken.

Varje diagnos utlöser ett steg i fel riktning. Det spelar ingen roll om din internist säger att ditt blodtryck är för högt eller din onkolog att "det" är cancer. Först och främst är du blockerad i dina EGNA handlingar och avsäger dig ansvaret. Som om en internist eller onkolog skulle veta bättre varför du har högt blodtryck eller bröstcancer.

Men eftersom vi har lärt oss att andra får berätta för oss hur VI mår, accepterar vi deras ord som fakta och förstår inte att vi redan i det ögonblicket av tro avsäger oss en del av eller hela vårt personliga ansvar.

Vi har blivit så blinda att vi i princip accepterar att högt blodtryck eller en tumör i bröstet är något negativt.

De flesta människor har idag inte längre möjlighet att fundera över om "experternas" uttalanden är rena dumheter eller om de bara förmedlar "dumma lärdomar".

Tro mig, jag vet vad jag talar om. I årtal undervisade jag saker på universitetet som inte kunde ha varit mer fel. Och mina studenter blev sedan själva professorer och undervisar nu i samma galenskaper som jag gjorde för många år sedan.

Numera är det ingen som tänker på VARFÖR högt blodtryck faktiskt högre tryck i våra blodkärl.

Detta tryck finns inte bara där, utan genereras medvetet av vår kropp.

Men istället för att ifrågasätta varför gör läkarna det dumaste de kan göra: De sänker blodtrycket. Så länge vi inte äntligen förstår de självläkande krafter som har utvecklats under miljontals år kommer det att finnas läkare som behandlar symtom.

Vi måste äntligen sluta låtsas att andra människor kan göra oss friska. Detta kan vara bra för kirurgiska ingrepp efter olyckor, men för alla så kallade sjukdomar måste vi äntligen förstå att det rätta sättet är att förstå evolutionen. För det var evolutionen som gjorde det möjligt för vår fantastiska kropp och vårt sinne att utvecklas under en så lång tidsperiod.

grundläggande förståelse

På de följande sidorna ska jag försöka ge dig en grundläggande förståelse för det som idag kallas medicin. Om du tar till dig denna kunskap kommer den att hjälpa dig att bli din egen läkare i framtiden.

Jag är naturligtvis väl medveten om att de flesta varken vill läsa de kommande sidorna eller implementera dem i sina liv. Men ska jag säga dig en sak, jag kunde inte bry mig mindre.

Jag har skrivit den här boken för de få människor som går genom världen med ett öppet sinne, som har förstått att små förändringar inte är förändringar. Eller tror du verkligen att det gör någon större skillnad för dina framtida hälsoproblem om du röstar på CDU eller SPD?

Tror ni verkligen att en lag om kostnadsbesparingar skulle vara en lösning på alla problem i hälso- och sjukvårdssystemet? Anser du fortfarande att vi behöver mer forskning, med eller utan djurförsök?

Alla dessa saker är inget annat än att underhålla vårt samhälle. Ja, för att underhålla och inget annat. Naturligtvis tror många att de genom att göra detta åstadkommer förändringar, men vad de inte förstår är att det bara är förändringar inom systemet. Men vad vi behöver är nya system.

Det räcker inte med att justera det befintliga systemet lite här och där - det är redan politikernas och nästan alla företagsledningars uppgift. Båda grupperna är inte intresserade av förändring, eftersom de bara tjänar sin inte alls blygsamma inkomst genom det nuvarande systemet.

Jag ber er att inse detta gång på gång. De som bestämmer är inte intresserade av att göra radikala förändringar, annars skulle de skära av den gren de sitter på.

Ett exempel: För att åstadkomma verklig förändring behöver vi absolut ärliga och okorrumperbara politiker. Men i stället för att straffa dem hårt när de ljuger, ger vi dem också immunitet.

Vad tror du skulle hända om det fanns en lag som strängt straffade politiker för att de ljuger?

Detsamma gäller naturligtvis också mutor. Så länge det har partidonationer har det funnits korrupta politiker. Ingen diskuterar egentligen VARFÖR finländarna så mycket till vissa partier. Alla är medvetna om det, men alla accepterar det.

Om vi verkligen vill ha förändring skulle en ändring av lagen om partidonationer vara det första riktigt seriösa steget. Men så länge de som gynnas av den här lagen röstar om den kommer det inte att bli någon förändring - det vill säga aldrig.

Men vad gör alla de människor som är sjuka IDAG? Ska de vänta på att politikerna ska bli ärliga och att företag och aktieägare ska sluta sätta tjäna pengar i första rummet? Det finns bara två alternativ här: vakna upp eller fortsätta spela med, med alla de konsekvenser det innebär.

Mina vänner i klubben anser att tiden är långt ifrån över och att människor fortsätter att acceptera alla lögner. Men jag varken kan eller vill låta det stanna vid det, för jag träffar allt fler människor som lever sina liv på alla sätt de kan.

De kan ta saken i egna händer - och därmed också sin egen lycka i livet.

Kanske är vi redan så många att vi kan utlösa en lavin - men kanske inte.

Det jag vet med säkerhet är att den här boken kommer att vara en del av lavinen. Den kommer att hjälpa människor att sluta bli lurade av penningstinna läkare och korrupta politiker som de har blivit i det förflutna.

Men låt mig återkomma till frågan om varför vi i princip kan hela oss själva.

Holistiska läkare talar ofta om behovet av att mobilisera våra självläkande krafter. Men vad innebär detta egentligen i detalj? Har de försvunnit eller gått förlorade?

Nej, naturligtvis finns de alltid där, men tyvärr har vi tappat tron på dem eftersom vi för decennier sedan gav upp vår kunskap om de självläkande krafterna till förmån för kunskap om "modern medicin".

Om vi tar medicin idag och blir friska igen, då var det medicinen som hjälpte oss.

Om vi förblir sjuka eller blir ännu sjukare "trots" medicineringen, då är sjukdomen helt enkelt starkare. Inser du att den moderna medicinen aldrig kan förlora i det här systemet?

Oavsett om du blir frisk eller förblir sjuk är det alltid ditt fel och aldrig läkemedlets.

På mindre än två århundraden har en handfull läkare lyckats ljuga för hela världen på ett sätt och samtidigt skapat ett system så att de,

som arbetar i dem är alltid vinnarna. Förresten är läkare inte de enda som har skapat sådana system.

Advokater får sina pengar, oavsett om de förlorar eller vinner i domstol. Politiker, präster, bankirer etc. får sina pengar oavsett vad de gör eller säger.

De riktigt mäktiga skapar alltid livssystem där de alltid vinner, oavsett vad som händer. De ärliga är de riktigt dumma - åtminstone i det här livet.

Under de senaste decennierna har det också varit möjligt att bli rik genom systemet, så att det idag inte finns någon som helst anledning att ändra något på det. Kort sagt, ett nästan perfekt system.

Om det inte vore för de kvacksalvare och charlataner som hela tiden talar om för de stackars patienterna där ute att läkarna är goda människor, men att de terapier som de har skapat egentligen bara tjänar systemets självbevarelsesdrift och inte patienterna. Kanske förstår du nu varför dessa "outsiders" ständigt bekämpas och jagas.

Ju bättre de är, desto hårdare attackeras de, och även om ni inte tror det, så förekommer det till och med mord här. Jag har själv sett hur "obekväma" vetenskapsmän har råkat ut för "dödsolyckor", hur barn har kidnappats för att förhindra patent, hur försörjningsmöjligheter har förstörts under politiskt beskydd och hur läkemedel som skulle kunna rädda livet på tusentals människor, till och med i dagens sjukvårdssystem, ruttar i kylskåp.

Åh ja, än en gång bryr jag mig inte om huruvida du tror på mina ord eller inte, om du tycker att jag är en paranoid esoteriker eller en galen professor.

Jag vet vad jag vet eller har upplevt själv, och eftersom jag ändå kommer att tillbringa de flesta av de närmaste åren på en hemlig plats, bryr jag mig inte om vad du tycker.

Vad som är mycket viktigare: VARFÖR tror du på mina ord eller varför tror du inte på dem? Låt oss ta en närmare titt på båda möjligheterna:

Förutsatt att du inte tror på det jag just skrivit, är jag helt säker på att du varken är VD för ett internationellt företag eller läkare i ledande ställning.

Du är förmodligen en god människa som tror på det goda i människor och helt enkelt inte kan föreställa dig människor som läkare eller präster, av alla människor, som officiellt (borde) ha höga moraliska standarder, medvetet och omedvetet är inblandade i många människors död.

Samtidigt ser och läser man dock nästan dagligen i medierna hur många människor som dödas av läkare och hur mycket pengar den katolska kyrkan, till exempel, måste samla in varje år för att betala ut pengar till föräldrar vars barn har utnyttjats av präster. För att inte tala om avvisandet av födelsekontroll i Afrika och de dödsfall som följer av detta.

Jag kan förstå att människor föredrar att säga att professor Yoda medvetet överdriver något här eller att han personligen har haft många dåliga erfarenheter. Men tyvärr måste jag göra er besvikna.

Varken det ena eller det andra är sant. För det första skulle jag kunna presentera fakta i den här boken som skulle vara så motbjudande, ja, så illamående, att ni inte skulle kunna klara boken, och för det andra har jag personligen inte kunnat hitta fakta i den här boken.

Jag har haft turen att ha långt fler positiva erfarenheter än negativa.

Så du kan inte göra det så lätt för dig och inte tro mig för att jag kanske är en frustrerad gammal man. Tvärtom, jag njuter verkligen av mitt liv med min fru och planerar att göra det under en mycket lång tid framöver.

En annan anledning till att du kanske tror att jag ljugar är att jag faktiskt är en tråkmåns och bara hittade på alla historier i den här boken för att "tjäna snabba pengar".

Men även här måste jag göra er besvikna. För det första är min bok inte skriven på ett sätt som skulle göra den till en av de vanliga skönlitterära bestsellerna. För det andra kommer inget stort förlag att våga ge ut den här boken och göra reklam för den här, eftersom det skulle orsaka förlaget alltför många problem och för det tredje kommer min fru och jag från "välordnade förhållanden", så att pengar alltid bara har spelat en underordnad roll i våra liv.

Så om du inte tror mig, sök orsakerna till detta inte så mycket hos mig, utan hos dig själv. Varför är det så svårt för dig att acceptera mina ord? Säkert inte för att du vill fortsätta att tro på hur bra världen är.

Man kan inte resa runt i världen och låtsas att det inte finns något Nordirland, något Israel eller några afrikanska länder där människor ständigt mördas, för att inte tala om den 11 september i New York eller kriget i Irak.

Du kan inte heller utgå från att det inte finns läkemedelsföretag som går över lik och förstör din hälsa för att tjäna pengar.

Och vill du verkligen tro att politikerna är engagerade i att hålla dig frisk?

Så vad är anledningen till att du inte vill tro mig?

Jag säger det till dig: För lögnen ofta lättare att bära än sanningen.

Att titta bort är mycket lättare att bära och jag är den sista personen som inte förstår detta. Det är bara en sak du behöver inse: Att vända bort blicken leder aldrig till förändring.

Det finns alldeles för många människor i världen som tittar åt andra hållet och jag ber er att sluta med det och ha modet att stå för sanningen.

Jag vet att det inte är lätt - men tillsammans är det lättare att bära. Och en dag kanske du också får diagnosen cancer, MS eller Parkinson, och då är det för sent för dig, för man lär sig inte att titta på en dag, man måste öva om och om igen, precis som när man lär sig ett språk.

Om du tror på det jag säger i den här boken är sannolikheten 99,9 % att du tillhör det etablissemang som tjänar pengar på systemet ELLER tillhör den grupp människor som jag också tillhör: de människor som trots allt inte har gett upp hoppet om att åstadkomma de nödvändiga systemförändringarna.

Jag är fast övertygad om att vi kan uppnå att cancerpatienter inte längre förgiftas, att det finns ärliga och okorrumperade politiker och att människor kan närma sig varandra på ett fredligt sätt.

Men som Lao-Tse redan visste: Varje resa börjar med det första steget. Och om vi inte påbörjar den här resan NU, när då? Hur mycket längre vill vi stå maktlösa? Hur många fler människor kommer att behöva dö av cellgifter, bypassoperationer och läkemedel som bara bidrar till att upprätthålla det nuvarande systemet?

Det spelar ingen roll om detta görs av ekonomiska skäl, för att behålla makten eller för att tillfredsställa egot.

Det är upp till oss att ändra på detta på .

Tro inte att du inte kan göra något på egen hand. Det är inte sant. Om man tittar närmare på historien, från Jesus till Gandhi till Hitler, så var det alltid individer som åstadkom stora saker, oavsett om det var positivt eller negativt, som i fallet med Adolf Hitler.

Revolutionen i DDR började också med några få personer, och först strax innan den tog slut var det riktigt många människor på gatorna i Berlin, Leipzig och Dresden. Och om du fortfarande tror att du inte kan göra något på egen hand, tänk då åtminstone oftare på vad som borde hända - för kraften i energiska tankefält är större än du tror.

Kraften i medicin

Först när du verkligen förstår hur det medicinska systemet fungerar och varför det är som det är, först då kan du börja fundera på vilka behandlingar du bör eller kan göra.

Allt annat är rent nonsens, för hur ska man annars kunna ta reda på om den person som sitter mitt emot en verkligen vill en väl? Vad hjälper det med en övertygad och bra läkare som skriver ut fel behandling till dig bara för att han inte inser att den information han har fått är felaktig?

Om det är något jag har lärt mig under de senaste åren så är det att det inte finns något värre än att ta råd från en läkare utan att veta vem den personen är.

I många fall är det bra eller åtminstone inte så illa, men hur är det med alla kroniska sjukdomar som cancer, reumatism eller MS?

Att förlita sig på en läkares råd utan att veta VARFÖR läkaren ger detta råd är som att satsa på svart eller rött i roulette.

Nu kanske du tänker: "Men jag kan ju inte veta allt, så vad har läkare studerat för?" Tyvärr hjälper inte den här meningen dig, för det finns så många som har studerat och så många av dem pratar strunt.

Anledningen till detta är faktiskt ganska enkel: för att de inte vet bättre, för att det man lär sig på universitetet inte alltid bidrar till att göra framtida läkare i att ge RÄTT råd.

Tänk bara på en onkolog. En läkare är förstås mycket mer insatt i anatomin och vet också vilka organ vi har och varför.

Men vad vet han egentligen om cancer? Allt de lär sig på universitet och kliniker är att tumörer ska skäras bort eller förstöras med cellgifter eller strålbehandling. Men tänk om teorin om att tumörer absolut måste förstöras är fundamentalt felaktig?

Har du aldrig funderat på varför cirka 230.000 människor dör i cancer i Tyskland varje år TROTS deras tumörer vanligtvis först förstörs? Har du någonsin vågat fråga dig själv om så många människor dör FÖR ATT deras tumörer dödas? Ja, de dödas!

Innan du tror att jag är en extrem tänkare igen, skulle jag vilja berätta om min "40-talsskattkista" igen så att du bättre kan förstå vad jag faktiskt pratar om här.

Mitt möte med Rolf

Jag träffade Rolf Augenstein för första gången på ett klubbmöte i mitt älskade Hamburg.

Även om gruppen där bara består av 8 personer är den ändå en av de mest aktiva i världen. Detta beror främst på att 5 personer från Hamburgklubben i årtal inte har gjort något annat än att forska - de har samlat in, forskat om och analyserat data för olika andra klubbar runt om i världen.

Rolf är också läkare och kunde, precis som jag, inte längre arbeta på sjukhus efter att han kunde "se". Uttrycket "se" används i klubben när någon har förstått systemet.

Eftersom Rolf kom från en mycket förmögen familj hade han råd att dra sig tillbaka till sitt vackra hus i Elbchaussee och ägna sig helt åt forskning.

Mötet med honom arrangerades av en klubbmedlem i Frankfurt som jag hade haft ett livligt samtal om leukemi med. Även om jag vid den tidpunkten ännu inte var en seende person stod det klart för mig att kemoterapi mot leukemi inte kan vara non-plus-ultra.

Å andra sidan kände jag till all bra statistik, särskilt för akut lymfatisk leukemi hos barn, som visar (vilket jag fortfarande trodde på den tiden) hur framgångsrik kemoterapi kan vara.

Så jag reste till mitt älskade Hamburg för att träffa Rolf. Jag minns fortfarande att vi först pratade om buddhism innan vi kom in på det egentliga ämnet: Leukemi.

För att bättre förstå vad som hände den dagen vill jag börja med att säga att Rolf egentligen inte är en man som tycker om att prata mycket. Och det var därför han bara några minuter efter att vi hade pratat om leukemi sa: "Kom med mig. Annars kommer vi prata i morgon och inte veta vad vi pratar om."

Rolf ledde mig in i sitt arbetsrum och bad mig sätta mig vid hans skrivbord. Sedan tog han fram ett berg av pärmar ur ett skåp och sa att han skulle gå en stund och att jag kunde göra lite efterforskningar under tiden.

Om jag hade känt Rolf bättre på den tiden hade jag inte tyckt att det här beteendet var konstigt, men jag minns fortfarande att jag tänkte att Rolf trots allt var knäppgök. Jag kommer till Hamburg för att träffa honom och han sätter mig bara vid sitt skrivbord för att prata.

för att gå igenom filerna. Eftersom jag inte hade något annat val gick jag igenom de mycket väl undersökta fallen av leukemi.

Alla fallbeskrivningar innehöll de patologiska rapporterna på sidan 2, så att diagnosen bekräftades, sedan beskrevs terapierna och slutligen fanns det vanligtvis bilder på patienterna eller rapporter om hur de mår idag.

Eftersom jag mycket snabbt insåg att det rörde sig om barn som uppenbarligen hade överlevt koncentrerade jag mig främst på terapisidorna eftersom jag naturligtvis ville veta vilka terapier dessa barn hade fått. Min nyfikenhet blev dock inte särskilt tillfredsställd, eftersom det i de flesta fall bara fanns två rubriker i terapiavsnittet:

Z eller W. Naturligtvis var min första fråga till Rolf när han kom tillbaka vilken typ av terapier Z eller W var. Rolf skrattade och frågade mig vad jag trodde att dessa terapier var.

Jag mumlade något i stil med "ingen aning", "en speciell kemoterapi" eller "ett hemligt botemedel", men Rolf log bara och sa torrt till mig: "Z betyder ytterligare terapier som närings- eller avgiftningsterapier och W betyder väntan."

Medan jag satt där och väntade på att Rolf skulle berätta mer, frågade han mig istället: "Vill du ha lite grönt te?"

Under åren som följde drack jag många koppar grönt te med Rolf, men på den tiden irriterade hela saken mig oerhört och jag sa bara något otrevligt: "Säger du verkligen till mig nu att alla dessa fall med W inte har gjort något annat än att vänta och se?"

När jag skriver dessa rader måste jag skratta inåt åt hur okunnig jag var på den tiden och hur lite jag egentligen visste om självläkande krafter.

Rolf förhöll sig mycket lugn och frågade mig bara vad jag visste om leukemi. Jag berättade en någorlunda välutbildad läkare borde veta om blastbildning, benmärgsbiopsier, transplantationer och cellgifter.

Vad jag inte berättade för Rolf var att jag hade läst två böcker om behandling av leukemi bara några dagar tidigare, eftersom jag inte ville åka till Hamburg så okunnig eller se lite klokare ut.

Rolf lyssnade uppmärksamt på mig och sedan i en hård ton: "Jag ska nu visa dig studier som aldrig kommer att se dagens ljus. Trots att vi alla känner till judeförintelsen, med all tortyr och förföljelse, vill vi ändå helst tro att sådana studier inte finns.

Tyvärr glömmer vi att judarna i Tyskland inte var den enda minoriteten i världen, utan att det finns minoriteter över hela världen som "gärna" används för sådana bestialiska studier. Jag behöver inte berätta för er hur det är i fångelser i Ryssland eller Kina, till exempel. Min specialitet är leukemi och jag har sammanställt några paper till dig."

Medan Rolf fortfarande höll på att organisera en hög med papper undrade jag vad som skulle komma närmast, men som så ofta i mitt liv var jag inte riktigt väl förberedd, för redan den första studien fick mig att må illa.

I den här studien från ett europeiskt land, som till och med har varit med i EU sedan 2007, fick föräldrar veta att deras barn hade akut leukemi trots att deras blodvärden var normala. Bakgrunden var att man ville ta reda på hur friska barn överlever den vanliga behandlingen av leukemi.

Vi behöver inte diskutera hur omänsklig en sådan studie är, men det framgår åtminstone tydligt av olika dokument att läkarna trodde att antalet "offer" skulle vara mycket begränsat.

Jag blev dock chockad när jag läste att i den här studien dog 34% av barnen (eller med andra ord: 68 barn!) till följd av behandlingen!

Än i dag är jag inte så härdad att jag inte får ont i magen när det handlar om barn. Tillsammans med Rolf gick jag igenom alla filer och varje gång jag ville börja bli upprörd över att även barn för dessa "vetenskapsmän", så sa Rolf bara: "Vi kan inte ändra på de här studierna, låt oss se vad vi kan lära oss av dem." Och det var verkligen mycket. Och det var verkligen mycket.

Det som framkom i studierna var att framför allt akut lymfatisk leukemi behandlas bäst UTAN kemoterapi. I vissa studier överlevde till och med ALLA barn. Men hur var detta möjligt?

Än en gång skakades min medicinska världsbild om. Var leukemi plötsligt inte längre en dödlig sjukdom? Eller hade studierna förfalskats? Eftersom några av dem var originalartiklar uteslöt jag dock detta till en början. Men hur var det möjligt?

Rolf kunde nog se min förvirring och sa till mig att det nog var dags att vi satte oss i biblioteket med en kopp grönt te och att jag fick lyssna på vad han hade kommit fram till under de senaste åren.

Efter att vi satt oss tillrätta och Rolf druckit upp sin kopp te, som nästan alltid, på bara några drag, bad han mig att bara lyssna i några minuter och lovade mig att jag skulle få veta mycket mer om medicin i allmänhet och om leukemi i synnerhet efteråt.

Jag kunde inte vänta längre och jag kan fortfarande citera några av hans meningar nästan ordagrant idag, så många år senare - så mycket imponerade de på mig.

"Mr Yoda, jag vet att du är professor och även om onkologi inte är din specialitet verkar du veta en hel del om leukemi.

Men innan jag går in på detaljer måste jag utveckla mig lite så att ni bättre kan förstå vad jag egentligen talar om. Jag var själv läkare på en lokal klinik i många år, och precis som du gjorde jag förmodligen både nytta för människor och för kliniken.

Tills den dag då min ende son besökte mig på kliniken och han blev helt fascinerad av hur jag tittade på människoblod i mikroskop.

Eftersom han på att jag också skulle analysera hans blod, tog jag inte bara några droppar blod för mikroskopet, utan också tillräckligt med blod för att göra en fullständig blodräkning.

Detta beslut kostade nästan min son livet och satte även stopp för min medicinska karriär, eftersom

Blodprovet visade att min son hade leukemi.

Som en följd av detta fastnade jag, som de flesta föräldrar, i de "vanliga" procedurerna för en sådan sjukdom, vilket innebär: massor av undersökningar, biopsier etc. med slutresultatet kemoterapi.

Då var jag helt säker på att min son skulle bli bättre och att cellgiftsbehandling var det enda rätta beslutet. Tills min fru sa: "Robert kommer inte att få cellgifter".

Först trodde jag att min fru helt enkelt var överväldigad av hela situationen, men sedan började hon berätta att en av hennes vänner arbetade som sjuksköterska på en onkologisk barnavdelning och hade berättat att nästan vartannat barn där dog.

Jag försökte lugna henne och började berätta hur framgångsrik modern kemoterapi är i dag, när hon lämnade rummet och kom tillbaka med en hög papper som visade att över 50 procent av de barn som behandlats på den här avdelningen under de senaste åren inte längre levde.

Hon svarade bara på min fråga om hur hon hade fått tag på dessa papper med "oavsett varifrån" och gjorde det mycket klart för mig att hon aldrig skulle tillåta att vår son fick alla dessa giftiga ämnen.

Hon berättade sedan hennes väninna också kände till den officiella statistiken, men att hon hade gjort egna efterforskningar i många år och kommit fram till helt andra siffror.

De närmaste timmarna och dagarna var fyllda av obehagliga diskussioner med min fru och onkologerna på sjukhuset.

av vår klinik, och först idag insåg jag att vi nästan hade glömt bort vår son, som var det verkliga problemet."

För första gången tog jag mig friheten att avbryta Rolf och fråga om han hade hört sig för om andra behandlingsformer, men han svarade bara: "Naturligtvis inte. Jag funderade inte ens på om cellgiftsbehandling var ett ja eller nej, eftersom alla läkare försäkrade mig om att det var den enda rätta behandlingen för min son.

Efter några dagar stannade jag hemma på morgonen och sa till min fru att jag behövde vila för att kunna tänka bättre. Och medan jag satt vid frukostbordet kom jag ihåg orden från min fars bästa vän: "Rolf, om du någonsin kör fast som läkare kan du alltid komma till mig.

Denna vän till min far var psykolog och en man som jag alltid hade beundrat som tonåring eftersom han, till skillnad från mina föräldrar, alltid på gott humör. Jag ringde honom och frågade om jag fick träffa honom och han sa till mig: "Jag visste att du skulle vara redo en dag".

Jag förstod förstås inte meningen då, men jag minns fortfarande att jag hade en bra känsla när jag besökte honom."

Jag avbröt Rolf igen och frågade honom om det var den här mannen som hade tagit med honom till klubben och han svarade: "Ja, jag ska göra hela historien kort. Det var den här vännen som tog med mig till klubben och det var han som övertygade mig om att leukemi är något helt annat än DEN dödliga sjukdom som den alltid framställs som."

Jag kunde inte vänta längre och frågade honom helt naturligt: "Men om leukemi inte alls är en farlig sjukdom,

Varför dör då så många av det, och vad i hela friden är det?"

Rolf svarade: "Ha tålamod, jag kommer till den punkten om en stund. Var var vi, , jag blev medlem i klubben och Ulrich, min fars vän, visade mig sin cancerforskning, där alla dokument om leukemi ingick".

Vi tillbringade sedan de närmaste dagarna med att gå igenom alla dessa dokument tillsammans och jag kunde verkligen inte tro vad jag såg.

Detaljerna skulle säkert inte tråka ut er, men omfattningen är så stor att jag tycker att det är svårt att sammanfatta allt med några få ord. Det fanns protokoll från laboratorier som på uppdrag av regeringar och läkemedelsföretag testade kemikaliers effekt på benmärgen.

Det som först låter som ett dagligt arbete var i själva verket en förfrågan om att göra detta med "levande försökspersoner". Ordet "försöksperson" användes ofta i stället för ordet "människa".

Jag tyckte också att bandinspelningar av möten där läkemedelsföretag lovade stora partibidrag för att läkemedel skulle kunna godkännas snabbare eller överhuvudtaget var oerhört intressanta.

Jag kände inte till något annat heller. Jag har alltid trott att kemoterapiens historia började med användningen av senapsgas under andra världskriget och de första publikationerna av läkaren Peter Alexander 1944.

Redan då var det naturligtvis känt att giftiga gaser kan blockera viktiga enzymer, som i sin tur blockerar nedbrytningen av neurotransmittorer och därmed upptar receptorer.

Användningen av giftgas går dock tillbaka till 1914, då tyska soldater i Frankrike använde dianisidinsalter och fransmännen svarade med bromättiksyraester.

Sedan kom xylyl- och xylylenbromider, klorgas, fosgen, difosgen, vätecyanid, jodättiksyraester och Clark 1, innan senapsgas (gult kors) användes för första gången av tyskarna nära Ypres natten mellan den 12 och 13 juli 1917.

Rolf visade mig forskning från 1920- och 1930-talen som tydligt visade att man redan då visste mer än vad Peter Alexander publicerade 1944. Och många år innan Goodman, Rhoads och Jakobson beskrev sina egna metoder 1946 gavs senapsgas och andra gifter till patienter med blodsjukdomar (på den tiden kallades det ännu inte cancer) och detta dokumenterades i detalj.

Naturligtvis dog de flesta patienterna omedelbart av behandlingen, vilket uppenbarligen inte störde "läkarna" (om man nu ens kan använda det ordet för dessa människor på den tiden), som en läkare skrev i protokollet:

"Tack vare det höga dödstalet har vi tillräckligt med material för vår forskning med benmärg."

Vad man än tycker om dessa läkare, så var de inte giriga efter pengar.

I slutet av 1940-talet hade flera "forskare", läkemedelsföretag och federala ministrar denna titel på sina bröst, vilket framgår av dokumenten.

Här köpte penninghungrika chefer upp rader av politiker och forskare som redan då höll på att förfalska studier. Nu vet vi vad det blev av dem.

Kemoterapeutiska medel godkändes som officiella läkemedel mot blodsjukdomar UTAN minsta bevis.

Problemet med blödarsjuka än idag är dock att det inte finns särskilt många människor med sådana sjukdomar och därför började man snabbt fundera på vilken sjukdomsgrupp blödarsjuka skulle kunna "rymmas" i.

Av olika anledningar (ingen standardbehandling, ökande antal patienter ...) inrättade gruppen sedan "cancer" och sedan dess har blodsjukdomar helt enkelt kategoriserats som cancer.

Tidigare var det helt olika sjukdomar och ingen läkare skulle ha kommit på tanken att behandla blodsjukdomar på samma sätt som cancer före andra världskriget.

Detta otroliga drag öppnade nya möjligheter att tjäna pengar för givare (företag) och mottagare (politiker och forskare) i ett enda slag. För nu var det lätt att förklara för politiker och allmänhet att om blodsjukdomar kunde behandlas med cellgifter så skulle det också vara möjligt med "andra cancerformer".

Detta innebar att triumfen för celldödande i stället för celluppyggande behandlingar inte längre kunde stoppas och tillsammans med de redan kända möjligheterna med strålbehandling var det hela som ett tillstånd att trycka pengar.

Därtill kom det som politiker internt gärna kallar "statliga påtryckningar". Efter att politikerna låtit sig köpas och i årtal hävdat för allmänheten att cellgifter och strålbehandling skulle bota cancer, var det på 1960-talet och i början av 1970-talet inte längre möjligt att

och plötsligt erkänna att de helt enkelt hade pratat strunt i årtal.

Det finns dokument där man kan läsa att det under förbundskansler Konrad Adenauer definitivt gjordes ansträngningar för att överge kemoterapirutten, men tyvärr ointetgjordes detta med generösa "uppgörelser" och från mitten av 1970-talet och framåt kunde det hela inte längre stoppas.

I dag, på 2000-talet, har vi kommit lika långt i aidsfrågan som Konrad Adenauers medresenärer gjorde för 40 år sedan. Regeringen vet mycket väl att det inte finns något HI-virus här som orsakar aids, men vad skall de säga till den tyska befolkningen?

Kanske: "Förlåt, kära tyska medborgare och väljare. Vi är ledsna för att vi i nästan 15 år har spridit en lögn som har kostat många människor livet och berikat ännu fler människor."

Konsekvenserna av detta skulle bli katastrofala, för det tyska folket visste att de hade blivit ljugna för i årtal skulle de definitivt inte längre tro på någon politiker, läkare eller forskare.

Vid varje ny upptäckt skulle de säga: "Åh ja, precis som AIDS på den tiden". För övrigt är jag helt överens med mina klubbmedlemmar på denna punkt.

Den tyska befolkningen är långt ifrån kapabel att hantera denna sanning. Hur hårt det än låter är det bättre att sörja några hundra "aidsdöda" i Tyskland varje år än vad som skulle hända om miljontals tyskar förstod vad aids verkligen är.

Å andra sidan pågår en förintelse i Afrika, och jag tycker synd om människor som Afrikas president Mbeki eftersom de inte kan göra något åt det politiskt.

Om ni anser er vara en verkligt modig person, varför börjar ni då inte att intensivt ägna er åt ämnet aids och Afrika, och ni kommer mycket snabbt att inse hur rätt jag har, eftersom ämnet aids är "relativt" lätt att förstå, mycket lättare än till exempel cancer.

Jag går medvetet inte in på ämnet aids här, eftersom jag tror att en någorlunda intelligent person mycket snabbt kommer att stöta på alla motsägelser själv om de är intresserade. Och jag skrev ändå inte min bok för de enfaldiga i den här världen.

Att godkänna kemoterapi var dock inte regeringens enda problem. På grund av det ökande beroendet av partidonationer tvingades regeringen att så att säga läsa läkemedelsbolagens önskemål från deras läppar.

Framför allt var (och är) inflytandet i Amerika, Frankrike, England och Tyskland så stort att dessa företag så att säga helt själva kan bestämma vilka läkemedel de vill sälja och vad sjukförsäkringsbolagen måste betala för.

Jag vill inte heller gå in på sjukförsäkringsfondernas roll eftersom jag vet att de är helt oviktiga eftersom de ändå inte har något att säga och alltid bara har varit ett "bihang till systemet".

Alla diskussioner om stora besparingar etc. är en ren fars och i princip inte ens värda att prata om.

Varje sekund som ägnas åt att diskutera sjukförsäkringsbolagens inflytande är inget annat än förlorad livstid och det är därför jag ska sluta just nu.

Rolf förklarade också för mig att det hos barn är oerhört viktigt att lämna regleringssystemet i fred i stället för att förstöra det med kemoterapi. Han berättade också att på grund av det låga antalet leukemier är läkemedelsföretagens vinster från barn faktiskt obetydliga jämfört med andra typer av cancer.

Men för reklamkampanjer är skalliga barn ett icke-plus-ultra och många människor runt om i världen förknippar ordet cancer med ett barn utan hår på huvudet.

Den här bilden spreds medvetet över hela världen för många år sedan och än idag visas liknande bilder före jul under insamlingsgalorna för att uppmuntra människor att donera.

Om givarna visste vad pengarna verkligen gick till skulle de säkert göra något annat med sina pengar.

Mina dagar med Rolf flög förbi och jag minns att jag tänkte på planet på väg hem: Nej, jag vill inte veta allt det här.

Hur ska jag kunna leva vidare som läkare med vetskapen om att det finns odjur i vita rockar över hela världen? Jag VILLE det inte, men samtidigt kunde jag inte glömma det.

Du kommer säkert att känna likadant nu och jag är den sista som inte kan förstå om du inte vill tro mig. Men även du kommer att tvingas leva med denna nya kunskap i framtiden och jag skulle därför vilja ge dig något som hjälper dig att smälta det du har läst i den här boken.

Acceptera att världen är full av människor för vilka en annan människas liv har ett lågt värde. Dessa människor har alltid "goda argument" för att det är OK att döda för att, som Freud skulle ha uttryckt det, stå upp mot sitt överjag.

Argumenten kan vara att man befinner sig i krig, att den andra personen har gjort en för mycket skada, för forskning osv. Det är bara om man accepterar detta som man samtidigt kan förstå hur vacker världen är.

Det finns många fler goda människor än mördare och ju mer positivt du organiserar ditt eget liv, desto större blir din personliga lycka i livet.

I Paulus och Timoteus hade jag turen att få uppleva två utmärkta exempel på hur man kan leva mycket lyckligt med denna kunskap.

Detta räddade mig från depression och okontrollerbar ilska. Så förträng inte verkligheten, för allt som förträngs hittar ett annat utlopp.

Tyvärr sker dessa reaktionsmönster nästan alltid omedvetet, och därför är det viktigt att se på verkligheten, acceptera den och använda den för att skapa sin egen lycka i livet.

Gerhard och kärlek

Jag skulle vilja ge dig ett "litet" exempel för att visa hur galen vår värld är och hur vi manipuleras av reklam:

Margarin

Den tyska regeringen har i över 50 år känt till att margarin, intaget under många år, är extremt skadligt för hälsan. Detta framgår av många dokument, av vilka jag till och med kunde se några i original.

Men eftersom industrin av politiska skäl måste ges fria händer tvingades vi se på när den blev så fräck och sålde margarin som en hälsoprodukt (vilket den gör än idag).

Detta var redan för mycket för vissa politiker på 1960-talet och de började kämpa mot det. Jag har fortfarande protokollen från dessa möten och namnen på dessa personer i mitt kassaskåp än idag.

Av sex medlemmar vid ett möte 1961 avled fyra medlemmar inom två månader och två tidigare motståndare framträdde kort därefter som ivriga förespråkare för margarin.

Flera år senare (1967) dog några margarinmotståndare igen "alldeles för tidigt" och i ett brev från 1968 står det bokstavligen:

"Vi antar att det också ligger i ert intresse att det inte behöver bli ett andra 1967 och att vi kan fortsätta vår sub

Vi kan anpassa olika åsikter till olika omständigheter på olika sätt".

Det som för utomstående låter meningslöst var i själva verket en del av ett brev till en av de största margarinmotståndarna och forskarna inom detta område, Gerhard Schanzler.

Tyvärr var han redan en bruten man när jag träffade honom. Men som andra klubbmedlemmar berättade för mig brukade han aldrig låta sig skrämmas av någon.

Under många år lämnade han bara sitt privata hem och sin bostad när han var tvungen, han var en ensamvarg och diskuterade aldrig sitt privatliv med andra.

Hans forskning betalades först av dem som senare ruinerade honom, medlemmar av den tyska regeringen och ett tyskt läkemedelsföretag.

Hans huvuduppgift var att forska om fettsyror och tillsammans med koryféer som Dr Johanna Budwig och Dr Albert Szent-Györgyi betraktades han som en exceptionell begåvning inom internationell forskning, inte bara i Tyskland.

Hans liv förändrades radikalt 1966 när han fick anonyma protokoll som avslöjade att hans laboratoriearbete inte användes för att producera bättre fetter, utan endast för att förbereda eventuella försök.

Stämningar där människor stämmer tillverkare av margarin för att de blivit sjuka.

Schanzler var, som han själv sade, "förvirrad i flera veckor" och började sedan forska på egen hand. Jag ska bespara er detaljerna i hans efterforskningar och gå direkt till resultatet.

Efter fyra månader fick han reda på att det fanns ett annat laboratorium i samma byggnad, vars existens han visste lika lite om som han visste om de anställdas arbetsuppgifter. Och om det inte hade varit för den berömda slumpen, i det här fallet i form av kärlek (närmare bestämt i form av den unga kemisten Anna Karnikova), hade han aldrig förstått vad han faktiskt fick betalt för att göra.

Anna Karnikova var en ukrainska av tysk härkomst som bara hade bott i Tyskland i två år.

Det visade sig senare att det var en del av ett "utbytesprogram" mellan två företag som båda hade samma intresse. I princip, och särskilt idag, är detta inget speciellt. Men kom ihåg vilket år det var: 1966.

Sovjetunionen var Tysklands största fiende och medan befolkningen dagligen fick frukta en ny rysk invasion för att få igenom en större militärbudget i förbundsdagen, upprätthöll regeringar och företag utbytesprogram av alla de slag.

Men det som ingen hade väntat sig var kärlek. Denna unika manifestation av fri energi drabbade Anna och Gerhard med full kraft och inom några veckor utvecklade de två den typ av intimitet och närhet som vanligtvis bara ses hos förälskade tonåringar.

Trots att de båda hade undertecknat de strängaste kontrakt, där ordet "secret keeper" förekom flera gånger, var kärleken och den därmed sammanhängande nyfikenheten att ta reda på allt om den andre viktigare än en underskrift på ett papper.

Särskilt Anna tog en stor risk, eftersom hon var väl medveten om att hon inte blev tagen för sin vackra bruna hud.

Hon var i Tyskland på grund av sin höga IQ, sina specialkunskaper i kemi och på grund av något överordnat intresse mellan Tyskland och Sovjetunionen som hon inte kände till.

Och så hände det att Gerhard fick på Annas hemliga arbete och Anna fick reda på Gerhards arbete. Det som båda trodde var helt omöjligt visade sig vara en bitter verklighet. Medan Gerhard ägnade sig åt grundläggande fettforskning var Annas jobb att ta fram nya produkter för livsmedels- och läkemedelsindustrin.

Under samtalets gång upptäckte de två dock att Anna ständigt "matades" med falsk information. Det som Gerhard noggrant hade undersökt under årens lopp och dokumenterat i hundratals rapporter förfalskades helt enkelt innan det hamnade i Annas händer.

Anna utvecklade nya processer för tillverkning av margarin och andra produkter.

Medan hon antog att dessa produkter inte var särskilt hälsosamma, men åtminstone inte särskilt skadliga för hälsan, visste Gerhard exakt hur farliga de var.

Han utgick dock alltid från att hans forskning skulle beaktas i produktionen, vilket han hade fått höra gång på gång under årens lopp.

Men när Anna förklarade de exakta produktionsprocesserna för honom blev Gerhards blandning av ilska, rädsla och förvirring omätbar.

I flera dagar funderade de båda fram och tillbaka på vad de skulle göra med den nya kunskapen. Till slut bestämde de sig för det minst gynnsamma alternativet ur dagens perspektiv: att prata med en av Gerhards överordnade.

Klaus Obermeier var den enda av institutets medarbetare som Gerhard var på förnamn med. Han litade på honom eftersom Klaus också var en begåvad kemist och fysiker.

Han mycket noga på vad de hade att säga blev själv mycket förvånad. Han lovade att sätta hela saken i perspektiv vid ett möte med företagets chefer.

Men förtroendet för Klaus visade sig bara några dagar senare vara ett misstag som förändrade livet för Gerhard och Anna.

När Gerhard på lördagsmorgonen skulle hämta Anna för hennes vanliga shoppingrunda på marknaden, hade Anna försvunnit och dök inte upp igen förrän på måndagen. Men mysteriet kring Annas försvinnande löstes snart.

På måndagen var det första Klaus gjorde att kalla den fortfarande upprörde Gerhard till sitt kontor för att berätta att Annas utbytesprogram hade avslutats och att hon hade åkt tillbaka till Ukraina. Gerhard ställde sig upp och sa argt: "Ni dödade henne, era jävlar", och gick direkt till polisen.

Hon åkte tillbaka till företaget med Gerhard och Klaus erbjöd sig att ringa Anna i Ukraina. Det tog över en timme innan samtalet äntligen kom fram och till Gerhards stora förvåning var det verkligen Anna i andra änden.

Hon förklarade för poliserna att hon skulle ha rest tillbaka till sitt hemland av egen fri vilja och sa bara till Gerhard med tårfylld röst: "Jag är så ledsen för allt."

Gerhard fick aldrig reda på vad som hände med Anna. Var hon en spion? Var all kärlek bara ett ? Tvingades hon att återvända? Och om så var fallet, var Ger...

är livet kanske den största hävstången? Frågor på frågor surrade runt i Gerhards huvud.

Han såg sin omedelbara uppsägning med flera hot om vad som skulle hända om han vidarebefordrade företagshemligheter som mer av en lättnad än en börda.

Vad ingen hade räknat med dock att Gerhard skickade sitt forskningsarbete till flera viktiga forskare, däribland storheter som Linus Pauling, Albert Szent-Györgyi och Johanna Budwig i Tyskland.

I dessa brev redogjorde han för sin senaste forskning, där farorna med transfettsyror förklarades och djur- och människoforskningen beskrevs in i minsta detalj.

När jag många år senare för första gången höll papperen i mina händer ville jag helt enkelt inte tro att innehållet var äkta. "Nej, nej, nej", sa jag hela tiden i mitt huvud. Det kan inte vara sant att företag, uppbackade av regeringar, medvetet släpper ut ämnen i omlopp som de vet avsevärt minskar cellandningen och förändrar cellmembranen i alla celler.

Det innebär att sjukdomar som cancer, hjärt- och kärlsjukdomar, diabetes och reumatism skulle öppnas upp och att miljontals människor skulle behöva lida av kroniska sjukdomar. Men det blev ännu värre.

Gerhards arbete visade att det inte bara var transfettsyror som var boven i dramat, utan även 18 andra ämnen, däribland t.. modifierade artificiella vitaminer, som gör precis tvärtom mot vad marknadsavdelningarna hos säljarna av dessa produkter påstår.

Idag förstår jag också bättre hur modig en kvinna som Dr Johanna Budwig var, som redan på 50- och 60-talen

inte bara påpekade farorna med transfettsyror, utan till och med hade modet att publicera det faktum att den tyska regeringen var väl medveten om farorna med transfettsyror, men inte gjorde något åt det av, låt oss kalla dem, politiska skäl.

Mary Enig i USA är också en av de få modiga förkämparna i USA i dag. Även om jag inte känner henne privat framgår det tydligt av hennes publikationer att hon åtminstone är medveten om de kemiska problemen med detta ämne, och från och med sommaren 2007 kommer transfettsyror att förbjudas, åtminstone i New York.

50 år efter att till exempel Dr Johanna Budwig varnade för detta ämne och 40 år efter att den tyska regeringen ville förbjuda transfettsyror.

(Jag är säker på att vi en dag kommer att kunna ersätta ordet transfettsyror med kemoterapi, kanske år 2065? Var snäll och gör ditt för att vi inte ska behöva vänta så länge)!

Så miljontals människor äter produkter som de antar är bra för deras hälsa, men i själva verket orsakar just dessa produkter sjukdom. Detta är att döda två fåglar med en sten.

Marknadsförarna säljer billiga produkter med falska löften till mycket höga priser och samma personer tjänar senare pengar på sjuka människor via nätverk.

Gerhard förklarade också för oss den högsta lagen för dessa företag, vilket jag aldrig hade insett tidigare. Denna lag kallas:

"Långsiktiga skador är att föredra framför kortsiktiga skador."

Kortsiktighet mäts också i månader och ofta till och med i år. Så Annas avdelning uppfann och producerade aktiva ingredienser, eller borde jag säga toxiner, som när de tas på lång sikt orsakar de allvarligaste hälsoskadorna, vilket Gerhard har bevisat i all sin forskning under åren.

För att det inte ska finnas några juridiska angreppspunkter här späds eller modifieras dessa aktiva ingredienser så att de fortfarande kan användas på ett förnuftigt sätt i produktionen. Med andra ord skulle man också kunna säga: arsenik i små mängder.

Efter fyra händelserika dagar, när jag tog mig tillbaka med Gerards papper, tänkte jag länge på honom på tåget.

En man lever hela sitt liv för vetenskapen. Sedan träffar han sitt livs kärlek och några veckor senare är hela hans liv förstört. Tyvärr såg Gerhard aldrig Anna igen eller ens hörde av henne.

I början gjorde han mycket för att hitta dem igen, men muren mot Sovjetunionen var fortfarande för hög 1966 och efter att det två år senare stod helt klart för honom att det var upp till honom att förhindra om det skulle bli ett nytt 1967 (flera dödsfall), avgick han och drog sig tillbaka från den officiella forskningen.

Gerhard gjorde misstaget igen 1968 och gjorde några av sina resultat tillgängliga för vad han trodde var en oberoende forskare. Den senare förrådde emellertid Gerhard och detta ledde till det brev som nämns ovan.

Han hade dock inte förlorat sin genialitet och det var vännar till Paul Berger som finansierade hans oberoende forskning under resten av hans liv. Ur min synvinkel upptäckte han inte något riktigt nytt senare, men hans farhågor bekräftades i olika forskningsprojekt.

Först var jag chockad, förtvivlad, arg och till slut bara ledsen efter att ha läst Gerhards arbete. I helgen träffade jag tack och lov Paul Berger på klubben och berättade för honom om min chock och att jag inte kunde tro att företag och regeringar skulle tillåta sådana smutsiga trick.

Till min stora förvåning sa Paul sedan till mig: "Det gör inte de heller, det är bara möjligt på grund av systemet". På den tiden kunde jag helt enkelt inte föreställa mig hur system fungerade och Paul tog mig återigen "i handen" och kunde återigen förklara mycket komplexa processer för mig i enkla termer.

Det är för övrigt något jag beundrar hos människor än idag. Särskilt som läkare träffar man på kongresser framstående talare som jag tidigare beundrade för att de använde en massa främmande ord eller talade om saker som jag inte förstod under föreläsningen. Idag tycker jag bara synd om dessa människor.

I princip är det som när en kines talar med en japan och båda bara talar sitt modersmål. Hur bra kan dialogen bli?

Men tyvärr är vi uppfostrade till att beundra människor som är oförmögna till dialog.

Idag är jag glad över att jag aldrig var den typ av läkare (och det var förmodligen därför jag var så populär bland patienterna) som talade nedlåtande till sina patienter. Jag hade alltid en känsla för hur jag skulle tilltala mina patienter.

En vanlig lördagseftermiddag på klubben

Innan jag förklarar vissa system som påverkar våra liv mer än du tror just nu, skulle jag vilja berätta lite kort om "en vanlig lördagseftermiddag" i vår klubb.

Som nästan varje lördag satt vi tillsammans i biblioteket och diskuterade olika ämnen.

Ett annat ämne på dagordningen var "Opublicerade cancerstudier". Dr Thomas, som också är läkare, berättade om publikationer, t.ex. i tidskriften Lancet, som visar att cirka en tredjedel av alla cancerstudier inte publiceras alls.

Eftersom de flesta studier finansieras av läkemedelstillverkare är det naturligtvis också de som bestämmer vad som ska publiceras och inte.

Dr Thomas gick sedan ett steg längre och visade oss dokument om studier som kunde delas in i tre grupper:

- Studier där det efter några dagar/veckor stod klart hur negativa de var, men som ändå fortsatte
- Studier som aldrig publicerades, trots att publicering var planerad
- Studier som bara bevisade att ett läkemedel fungerar bättre än ett annat.

Studierna var vanligtvis inte lika spektakulära som 40-talsstudierna, där människor medvetet och planerat mycket snabbt

Det var dock intressant att se på vilken hög nivå läkare och patienter ofta blir förda bakom ljuset av läkemedelsbolagen.

Läkarna är förstås också medvetna om att cancerpatienter inte har brist på cyklofosfamid eller cisplatin (båda cellgifter), och absolut inte brist på cancerframkallande strålning.

Men eftersom alla läkare genomgår ett slags hjärntvätt under sina studier, tror nästan alla läkare på alla de medvetet inlärdalögnerna om att det finns elakartade, degenererade mänskliga celler som kallas cancerceller. Och enligt "cancerexperterna" måste dessa oh så onda celler till varje pris dödas med cellförstörande behandlingar.

Att dessa celler är en del av ett celltillstånd som kallas människa diskuteras naturligtvis inte. Precis som inget västerländskt universitet idag diskuterar huruvida cancerceller är reversibla och kan återdifferentieras till helt normala celler.

Och vad gör egentligen professorer som lär ut dessa lögner varje dag och sedan (för mycket pengar) följer studier vid universitet där det relativt snabbt blir tydligt att läkemedlet dödar patienterna snabbare i stället för att besegra cancer?

De flesta tror att dessa studier avbryts omedelbart, men så är det inte alls. Istället ändras studieresultaten, till exempel genom att de patienter som avlidit till följd av behandlingen inte tas med i studien.

Thomas berättade sedan om studier som inte ens har ägt rum, men som ändå publiceras i peer review-tidskrifter.

Denna djärvhet förvånade mig först, men i dag inser jag att även den här typen av studier tyvärr är vardagsmat. En del av dessa studier publiceras medvetet och en del utan chefredaktörernas vetskap. Då och då måste "vetenskapliga tidskrifter" till och med erkänna att "något sådant här händer" dem.

Hur långt det hela har gått under tiden kunde man till exempel se våren 2006, när tidskriften Lancet tvingades erkänna att den finske cancerforskaren John Sudbos cancerstudie med nästan 1.000 patienter helt och hållet hade ägt rum i hans uppenbarligen förvirrade hjärna och att alla redan publicerade uppgifter var påhittade.

Vad läsarna inte fick veta var HUR en sådan publikation kunde komma till stånd eller vilket system som låg bakom den.

Naturligtvis kommer detta inte att meddelas den läsande läkaren i framtiden heller, eftersom alla finansiella strukturer annars skulle kollapsa - och vem vill det?

Thomas kommentarer om den etiska kommittén var också intressanta. Han kunde på ett mycket tydligt sätt visa hur det hela fungerar etiskt.

Samma personer som ansöker om en studie i dag kommer att sitta i tillståndskommittén i morgon. Detta säkerställer att en liten grupp människor avgör vad som är etiskt inom onkologin och vad som inte är det.

Även om det är tydligt för alla vem hela saken egentligen tjänar, finns det logiskt sett inget uppror mot denna struktur, eftersom samma personer inte bara bestämmer vilka som ska sitta i kommissionen, utan också hur tillståndsförfarandet ska genomföras.

På något sätt påminde det hela mig om politikerna i Berlin, som är de enda som kan avskaffa lagen om partifinansiering så att de inte längre kan mutas.

Men även här är det så att de som skulle kunna ändra på det är just de som aldrig vill ändra på det, eftersom det är de som tjänar mest på det.

Ett perfekt -system!

Tyvärr inser inte politikerna att de i morgon också kommer att bli offer för sitt eget arbete, eftersom det också sägs finnas politiker som har cancer eller andra kroniska sjukdomar.

Frågan som uppstår idag är inte längre hur många studier som förfalskas, utan snarare om det fortfarande finns några oberoende studier. I princip är nästan alla studier på 2000-talet sponsrade av företag, eller som vi säger nuförtiden: tredjepartsfinansierade.

Så frågan måste vara vilka studier som verkligen fortfarande genomförs oberoende av varandra? Det måste sägas att det i stort sett inte har gjorts några på decennier, åtminstone inte inom onkologin. Ni måste vara medvetna om att alla cancerläkemedel godkänns på grundval av sådana "oberoende" studier.

Varken de flesta läkare eller patienter är ens tillnärmelsevis medvetna om detta, och därför kommer mäktiga läkemedelsföretag att fortsätta att bestämma vilka läkemedel som används inom onkologin i framtiden. Den enda chansen att bryta sig ur detta kan bara komma från patienterna, i betydelsen:

"Nej tack, doktorn." Det är just därför jag hoppas att den här boken kommer att läsas av så många patienter som möjligt för att

för att förstå varför onkologer ständigt ordinerar behandlingar som bara hjälper dem som säljer dem.

Jag tror att många av mina kollegor kommer att ändra sig och en dag organisera ett uppror. Nej, revolutionen kan bara komma från patienter som inte längre går med på detta skämt och som använder sitt exempel för att visa många andra vilka framgångsrika vägar det finns utanför detta sjuka system.

Jag vill inte tråka ut er och i detalj förklara för er det perfida sätt på vilket studier utförs varje dag som handlar om allt möjligt, men inte om sjuka människors hälsa.

Men jag vill än en gång understryka att det faktiskt inte har gjorts några oberoende studier på årtionden och hur viktigt detta faktum är, eftersom de flesta läkare och patienter helt enkelt inte känner till det. Ni tvingas nu att antingen använda ert sunda förnuft, som förhoppningsvis kommer att säga er att det inte är normalt att onkologer gör sina patienter extremt sjuka med gifter och strålbehandling, eller så kommer ni att (fortsätta att) blunda för dessa fakta med alla deras obehagliga konsekvenser för våra och kommande generationer.

Om du inte tror på mig eller på vad Thomas har visat i sitt arbete, varför gör du då inte själv följande enkla test, som bara har nackdelen att det är mycket tidskrävande.

Be Federal Institute for Drugs and Medical Products (www.bfarm.de) i Bonn om de kostnadsfria dokumenten om VARFÖR alla cellgiftspreparat har beviljats godkännande för försäljning.

Gå sedan igenom denna lista och försök att få fram de enskilda studierna i original och undersök sedan VEM som finansierade denna studie och VILKA personer som fick hur mycket pengar OFFICIELLT för att genomföra den (vad som betalas svart är inte ens föremål för diskussion här).

Titta sedan på resultaten, kontrollera uppgifterna lite närmare med ditt logiska sinne och sedan behöver du bara lägga ihop ett och ett.

Ibland innehåller BfArM:s listor till och med studier med extremt negativa resultat, som sedan uppenbarligen tolkats annorlunda av personalen där, eftersom det annars inte går att förklara att just dessa studier används för ett positivt beslut.

I vilket fall som helst kan du med hjälp av detta relativt enkla test själv ta reda på hur absurt tillståndsförfaranden ibland genomförs nuförtiden, och inte bara i Tyskland.

Det är också intressant att många läkare, när man talar med dem om dessa studier, omedelbart viftar bort dem och säger: "Ja, ja, jag vet hur folk ständigt fuskar här", men några minuter senare skriver de ut exakt de läkemedel som har godkänts genom sådana studier.

När man studerar uppgifterna närmare frågar man sig ofta hur det kan komma sig att läkemedel som extremt giftiga kemoterapeutiska medel fått marknadsföringstillstånd, och man märker också att studier med samma innehåll i olika länder ofta har lett till helt olika resultat.

Så har amerikaner andra cancerceller än tyskar? Eller varför ger östrogenblockerare olika resultat hos engelska kvinnor jämfört med holländska kvinnor?

I vilket fall som helst behöver du inte vara läkare, du behöver bara ett någorlunda logiskt sinne för att själv ta reda på vad som är fel här. Jag kan bara råda dig att ta dig tid att göra denna relativt enkla övning själv.

Och om du själv vill göra en studie rekommenderar jag följande råd från Thomas.

"Jag skulle vilja ge dig ett (visserligen medvetet drastiskt) exempel på hur studier bedrivs idag.

Om jag var en strumpförsäljare och ville inkludera marknaden för "strumpbärande cancerpatienter" i mina försäljningsöverväganden i framtiden, skulle jag arrangera följande studie: Alla män med prostatacancer undersöks för att se vilken färg deras strumpor har. Oavsett vad jag undersöker här kommer den ena gruppen definitivt att göra bättre ifrån sig än den andra.

Om man antar att 6 % av gruppen med blå strumpor överlevde och endast 4 % av gruppen med grå strumpor överlevde.

För min reklam (naturligtvis bara glättat papper och studien presenteras för läkare för första gången på ett 5-stjärnigt hotell) skulle detta innebära att Blå strumpor leder till en 50-procentig förbättring av överlevnadstiden. DÅ behöver man en vetenskapsman som förklarar VARFÖR bärarna av blå strumpor lever längre.

Till exempel kan man säga att blå strumpor strålar i våglängdsområdet 400-500 nm, och den senaste forskningen från USA (alltid bra) visar tydligt att prostatacancerceller som bestrålas med denna våglängd i laboratoriet kan förstöras snabbare.

Följande mening får inte glömmas bort: "Naturligtvis måste denna forskning fortfarande , men de första stegen har redan tagits.

Resultaten är så lovande att vi hoppas kunna lansera optimala "cancersockor" på marknaden om 3-4 år.

Det riktigt galna med det är att varken forskningen, uppgifterna eller slutsatserna från den skulle behöva vara falska för en sådan studie, eftersom allt som sägs faktiskt skulle vara sant."

Det som ni nu kanske tycker är ett helt överdrivet exempel från Dr Thomas är i själva verket exakt vad cancerpatienter har fått höra i årtionden: det är bara strumporna som byts ut mot cellgifter, strålbehandling, hormoner eller angiogenesblockerare.

Hormonblockerare är ett bra exempel på detta. Sedan 2002 har företaget Astra Zeneca sett till att det i den onkologiska världen nästan inte längre finns någon diskussion om huruvida en kvinna ska ta hormonblockerare för bröstcancer eller inte, utan bara om hon ska ta Tamoxifen eller Arimidex.

Därefter genomförs stora studier som ATAC-studien (ATAC = Arimidex eller Tamoxifen ensamt eller i kombination), där nästan 10 000 kvinnor vid 381 kliniker i 21 länder deltog. Har du redan förstått principen?

Kvinnor med bröstcancer kan därför välja mellan Tamoxifen, Arimidex eller en kombination av Tamoxifen och Arimidex. Detta påminner lite om valet av varumärken för autotomika i det forna DDR.

Där fick man också välja om man ville köra en Trabi eller en Lada. Att det också fanns företag som Porsche eller BMW runt om i världen struntade man helt enkelt i eftersom det inte passade in i den socialistiska världsbilden.

På samma sätt passar det inte in i dagens världsbild att Trabi-läkemedel i första hand tjänar aktieägare och inte miljontals kvinnor. Eftersom Astra Zeneca tillverkar båda strumporna, förlåt, båda östrogenblockerarna, finns det naturligtvis bara en vinnare här.

Av en ren slump visade ATAC-studien att det finns vissa åldersgrupper där den ena medicinen fungerar bättre än den andra, men senare ... Jag ska bespara er resten av denna världsomspännande fördumning av bröstcancerpatienter.

Det är inte min avsikt att ett företag som Astra Zeneca, för vi skulle lika gärna kunna tala om ett annat läkemedel som Herceptin från Roche eller XY från YX, som i framtiden kommer att användas för att ta ännu mer pengar ur fickorna på fattiga bröstcancerpatienter.

Men jag hoppas verkligen att du har förstått systemet bakom alla dessa studier och att du kan använda dina kunskaper för att förhoppningsvis inte längre falla för vad Eric Berne skulle kalla "vuxenlekar".

I slutet av denna mycket intressanta dag med Dr Thomas gav han vår klubb några studier som aldrig publicerats och som kommit i hans händer via "secretarial channels" (termen "secretarial channels" kommer sig av det tack och lov händer gång på gång att anställda på läkemedelsföretag måste lämna företaget i en tvist och därför skapar arbete utanför företaget som de hoppas ska skada deras tidigare arbetsgivare).

Under de närmaste dagarna hade jag gott om "material" att läsa och du kan säkert redan föreställa dig vad jag fick läsa. De flesta av de (opublicerade) studierna visade

Det är helt klart att patienterna drabbades av åtminstone enorma fysiska och psykiska nackdelar till följd av terapierna och i många fall dog till följd av terapin eller var tvungna att acceptera livslånga skador.

Jag hade inte gjort mig besväret att läsa igenom alla studier i detalj vid den tidpunkten, men när det gäller de studier jag granskade måste man verkligen fråga sig hur det var möjligt att dessa studier överhuvudtaget godkändes eller genomfördes till slutet. Och varför fanns det inga underläkare som sa ifrån?

Hur kände sig sjuksköterskorna när de såg hur illa patienterna mådde? Hur känner sig medlemmarna i den etiska kommittén när de får veta hur många patienter som dör av behandlingen?

Är det verkligen ett nöje att spendera pengar som ni har fått för att medvetet ha behandlat patienter felaktigt, eller ska jag säga vars död ni var huvud- eller delansvariga för?

Är ordet karma helt okänt för alla dem som är inblandade i dessa studier? Jag kan fortfarande mycket väl minnas att alla dessa frågor, och många fler, flög genom mitt huvud när jag arbetade mig igenom alla dessa kriminella intriger under täckmantel av studier.

Men min centrala fråga var och är fortfarande: "Vad skulle alla de fattiga patienterna egentligen göra om de hade min kunskap?"

Mitt svar på detta är fortfarande att jag är fast övertygad om att läkemedelsföretag och kriminella läkare inte skulle ha en chans att överhuvudtaget genomföra sådana studier. Men vad gör patienter som inte tror på mig?

Är döden verkligen det enda alternativet?

Låt mig ge dig åtminstone ett tips för ditt liv. När en läkare frågar dig om du är villig att delta i en studie, fråga alltid VEM som finansierar studien, VEM som får HUR MYCKET pengar för den och få allting skriftligt.

Kom alltid ihåg att DU är huvudpersonen i denna thriller, och det är mer än rätt att denna information inte undanhålls dig. Medicinens framtid beroende av att endast oberoende studier godkänns.

Vi har tillräckligt med potentiella besparingar som skulle göra detta mycket lätt att förverkliga. Och nej, jag är inte en utopist, för vi har beräknat den finansiella sidan av detta uttalande i klubben in i minsta detalj.

I våra barns intresse måste detta vansinne med dagens helt beroende studier upphöra så snart som möjligt, för annars kommer det snart inte att finnas något kvar som ens på långt när förtjänar ordet medicin (läkekonst) i den ursprungliga betydelsen.

Systemet

Paul och jag satte oss i hans arbetsrum för att få mer lugn och ro och han frågade mig: "Vem tror du är ansvarig för att det till exempel föddes så många talidomidbarn, att det används cellgifter som inte hjälper eller att transfettsyror finns i nästan allt godis för barn?"

Efter en stunds tvekan svarade jag: "Jag tror inte att det finns någon att skylla på här.

När det gäller talidomid var det förmodligen den berömde läkaren Dr Heinrich Mückter, som efterlystes av det polska rättsväsendet efter andra världskriget för tyfusexperiment på koncentrationslägerfångar och tvångsarbetare och som sedan gjorde karriär på Grünenthal-Chemie.

När det gäller kemoterapier är det antingen olika företags positiva studier eller mutade tjänstemän vid godkännandeorganet. Och när det gäller transfettsyror verkar det finnas ett internationellt intresse av att inte förbjuda dem, och många människor vet helt enkelt inte hur farligt detta ämne verkligen är."

Paul Berger svarade utan att visa några känslor: "Det är det typiska svaret från en man som inte känner till systemet.

Varför tänker ni egentligen inte längre? Du sa till exempel att tjänstemännen på tillståndskontoren kan mutas.

Det kanske är sant, men det skulle innebära att företagen permanent skulle behöva muta hela grupper av tjänstemän, att cheferna i styrelserummen alla skulle veta vilka gifter de sålde och att regeringscheferna i alla länder skulle behöva förlita sig på sina

Tanken är att på konferenser tala om hur människor kan förgiftas så att företagen kan plocka ut ännu större vinster som ger partierna ännu mer pengar.

Men tyvärr är det hela inte så enkelt som alla författare som skriver om konspirationer vill göra det till. Det är inte heller alla tjänstemän och politiker som är på hugget.

Om så många människor var tvungna att permanent muta så många andra, tro mig, skulle mycket mer komma fram i ljuset än vad som är fallet.

Faktum är att det bara var 3-4:e vecka flimrar bilder över TV-kanalerna om några skandaler som olagliga partidonationer, mutpengar till några stridsvagnar eller något annat.

I dagens USA har försvarsindustrin till och med gått så långt att den öppet finansierar sina favoritkandidaters valkampanjer.

Tro mig, herr Yoda, all denna information är en del av ett mycket större system, och denna information sprids medvetet för att få majoriteten av befolkningen att tro just detta. Naturligtvis finns det korrupta tjänstemän, så vi säger till folk att allt fungerar på samma sätt.

Det finns också chefer som går över lik, så vi säger till folk att det är de som släpper ut alla dessa giftiga ämnen, populärt kallade läkemedel, på marknaden av vinstskäl och för att tillfredsställa aktieägarna.

Så alla kan fortsätta som förut och vara nöjda. Cheferna tjänar mer och mer, politikerna får sina partibidrag, esoteriska organisationer kan fortsätta att upprätthålla bilden av de onda läkemedelsbolagen och allmänheten är nöjd.

Den vanliga människan tror ändå på vad de "lärda" männen som läkare, pastorer, lärare etc. säger till honom."

Eftersom ni vid det här laget vet att tålmod inte är en av mina största styrkor, satt jag naturligtvis och väntade på lösningen.

Men Paul Berger gick djupare och djupare och förklarade bara för mig vad som INTE är sanningen och INTE systemet.

Av den anledningen avbröt jag honom och frågade vad systemet skulle vara, och han svarade: "Jag vet att jag har pratat länge nu, men jag upprepa alla de argument och diskussioner som den genomsnittliga konsumenten ser i media varje dag.

Det var mycket viktigt för mina fortsatta kommentarer och du kommer att förstå varför om ett ögonblick." Paul Berger hällde upp en kopp nässelte åt sig själv och mig, som hans sekreterare just hade kommit med, och fortsatte: "Det är sant att du inte hade en aning om att en klubb som vår fanns innan Karl tog med dig hit. Och detta trots att du var och är en respekterad man i den här staden med många vänner och bekanta."

Jag nickade med huvudet och med ordlöst.

"Och precis som vår klubb finns det många andra klubbar, men de har inte alltid lika goda avsikter som vi har. Oroa er inte, jag tänker inte om Illuminati, loger eller något liknande, för alla dessa loger är inte alls så mäktiga som de alltid påstår.

Jag säger naturligtvis inte att dessa förbindelser inte har något inflytande på ekonomin eller politiken, för det har de verkligen, utan bara att ni, käre herr Yoda,

Vi måste komma bort från tanken att det finns ett fåtal onda hemliga grupper som bestämmer allt.

Nej, de finns bara lokalt och bara i vissa specialiserade områden över hela världen. Vad dessa grupper känner till, till skillnad från de flesta människor, är lagarna för ett självförsörjande system. Ungefär som våra kroppar.

Det finns ingen organisation som styr allt, inte ens hjärnan. De enskilda organen organiserar sig till största delen själva och behöver bara i liten utsträckning stöd från andra organ.

Tänk bara på cancerceller. De kan till och med leva i flera år utanför kroppen utan stöd från hjärnan, benmärgen eller levern."

Som alltid hade jag svårt att sitta still och lyssna. Och som vanligt avbröt jag Paul Berger och frågade: "Vilka är då lagarna i det här mystiska systemet som du alltid pratar om?"

Även om jag hade väntat mig det, var jag tvungen att ta ett djupt andetag när han inledde nästa mening med: Jag är rädd att jag måste gå in lite mer i detalj här innan jag kommer till de enskilda lagarna.

Men när man väl har förstått det hela förstår man inte bara naturlagarna, utan också de politiska, vetenskapliga och mycket, mycket mer.

Förlåt mig om jag nu verkar vara lite som pappan som vill berätta för sin son om reproduktion och börjar med bin och blommor, men jag tror att det är det enda sättet för er att förstå systemet som helhet.

Så låt oss verkligen gå tillbaka några miljoner år och titta på jorden när det inte fanns några djur eller människor."

Återigen suckade jag djupt, för jag förberedde mig redan för ett timslångt Adam och Eva-tal, men det som sedan kom förändrade min syn på världen för alltid. "Vi skulle kunna prata länge om hur de första djuren och människorna kom till.

Var det en skapande kraft som kallas Gud, kom energi eller materia eller båda jorden från ett annat solsystem eller vad som helst, en sak vet vi säkert, vi har gått igenom en evolution.

Och den första lagen om evolution är alltid att det bara finns en tidslinje i en riktning. Ingenting utvecklas baklänges. Och föreställ er nu vilka otroligt intelligenta krafter, eller som jag vill kalla dem, jordenergier, som måste ha verkat för att ge liv åt så komplexa livssystem som hav eller skogar.

Vi människor är också bara delar av dessa stora komplex och vi är långt ifrån att ens komma i närheten av att förstå allt som händer i naturen. Det är just därför vi tror så mycket, nämligen för att vi vet så lite.

Under miljontals år har det utvecklats komplexa system å ena sidan sköter sig själva, men samtidigt samexisterar med andra system för att liv i ännu större system som vi inte kan förstå.

Tänk bara på hur många organsystem det finns bara i vår kropp, hur biljoner celler klarar av att leva tillsammans med biljoner fler bakterier, virus och parasiter i våra kroppar och hur varenda en av dem klarar av att leva tillsammans.

Vi är inget annat än en liten kugge i miljarder människors hjul, för att slut förstå att hela vår planet bara är en del av ett enormt solsystem, som i sin tur bara är ett solsystem bland miljontals andra."

Nu bröt min berömda otålighet igenom och jag kunde inte hålla tillbaka längre: "Paul, snälla."

Paul Berger förstod mitt ansiktsuttryck och förändrade hela mitt liv med sina nästa meningar: "Jag vet, jag vet, du är inte en av de mest tålmodiga människorna. Så, Peter, det finns bara en sak som styr allt: Energi.

Nu förstår förstås de flesta människor det här ordet på olika sätt, men för att göra det lite enklare för dig börjar jag med att prata om den energiform som kan styra människor mest: Pengar. Senare kan vi prata mer om icke-materiella energiformer som till exempel religioner.

Jag vet att begreppet icke-materiella energiformer naturligtvis är en paradox till en början, men här på klubben använder vi det för att beskriva energiformer som alltid förblir icke-materiella, till skillnad från energiformer som kan förändras.

Vi vet alla att pengar styr världen och att pengar är makt. Men det är få som verkligen inser hur man kan styra allt med pengar och framför allt vilka "ingredienser" man behöver för att verkligen tjäna mycket pengar.

Om du inte är en shejk och har olja under ditt hus eller är född i en mycket rik familj, behöver du en ingrediens som kan göra dig mycket rik på kort tid: Rädsla. Rädsla och kapitalism är tvillingar, men tyvärr är det väldigt få som inser det."

Jag måste erkänna att jag inte heller var medveten om alla dessa kopplingar, även om jag själv manipulerade mina patienter, om än mestadels omedvetet, genom att sprida rädsla.

Alla läkare känner till fraser som: "Om du inte gör så här, då ..." och nästan alla patienter gör som läkaren vill eller som läkaren tror sig veta är bäst för patienten. När jag idag tänker på hur lite jag egentligen visste och hur ofta jag använde skrämstaktik för att patienterna att göra det som jag trodde var bäst - kan jag inte ens tänka på det.

Jag insåg dock inte att rädsla och pengar är tvillingar och att detta system också fungerar, eller ska jag säga framför allt, utanför medicinen, förrän jag en dag träffade Timothy Balden.

Jag skulle egentligen kunna ange Timothys riktiga namn här, eftersom hans namn ändå är känt av initierade personer, men av hänsyn till hans familj har jag beslutat att använda en pseudonym för honom här.

Timothy's Berättelse

"Timothy Balden kommer personligen till klubben i morgon". Så snart dessa ord i klubbens bibliotek gick ett sus genom rummet och kort därefter kaos då alla verkade prata med alla samtidigt.

Jag var förmodligen den enda som inte kände igen namnet, och när Hermann såg mitt ansikte berättade han Timothys historia för mig, som å ena sidan är så otrolig och å andra sidan kan vi se resultaten av hans tidigare arbete eller hans efterträdares arbete på TV eller i andra medier varje dag. Timothy är nu en av mina bästa vänner och vi träffas om och om igen, särskilt i hans nya valhem, i Asien.

Vem är Timothy och vad är det som gör honom så unik? Det går inte att förklara med några få ord, så jag börjar hans livshistoria för mer än 50 år sedan. På den tiden var Tim, som alla utom hans mamma kallade honom, bara en liten pojke som snabbt drog till sig uppmärksamhet på grund av sina extraordinära förmågor.

Han kunde läsa redan vid tre års ålder och kort därefter överraskade han inte bara sina föräldrar med sitt fotografiska minne och sin otroliga förmåga att förstå.

Det var därför inte förvånande att Tim började på en skola för begåvade elever vid sex års ålder och även där var han bäst i klassen i flera år.

Men en sådan tillvaro har också sina baksidor och precis som på alla andra skolor är de bästa i klassen inte alltid de mest populära.

Detta öde drabbade även lille Timothy, och när han var 14 år drabbade det honom mycket hårt. Hans drifter var desamma som hos vilken 14-åring som helst och föga förvånande blev han inte kär i en klasskamrat, utan snarare i en ny lärare som försökte integrera Timothy bättre i klassgemenskapen.

Av den anledningen tog hon hand om honom lite mer, men Timothy hade en helt annan syn på saken. Med tiden märkte läraren naturligtvis detta och bad Timothy om ett samtal där hon förklarade för honom att hon redan hade ett förhållande och att hon också tänkte gifta sig snart.

Alla vi som en gång vansinnigt förälskade som tonåringar kan föreställa oss den vända Timothy gick igenom. En mening från lärarinnan stannade kvar hos honom för alltid: "Min man är en mycket rik man och jag kommer att lämna skolan mycket snart eftersom han inte vill att jag ska fortsätta arbeta som lärare."

Timothy lärde sig två saker av denna mening, som var mycket viktig för honom: för det första kan du bara få den kvinna du vill ha med mycket pengar och för det andra kan du också bestämma vad denna kvinna gör.

I sitt ungdomliga sinne föreställde sig Timothy de märkligaste saker. I vilket fall som helst hade Timothy sedan den dagen varit besatt av tanken på att bli rik, mycket rik, och medan många av hans klasskamrater gick vidare till universitetet tidigt, accepterade Timothy ett erbjudande från ett marknadsföringsföretag om att arbeta för dem.

Jag vill inte tråka ut er för mycket med Timothys karriärväg, men det är viktigt att förstå vad som driver en ung, mycket begåvad pojke att bli en av världens mest framgångsrika ungdomar.

marknadschef - och senare att gå via Lei- chen.

Han var bara 24 år gammal, hade ett eget företag, var mångmiljonär och var inget annat än en tankesmedja som dagarna i ända producerade idéer om hur man kan påverka och lura andra människor genom reklam.

Hans idéer var briljanta, men han var inte särskilt välkänd eftersom han fortfarande undvek offentligheten och alltid skickade andra till prestigefyllda evenemang. Inte ens alla hans anställda fick se honom.

En dag fick han en inbjudan från ett företag som han inte kände till, med erbjudande om att flyga honom till Hawaii i en privatjet till ett möte för ett världsberömt sportföretag.

Brevet specificerade inte vilken, men Timothy accepterade och flög dit, utan sekreterare, eftersom han blev ombedd att göra det.

Han hämtades på flygplatsen på Oahu i en stor limousine och kördes till sin stora förvåning inte till ett företag utan till en hisnande privat egendom.

Han bjöds sedan in av en man som presenterade sig som William Benell och eskorterade honom till en terrass med utsikt över havet. Benell gick omedelbart in i medias res: "Käre Balden, jag skulle vilja tacka dig så hjärtligt för att du tar dig tid att komma hit till min blygsamma bostad på Hawaii.

Du undrar säkert varför du är här på en privat webbplats och inte på ett av de vanliga kontoren, men det jag skulle vilja föreslå dig är inte heller vanligt.

och det är därför jag tror att ramvillkoren är bättre på det här sättet."

Timothy tackade honom och just fråga vilket sportföretag eller vilken marknadsföringskampanj det handlade om, när Mr Benell svarade som om han kunde läsa hans tankar.

"Mr Balden, anledningen till att du är här i dag är att jag vill att du ska arbeta för mitt företag och ..."

Här avbröt Timothy och svarade omedelbart: "Du är en headhunter och det är därför du tog med mig till Hawaii. Jag är ledsen, men jag äger ett framgångsrikt marknadsföringsföretag och jag är definitivt inte intresserad av ett jobb. Jag är ledsen, men jag tror att vi båda slösar bort vår tid här".

William Benell svarade först inte, och det blev en märklig tystnad mellan de två. Men vid den tidpunkten hade Timothy ingen aning om vem Benell var eller vilken makt den här mannen hade.

Men något inom honom sa att det här inte var en av de vanliga headhunterna, och han lutade sig tillbaka igen. "Jag kan förstå", sade Benell, "att du kanske reagerar lite irriterat på dessa antaganden, och ja, det är sant att jag är en slags headhunter, men tro mig, jag är verkligen inte den typ av headhunter som du kanske känner till. Låt mig berätta lite mer om mitt företag och mitt arbete och också lite om varför jag har bjudit in dig. Men får jag fråga dig en sak först? Hur får man människor att något som de varken vill eller tror är bra för dem?"

Som om han vore skjuten ur en kanon sa Timothy med frågande röst: "Genom att betala dem bra?"

Nu måste till och med Benell le: "Ja, du har rätt, det är en möjlighet, men jag talar om att folk ska betala för det! Det finns bara ett verktyg för det, och det heter rädsla.

Om du lyckas skapa rädsla hos en person, eller ännu bättre, hos en stor grupp människor, så kommer dessa människor att göra vad du vill. Och nu skulle jag vilja presentera mig själv lite närmare.

Jag är chef för Intercommunication och vårt jobb är att skapa rädsla. Rädsla för krig, rädsla för sjukdomar, rädsla för religioner, rädsla för andra stater och så vidare. Och tro mig, vi är bäst på det här jobbet.

Våra kunder är de mäktigaste människorna på planeten och vårt arbete har påverkat världen mer under de senaste 50 åren än alla amerikanska presidenter tillsammans. Det är därför vårt arbete är så välbetalt.

Förra året tjänade du till exempel cirka 105 miljoner USD efter skatt, hos oss skulle du kunna tjäna tio gånger så mycket och du skulle ha ett tryggt jobb för resten av livet."

Timothy hade tusen tankar i huvudet, och varför den här Mr Benell visste exakt vad han hade tjänat förra året var säkert den minst viktiga.

Ett företag som bara skapar rädsla, vad är det för med det?

Och ett jobberbjudande där han kan tjäna över en miljard US-dollar, är det ett skämt?

Ingen betalar en så hög lön. De närmaste timmarna flög förbi och Timothy ställde otaliga frågor, som Benell besvarade nästan alla. Bara när det kom till kritan,

Han log bara när han blev ombedd att nämna namn. Benell förklarade för honom i detalj att han och otaliga andra dotterbolag tjänade miljarder på att skrämman människor.

De största uppdragsgivarna är regeringar och läkemedelsföretag. Oavsett vad syftet är, att skapa rädsla för Ryssland eller, på senare år, för exempelvis muslimska länder, för att skapa en bild av Ryssland.

Till exempel för att få större budgetar i förbundsdagen eller kongressen eller för att skapa rädsla för en sjukdom som antingen inte finns eller inte alls är så farlig, verkade Benells företag vara världens främsta inom detta område.

Två timmar senare ställde Timothy den avgörande frågan: "Och varför behöver du mig egentligen, om du redan är så framgångsrik?" Benell tog på sig sitt bästa leende:

"Titta, även om vi har tusentals anställda över hela världen, främst i förlag, marknadsföringsföretag och TV / radiostationer, består chefen för vårt företag av endast 5 personer och endast två av dem är de så kallade "kreativa".

De andra tre, varav jag är en, är så att säga cheferna, och resten är utan undantag ordermottagare som tror att de normalt mediejobb. En av de två kreatörerna kommer att sluta snart och vi letar därför efter en ny.

Vi har följt din professionella och personliga utveckling under många år och nu är det dags för dig att ansluta dig till oss. Så är det bara. Inget mer och inget mindre."

"That's it" var Benells favorituttryck och Timothy hörde det många gånger i sitt liv.

"Din startlön skulle vara 150 miljoner dollar och en professionell möjlighet som en dag skulle kunna öka din lön till över 1 miljard dollar. Ditt första jobb skulle vara för den amerikanska regeringen och du kan börja i morgon. Dessutom har jag en köpare till ditt marknadsföringsföretag som skulle betala det dubbla värdet och du kan skriva på idag. Så, är du vår man?"

150 miljoner till över en miljard US-dollar i lön? Över 200 miljoner för mitt företag? Börja i morgon med Mr Benell, vem fan är den här mannen egentligen? Frågor på rusade genom Timothys hjärnbark och han insåg att han inte bara kunde säga: Kan jag tänka på det här till nästa vecka?

På något sätt var det galet, men just nu var han tvungen att tänka på sin lärare för första gången på länge, och inom några sekunder svarade han: "Jag är hennes man".

Jag har berättat denna korta livshistoria om Timothy så detaljerat för att du bättre ska kunna förstå vem Timothy är, hur han fick ett sådant jobb och vilken inverkan han har på ditt dagliga liv, förmodligen mycket mer än du ens kan börja föreställa dig.

Allt jag vet om hans första jobb är att det handlade om att kraftigt öka försvarsbudgeten eller att spendera den så snabbt som möjligt och att hans kunder var mycket nöjda med honom. Men så kom 1970 och Benell hade ett nytt jobb åt Timothy. Han började också kalla honom Tim.

"Tim, vi har följande problem: Under de närmaste åren kommer utgifterna för cancerbehandling att öka dramatiskt och våra kunder vill installera en evighetsmaskin. Den här gången handlar det dock om en internationell organisation.

nal materia och det är därför vi tänker oss en evighetsmaskin för de kommande 100 åren.

Om du lyckas sätta ihop en sådan har du etablerat dig för alltid." En evighetsmaskin är en maskin som levererar energi i obegränsade mängder. Benell använde denna term för att beskriva ett system som ständigt genererar vinst utan att du behöver göra någonting igen. När det väl har startat är det nästan ostoppbart och producerar pengar, pengar, pengar.

Tim lyssnade på alltihop och sa att han trodde att det var möjligt. Han skulle behöva cirka 50 anställda och tre månader för planera det hela. Efter det kunde han säga hur många år det skulle ta. Benell nickade gillande, för han kände till Tims ansiktsuttryck vid det här laget och visste att när han såg ut så där hade hans briljanta hjärna redan kommit på en genialisk idé.

Under de kommande tre månaderna arbetade Timothy och hans team huvudsakligen med siffror och han började bättre förstå hur onkologi fungerar i världen. I själva verket hade han dock en fantastisk idé redan första dagen och de följande veckorna ägnades åt att analysera denna idé.

Situationen på cancerscenen 1970 gav följande bild: fler cancerpatienter dog varje år och den klassiska medicinen kunde bara erbjuda kirurgi, strålbehandling och under några år kemoterapi, som inte bara inte uppfyllde förväntningarna utan ofta till och med ledde till att cancerpatienterna dog tidigare.

Dessutom fick allmänheten alltmer klart för sig att cancer är en multifunktionell process och att tumörförstörelse inte leder till framgång.

Av denna anledning dog allt fler människor i cancer, men försäljningssiffrorna, särskilt för kemoterapi, ökade inte så mycket som förväntat. En annan anledning till oro var det växande antalet alternativa läkare som i allt högre grad övertygade patienterna om att cancer inte var en dödlig sjukdom och att tumörer inte nödvändigtvis måste förstöras snabbt.

I synnerhet i USA fanns det tillräckligt många läkare - Max Gerson, Royal Rife, William Coley, Harry Hoxsey, Emanuel Revici och många andra - som inte bara kunde framställas som knäppgökar eftersom de ofta kunde hjälpa patienterna bättre än de stora cancerklinikerna.

Dessutom kom det allt fler rapporter om europeiska, eller rättare sagt tyska, cancerkoryfärer som Paul Gerhard Seeger, Otto Warburg, Johanna Budwig, Joachim Kühl, Josef Isseis etc. som skulle kunna utlösa en alternativ cancerboom.

Betoningen låg på kunde, eftersom de ännu inte hade uppnått det. Men ju längre det stod klart att framför allt cellgiftsbehandlingen var en återvändsgränd, desto större var chansen att dessa människor skulle sätta igång en världsomspännande rörelse, med följden att allt fler patienter valde bort de stora lönsamma behandlingsmetoderna.

Timothy förstod naturligtvis omedelbart dessa faror och inom några sekunder hade han bilden av en evighetsmaskin i sitt inre öga.

Enligt överenskommelse med Benell bjöd han in de övriga fyra styrelseledamöterna till presentationen exakt tre månader senare och de gillade genast vad de hörde: "Det finns för närvarande tre huvudproblem som vi ta itu med. För det första,

att våra kunder nästan uteslutande finansierar all dyr forskning själva.

Detta måste till varje pris motverkas och ett system måste upprättas så att de får vinsten från försäljningen men inte behöver betala för all forskning.

Nästa problem är att cancer fortfarande inte är DET spöke i folks medvetande som vi behöver för att en patient ska göra exakt vad en läkare säger. Jag tror att det här är det enklaste problemet att lösa.

Och det tredje problemet är att vi absolut måste stoppa de människor som hävdar att cancer kan behandlas med något annat än konventionella medel.

Låt oss börja med det andra problemet först, eftersom det har störst inverkan på det övergripande projektet. Vi behöver nya, "förbättrade" data för att visa hur farlig cancer är, att varannan person kommer att dö av cancer inom några år och framför allt att cancer är obotlig när den har nått ett visst stadium.

Allt vi behöver för detta är de vanliga verktygen som bokförfattare, våra kontakter i Hollywood och det normala journalistiska maskineriet. Det viktigaste är att visa att cancer kommer att spridas som en epidemi under de närmaste åren. Hela konceptet finns i den här mappen och kan implanteras i de flesta människors medvetande på 2-3 år."

Timothy höll en ganska tjock mapp i handen med exakta förslag på vilka författare som borde skriva vilka böcker, hur cancer bättre borde marknadsföras på biografier och i TV-filmer och över 100 kompletta artiklar för olika Yellow Press-tidningar. "Det största problemet kommer säkert att vara att finansiera forskningen. Inte för att un

Vi tror inte att våra kunder behöver göra så mycket efterforskningar, utan det handlar mer om hur vi kan få kunden att betala två gånger.

I första hand för forskning och i andra hand terapi. Detta är endast möjligt med stöd av regeringar och tyvärr endast i de länder där det kommer att vara möjligt för våra kunder att köpa regeringar. Alltså i nästan alla viktiga försäljningsländer."

Timothy kunde inte låta bli att le lite åt den meningen, eftersom han under sin första affär för sitt nya bolag själv hade fått uppleva hur lättköpta politiker är och att allt handlar om pengar.

"För detta behöver vi den mäktigaste mannen i världen, och det är den amerikanske presidenten.

Men det räcker inte att han bara säger att vi måste investera mer i cancerforskning, nej, han måste ge människor hopp." Ingen i publiken kunde låta bli att le åt denna mening, för alla visste vad den betydde.

Rädsla fungerar bara som en pengainsamlare om man samtidigt ger människor hopp. Ingen är egentligen intresserad av om detta hopp är äkta eller inte.

Det är bara det att om man bara sprider rädsla så är det för många som resignerar och det i sin tur stoppar flödet av pengar. Det är därför man alltid måste erbjuda hopp samtidigt.

Om du förstår den här principen rätt kan du bli mycket, mycket rik eller leva ett mycket medvetet liv och inte längre behöva låta dig ledas vid näsan av alla politiker och pengamaskiner i mänsklig form.

"Så vi har presidenten som säger att det äntligen finns hopp om att besegra cancer inom några år och att vi redan idag vet hur vi göra det: genom genetisk manipulation."

Genetisk manipulation? Alla i rummet tittade på varandra och visste inte vad de skulle tro om det. "Jag kan läsa det i era ansikten. Men tro mig, genetisk manipulation är perfekt för vårt projekt. Jag har tänkt igenom det i detalj och genetisk forskning är precis vad vi behöver. Vi vet alla att vi inte har en aning om vad gener är och vad de används till i det mänskliga systemet. Men det är det som är det geniala med det.

Alla professorer pratar redan om gener och kromosomer utan att egentligen veta något om dem. I vår "reklamkampanj" om hur obotlig cancer är, kommer vi alltid att nämna att vi bara kan lösa cancerproblemet genom genen, och därför kommer skatteintäkterna i framtiden inte längre att användas enbart för militära koncept, utan även för medicinska".

(Nu vet du i alla fall hur Richard Nixons berömda tal den 23 december 1971, då han förklarade krig mot cancer, kom till).

Benell började klappa tyst, för han insåg genast detta briljanta drag, för alla vet vad gener är, men ingen har någon riktig aning. Detta var rätt produkt vid rätt tidpunkt och Benell visste det så fort han hörde Timothys koncept och bara sa: "Och hur får vi alla alternativa läkare under kontroll?"

"Det är relativt enkelt. Först och främst måste vi bara hindra dem från att gå samman. Men eftersom de flesta av dessa läkare är mycket stora individualister och inte känner till lagspel, är individer inte riktigt farliga. Parallell

För att göra detta måste vi etablera icke-vinstdrivande cancerorganisationer över hela världen.

Det bästa med dessa organisationer kommer att vara att de bara behöver pengar i början, för senare kommer de att leva huvudsakligen på donationer. Och ju fler människor som dör, desto mer donationer kommer de att få.

Med andra ord kan man också säga att ju mer de företräder våra intressen, desto större och mer inflytelserika kommer de att bli, eftersom de huvudsakligen kommer att få pengar från de döda.

Dessa klubbar kommer att vara helt självgående och kan alltid styras av våra kunder utan att klubbarna någonsin förstår det. Det kommer att bli ännu bättre.

Donationerna kommer nästan uteslutande att användas för våra ändamål, t.ex. för att främja konventionell onkologi, konventionell cancerforskning etc. och alla patienter kommer att att de är oberoende organisationer. De kommer att ha det allra bästa ryktet i alla länder och alla kommer att tro att de bara finns där för att besegra cancers gissel."

När jag idag tänker på att miljarder euro nu flödar genom dessa organisationer över hela världen varje år och hur rätt Timothy hade att stödja dessa organisationer generöst i början, får det mitt huvud att snurra.

Visste du till exempel att mer än hälften av German Cancer Aids intäkter (över 30 miljoner euro) idag kommer från legat? Hos American Cancer Society handlar det till och med om hundratals miljoner varje år. Precis som Timothy förutspådde för över 30 år sedan.

Men Timothy gick ett steg längre: "Dessutom får vi inte längre ge dessa läkare plattformar,

för att jämföra deras behandlingar med konventionell behandling.

I framtiden måste det av någon anledning vara förbjudet att jämföra konventionella terapier med alternativa terapier, vilket tyvärr fortfarande sker idag.

Vi kommer bara att jämföra kemoterapi med kemoterapi och strålbehandling. Detta kommer att säkerställa att det alltid bara finns en vinnare i detta spel, nämligen våra kunder. Samtidigt kommer vi att stödja så kallade kvacksalvare.

Det finns alltid besvikna freaks som skulle vilja slåss mot något. Tyvärr har de dock vanligtvis inga pengar.

Låt våra kunder skicka dem några dollar från sin kassa via tredje part, så gör de sedan allt det smutsiga arbete som våra givare är för generade för att göra själva.

Det innebär att vi aldrig behöver förlita oss på John Waynes hjälp och att vi alltid håller oss rena och fina."

För övrigt var "John Wayne's help" inget annat än ett uttryck för när man behöver några personer som har licens att döda.

Men med Timothys system var detta inte nödvändigt. Det är dock sant att det hade varit bättre att be om John Waynes hjälp då och då än vad Timothy föreslog.

Alla i rummet var medvetna om vad det skulle innebära när denna evighetsmaskin väl hade etablerats. Miljontals cancerpatienter skulle medvetet inte få den behandling de behöver och miljontals människor skulle dö för vinnings skull.

Det geniala med systemet var dock att ingen skulle inse det.

Läkarna kämpar för sina patienters liv varje dag på klinikerna, och när deras patienter har dött berättar de för de anhöriga att patienten dog trots den bästa medicineringen eller trots den bästa terapin.

Varken läkare eller anhöriga kommer att förstå vad som har hänt här. Och det paradoxala vid första anblicken är att ju mer det här systemet misslyckas, desto mer kommer de att klamra sig fast vid det. För Timothy var redan då medveten om att läkarna tillhör gruppen besserwisssrar och att det är därför de flesta av dem kommer att ha svårt att ens för en sekund tänka tanken att det de gör kan vara fel.

Särskilt läkare och präster hör till denna grupp och det är med dem som sådana evighetsmaskiner fungerar bäst. Vi vet till exempel idag att nästan alla barn skulle kunna lära sig 5-7 språk - och?

Våra kyrkor blir allt tommare och tommare - och? Inte en enda cancerpatient har brist på cisplatin eller cyklofosfamid - och?

Jag vet att det inte är lätt att smälta det jag just har skrivit. Men har du funderat på varför du kanske inte vill tro på det?

Jag kan förstå att det är jobbigt att miljontals människor inte får rätt behandling och att så många därför måste dö.

Du tror inte på nonsens att Irakkriget ägde rum eftersom Saddam Hussein hade så många mas...

förstörelsevapen eller så var Amerika rädd för att bli attackerat av irakiska krigare.

Du vet också att många oskyldiga människor i Irak tvingades dö av ekonomiska och politiska skäl (vilket är nästan samma sak).

Vi accepterar sådana sanningar varje dag. De är alltid långt borta från oss. Men när det gäller oss själva tror vi hela tiden att vi eller våra läkare, pastorer, lärare etc. naturligtvis inte är offer för sådana planer. Och vi själva är så intelligenta att vi aldrig skulle falla för något sådant!

Hur svårt det än låter måste jag säga att du inte har en aning. Jag hade och har fortfarande ingen aning om hur jag manipuleras av vissa system och mitt första möte med Timothy i Frankfurt förändrade mitt liv.

Det var först efter vårt första möte som jag fick veta hur Timothy gick från Saulus till Paulus efter sin första frus död, så att säga, och nu använder hela sin förmögenhet för att skapa en motvikt till den konventionella medicinens allsmäktighet, åtminstone inom några medicinska områden.

Han är särskilt förtjust i de fattiga länderna i Afrika och Asien, och det var huvudskälet till att han kom till Frankfurt. Han berättade för oss hur folkmord äger rum i Afrika i synnerhet i namn av aids och hur en av hans efterträdare har installerat en ny evighetsmaskin i Afrika.

Trots att det inte satt en enda lättskrämd person i biblioteket på vår klubb i Frankfurt kunde man under Timothys presentation se hur huvuden vreds om och om igen.

rörde sig från vänster till höger, parade med desperata ansiktsuttryck.

Jag vill helst bespara er detaljerna, för annars riskerar jag att ni tror att den här boken är en total fantasiprodukt av en gammal, desperat professor som lider av en paranoid, schizofren sjukdom.

Timothy berättade för oss hur läkemedelsföretag i Afrika genomför storskaliga försök för att testa nya antibiotika i synnerhet, men även immunhämmande läkemedel under täckmantel av nya sjukdomar AIDS.

Särskilt forskningen kring antibiotika har stått stilla i flera år och det finns ett akut behov av nya läkemedel, eftersom barn redan är immuna mot de vanliga läkemedlen.

Timothys efterträdare har lyckats med en otrolig kupp, särskilt när det gäller AIDS, som att hans klienter kan få betalt av regeringar för denna forskning.

Många finländare får till och med direkt betalt i diamanter eftersom länderna har för lite utländsk valuta för att betala dem i dollar. På toppen av detta kommer ett av de största psykologiska fältexperimenten, eller vad skulle man kalla det när miljontals helt friska människor helt enkelt får höra att de snart kommer att dö av en mystisk sjukdom?

Jag vill inte in i detalj i den här boken om detta problem i Afrika och förmodligen också i Asien i framtiden (jag ber fortfarande idag att Timoteus efterträdare i Asien inte kommer att lyckas), för jag måste anta att de flesta människor redan har sina utmaningar med den här boken och jag vill inte helt skaka din tro på människor.

Timothy rapporterade också om en cancerkampanj som han fått kännedom om. Kampanjen i sig är inte särskilt intressant, men jag skulle vilja presentera idén bakom den för er, eftersom den innehåller en princip som vi stöter på om och om igen. Jag är säker på att ni har hört frasen:

"Det finns alltid en gnutta sanning i det." Denna så kallade överdriftsprincip fungerar mycket bra när man vill smutskasta en motståndare, till exempel inom politiken. Man kastar en massa lera på honom och överdriver i hopp om att något ska fastna i slutändan.

Ju värre desto bättre. Om du vill slå in en kil i ett äktenskap, sprid då aldrig bara ryktet att herr XY hade en affär med sin sekreterare, nej, du måste sprida ordet att XY är en pedofil, laddar ner porrbilder från Internet varje dag och ständigt har affärer.

Mr XY kommer då att försöka rätta ut bilden av barnmissbrukaren omedelbart. Tro mig, de flesta av dem kommer att vara så glada över att de inte längre ser ut som barnmisshandlare eller porrfreaks att de till slut inte bryr sig om någon annan tror att de fuskar då och då. Och du har redan uppnått det du ville.

Denna princip fungerar också perfekt inom medicinen. Harmlösa knölar framställs som den mest elakartade typen av cancer så att patienterna måste utstå den värsta cellgiftsbehandlingen och i årtionden har läkemedelsföretagens hantlangare sagt att läkemedel bara är så bra som deras biverkningar.

Ju fler biverkningar ett läkemedel har ...

...desto bättre fungerar den.

Från dagens perspektiv kan jag bara säga: hur blinda har vi blivit som fortfarande tror på sådant nonsens?

Biverkningar är inte ett nödvändigt ont i en terapi, utan representerar de faktiska huvudeffekterna. För övrigt innebär de också att du antingen behöver mer medicin eller inte återhämtar dig lika snabbt.

En perfekt installerad perpetuum mobile som du kan tjäna mycket pengar med, särskilt med gamla människor. Hur ofta har jag inte sett patienter komma till mig och ibland ta mer än 10 olika mediciner?

Naturligtvis bara för patienternas bästa och inte för att några få ska bli ännu rikare. Hur blind har varit som läkare under alla dessa år!

Linked media-tekniken har, särskilt sedan internetåldern, lyckats med konststycket att permanent sälja in sjukdomar som inte ens existerar. Principen om överträdelse används framför allt.

Det spelar egentligen ingen roll vad det är för sjukdom, det viktiga är att den överdrivs så till den grad att alla blir rädda för den. Så i stil med att alla med högt blodtryck eller kolesterolvärde riskerar stroke, att bypass är sista utvägen för hjärtpatienter och att aktiva barn har uppmärksamhetsstörningar.

Jag skulle lätt kunna lägga till ytterligare tusen sjukdomar på den här listan, och återigen vet varken läkare eller patienter att de ständigt blir ljugna för och bedragna.

Av denna anledning kommer de naturligtvis alltid att säga att det de gör är helt rätt och kämpa med näbbar och klor.

mot nödvändiga förändringar. Vad skulle alternativet vara?

Erkänner du att du har blivit lurad av smart marknadsföring i årtal och att du med full övertygelse har bidragit till att några få personer har blivit rikare och rikare - på bekostnad av dina egna patienter?

Jag kan mycket väl förstå att majoriteten av läkarna föredrar att tro att jag är galen, jag kan mycket väl förstå om stora intressegrupper motsätter sig denna bok, jag kan mycket väl förstå om du skulle vilja se världen annorlunda, eller mer exakt, bättre - bara tyvärr kommer det inte att förändra någonting och det är precis vad genier som Timothy vet och de är än idag övertygade om att dessa evighetsmaskiner inte längre kan stoppas.

Tycker du att jag är arrogant eller fanatisk eller bara en världsförbättrare?

Jag är fast övertygad om att vi kan - och måste - stoppa dessa evighetsmaskiner, som utan tvekan har installerats perfekt av genier som Timothy, om vi inte vill utstå ännu mer lidande i framtiden.

Förresten var Timothys tal en av de utlösande faktorerna för att jag skulle säga att jag måste bryta mig ut och berätta för världen om alla dessa saker, även med risken att världen den ser ut idag ännu inte är tillräckligt förberedd för sanningen.

Prof Buljakin, Prof Gruganov & *Dr Hamer*

Jag minns fortfarande hur Hermann en regnig morgon frågade mig om jag ville följa med honom på en föreläsning av dr Ryke Geerd Hamer på kvällen.

Detta namn var okänt för mig fram till dess, men jag visste naturligtvis att Hermann inte skulle fråga mig om något annat, utan visste exakt vem denne Dr Hamer var. Dr Hamer var utan tvekan en man med en viss karisma som kunde fångsla sin publik med vad han hade att säga.

Jag är övertygad om att de flesta åhörarna inte kunde följa hans föreläsning, men Hermann och jag tittade ofta kort på varandra och nickade lite, eftersom Dr Hamer hade tagit reda på mycket intressanta aspekter på egen hand utan att, åtminstone vad jag vet, någonsin ha talat med en klubbmedlem.

Han talade om tumören som ett biologiskt självhjälpsprogram, om psykets stora inflytande eller en stressituation som en nödvändig förutsättning för tumörutveckling och framför allt om människans självläkande krafter.

Det viktigaste för mig var hans budskap till publiken att sjukdomar inte är något dåligt, utan att de är kroppens reglerande system. Jag måste säga att jag verkligen blev positivt överraskad av hans kunskaper och det självsäkra sätt han presenterade dem på.

Efter en kort paus talade han sedan om de olika bakterieskikten och hur det påverkar vilket bakterieskikt i hjärnan som påverkas av psykologisk stress.

Precis som för Hermann var det hela egentligen inget nytt för mig, eftersom jag hade hört dessa idéer nästan identiskt från två ryska forskare vid namn Buljakin och Gruganov flera år tidigare.

När dr Hamer sedan också började koppla tumörutvecklingen till en viss konfliktsituation var jag inte längre säker på om han kopierade de två ryssarna eller om han hade kommit på samma idé några år senare.

Jag vet förresten fortfarande inte, men det är inte särskilt viktigt för mig. Buljakin och Gruganov hade redan publicerat något liknande flera år innan Dr Hamer presenterade sin Nya Medicin i Tyskland och genomförde också ytterst intressanta experiment för att underbygga sina teser (du känner säkert till "söndagsmötena" i St Petersburg, varav vissa till och med var öppna för allmänheten).

Men i början gjorde de samma misstag som dagens anhängare av den nya medicinen fortfarande gör. De utgick från relativt få konfliktgrupper och trodde på samma sätt som Dr Hamers anhängare gör än idag, trots att de egentligen borde veta bättre av de många misslyckandena att t ex "en klump-som-inte-är-möjlig-att-smälta-konflikt" utlöser bukspottkörtelcancer.

Om denna konflikt inte är omedelbart uppenbar pratar du med patienten tills du har hittat en konflikt som åtminstone liknar den och sedan namnger du den helt enkelt som sådan.

Å ena sidan anklagar dr Hamer skolmedicinen för att dra alla cancerpatienter över en kam eller behandla dem på samma sätt, och å andra sidan anser han att alla kvinnor har en tumör i vänster bröst och är högerhänta har en tumör i höger bröst.

är en separations- eller vårdkonflikt om barnet, mamman eller boet. Och om tumören sitter i det högra bröstet är det en partnerkonflikt.

Buljakin och Gruganov hade också gjort samma misstag tills de i sina studier kunde visa att för det första är klassificeringen av konfliktgrupperna mycket mer komplicerad och för det andra är hjärnans och organens tillhörighet till bakterieskiktet mycket mer komplicerad än vad dr Hamer har presenterat fram till i dag.

Idag arbetar Buljakin med de modernaste hjärnavbildningssystemen i Ryssland och har kunnat bevisa att även om de energimässiga manifestationerna finns i hjärnan, finns det inte bara en konflikt- eller postkonfliktfas, utan att denna process faktiskt äger rum i mer än 10 olika faser.

Men om man betänker att Dr Hamer bara hade en enkel CT-bild till sitt förfogande för över 20 år sedan, då måste man verkligen erkänna hans prestation, alltid under förutsättning att han inte bara hade kopierat Buljakins och Gruganovs arbete.

Det som Dr Hamer kallar för skjutmål kallade Buljakin och Gruganov för manifesta cirkelenergier flera år tidigare, och de arbetade i flera år med programvara som bättre känner igen och utvärderar just sådana cirkelenergier på hjärninspelningar.

med utvärderingen var att se hur aktiv cirkulär energi fortfarande är.

Idag, tack vare toppmoderna datorer, PET, 3D-termografi och funktionell magnetisk resonansteknik, har Buljakin redan kommit så långt att han till och med kan upptäcka cirkulära energier från årtal tillbaka som inte längre syns på konventionella CT-skanningar.

Patienten kan så detaljerat visualisera i vilken utsträckning denna konflikt för närvarande påverkar patienten.

Det som för lekmän, skeptiker eller personer som inte är insatta i ämnet låter som en av vetenskapsmännens vanliga gimmickar är i själva verket ett otroligt diagnostiskt verktyg för alla slags sjukdomar och enbart denna programvara kan revolutionera medicinen.

Framför allt är djupet i de diagnostiska möjligheterna så otroligt att de flesta läkare inte ens kan föreställa sig vilka möjligheter som öppnas här. Insiders däremot förstår lätt vilka verktyg en läkare har till sitt förfogande för att förklara för sin patient exakt varför han har den här sjukdomen, vad eller om han behöver göra något "åt det" och framför allt hur lång tid återhämtningsprocessen sannolikt kommer att ta.

Tyvärr måste jag hålla med Buljakin om vad han berättade för mig i vårt sista samtal, strax före jul 2004, i en liten stad i Ryssland:

"Kära Peter, det finns två sätt att använda den här programvaran. Det första är det sätt som vi för närvarande praktiserar det på. Här på vår klinik och på två partnerkliniker, tyvärr bara på ett relativt litet antal människor. Litet men extremt fint.

Det andra skulle vara att ta henne till Moskva till en stor klinik och sedan be dag och natt att jag skall överleva alltihop. Titta på mig, jag är nu över 60 år gammal och vissa månader får jag inte ens ut min lön eftersom Putin inte tycker att det är särskilt viktigt att hans tjänstemän alltid får betalt i tid. Vår ålder behöver man verkligen inte utsätta sig för den typen av stress längre."

Han höjde sedan sitt vodkaglas och visade mig otvetydigt att det inte var värt att tala mer om detta ämne.

Han kunde ju inte veta att jag redan hade tankar på att föra ut mina kunskaper till allmänheten i bokform och att hans ord därför föll i bättre jordmån hos mig än vad som varit fallet vid tidigare möten.

Jag lämnade honom ifred, trots att jag var medveten om hur mycket elände på denna planet Buljakin kunde stoppa med sin programvara. Än i dag gör det ont i mig att tänka på att det finns ett fåtal personer i Ryssland som ser sjukdomar i hjärnan och som till en låg kostnad skulle kunna bota otaliga patienter världen över.

(För övrigt fick jag ett telefonsamtal från Buljakin strax innan boken gick i tryck, där han berättade att han också hade sålt sin programvara till en klinik i Förenade Arabemiraten för första gången i slutet av 2006).

Tyvärr måste jag hålla med Buljakin på en punkt. Ingen i denna värld är intresserad av att få sjuka människor friska igen utan att detta tillfrisknande orsakar stora kostnader. Och det är precis vad Buljakins programvara skulle åstadkomma.

Endast 700 i stället för 70.000 läkemedel skulle behövas och av dessa 700 skulle 600 vara för akuta sjukdomar.

Fundera själv på vad det skulle innebära! Sjukförsäkringsbolag skulle behöva säga de flesta av sina anställda, liksom läkemedelsbolag och sjukhus.

Varken politiker eller företagsledare är intresserade av detta ensamma, och vi i klubben har redan flera gånger diskuterat om vårt samhälle ens skulle kunna tolerera en sådan revolution.

Även om jag är ganska ensam inom klubben här, tror jag fortfarande att ett slut med skräck är bättre än vår nuvarande skräck utan slut.

Jag har följt Dr Hamers väg i över 20 år nu, och när jag tänker på hur långt den nya medicinen har kommit idag gör det mig lite ledsen.

Folk arbetar fortfarande med gamla CT-bilder och det pågår ständiga inbördes strider och käbbel bland hans anhängare.

Detta förvånar mig egentligen inte, eftersom Dr Hamer redan var en trasig man när jag först hörde honom, som levde ut sin sorg, särskilt över sin sons död, genom att slåss. Till skillnad från sina patienter löste han tydligen aldrig sina egna konflikter.

För mig är det logiskt att en sådan fighter naturligtvis drar till sig många stridslystna och ofta helt förblindade människor, särskilt från Österrike, men även från Tyskland och Italien. Men jag tycker att det är väldigt synd, för här missade man ett unikt tillfälle.

Även om dr Hamer har helt fel på vissa områden, är jag övertygad om att om han hade samlat fler utbildade läkare och färre medicinska lekmän omkring sig, skulle de snart ha kommit fram till samma slutsatser som Bulja-kin och Gruganov.

The New Medicine skulle ha haft chansen att något mycket speciellt i rörelse. Men detta kräver medicinsk

specialiserad kunskap och det räcker inte med att bara prata om andra
"vita rockar".

Som det ser ut idag är Dr Hamers anhängare närmare att förpassas till den sociala sidlinjen än till den medicinska fronten, t.ex. på grund av sin uppenbara antisemitism.

Ingen av hans anhängare verkar någonsin ha varit i Haifa eller Jerusalem, annars skulle de själva kunna se att ingen ny medicin praktiseras i Israel, vilket dr Hamer ständigt hävdar.

I stället angrips och ljugs det ständigt om judar i allmänhet, men också om scientologer, logeorganisationer etc., och det påstås att dessa personer skulle förhindra spridningen av den nya medicinen.

I själva verket är det dock anhängarna själva som förhindrar spridningen och än i dag förstår de inte att alla diskussioner om dr Hamers uttalanden om antisemitism och hans paranoidea angrepp på det medicinska etablissemangen är systematiskt kontrollerade och att hans anhängare har suttit i en bur i 20 år utan att inse det.

Jag kan bara hoppas att några "seende" människor en dag hittar in på New Medicine och förklarar för de andra att deras stambordsdiskussioner inte bara inte hjälper deras sak utan är extremt hindrande.

Jag tycker fortfarande att det är mycket synd om dr Hamer. Jag önskar honom, som också tillhör min generation, att han på sin ålderdom skall finna den frid han förtjänar, precis som jag gjorde, och att han inte längre skall behöva kämpa mot sina motståndare. Man kan bara åstadkomma stora saker med kärlek.

Valeri Karpari

eller varför organ trots allt kan växa tillbaka

Även om Ryssland har blivit något av ett andra hem för mig på senare år, ville jag faktiskt flyga vidare till Moskva eller Hong Kong direkt efter att Buljakin stolt hade demonstrerat noggrannheten i sin programvara för mig.

Men Buljakin lät mig inte åka hem så snabbt som jag hade planerat, eftersom han verkligen ville presentera mig för några fler patienter som jag definitivt inte kände till ännu.

Efter att ha träffat så många fantastiska patienter under de senaste åren var jag inte så sugen på att se några fler "mirakelkurer" utan ville hellre flyga tillbaka till min älskade fru Jill och dim sum.

Men Buljakin insisterade och så nästa dag körde vi återigen i timmar genom det vackra ryska landskapet och över katastrofala vägar som man knappast kunde överleva utan att få diskskador.

På kvällen anlände vi trötta till ett provinssjukhus och Buljakin presenterade mig för klinikchefen, professor Valeri Karpari. Han var i mitten av sextioårsåldern, hade fortfarande ett fylligt hårsvall, om än grånande, och slog mig som en mycket introvert man som tenderade att skygga för offentligheten.

Detta var inte direkt vanligt för ryska överläkare, åtminstone inte för dem jag har haft äran att träffa hittills. Efter det sedvanliga välkomstsnacket visade han mig något överraskande CT-bilder av en av sina patienter sent på kvällen.

på bordet och bad mig förklara för honom vad jag såg.

Jag förstod först inte vad han ville, men min vän Buljakin sa bara: "Titta noga" och det var precis vad jag gjorde. Framför mig hade jag CT-bilderna av en kvinna som hade fått livmodern bortopererad, vilket bilderna tydligt visade. Men då log Karpari och sa: "Nästan rätt, men titta igen på datumet med datortomografin, där man kan se livmodern."

Datumet för CT-undersökningen MED livmodern var märkligt nog 6 månader efter den andra undersökningen och jag bara att det måste ha skett en förväxling. Men Valeri Karpari sa tydligt att det inte var en förväxling:

"Precis som alla de andra fallen", och följde med mig in i ett angränsande rum. Han drog upp en låda och sa bara:
"Varsågod, ta för dig."

Trots att jag fortfarande inte förstod vad det handlade om tog jag fram två lådor ur det gamla stålskåpet och tittade på CT- och röntgenbilderna.

Det första fallet var en cancerpatient efter en magsäcksoperation och det andra var en kvinna efter en ovariektomi (avlägsnande av äggstockarna).

I båda fallen hade organen, magen och äggstockarna, uppenbarligen vuxit ut igen. Eftersom jag fortfarande inte riktigt visste vad det handlade om satte jag mig först ner och lyfte lite på axlarna som ett tecken på min oförståelse.

Återigen var det Buljakin som talade: "Peter, jag kan mycket väl förstå hur du känner, för för många år sedan, när jag först hörde att organ kan växa tillbaka, tänkte jag

Jag trodde också på häxeri och ville inte befatta mig med det. Men nu när vissa forskare till och med vågar gå ut offentligt och sina fall på konferenser bad jag min gamle vän Valeri att visa er några av sina fall.

Jag har känt dig tillräckligt länge för att veta att du för det första inte blir omkullkastad så lätt och för det andra alltid går till botten med saker och ting innan du bildar dig en uppfattning.

Så nu har du möjlighet att inte bara lära dig av mig hur du undviker onödiga behandlingar, utan också hur du kan rätta till våra kollegors misstag!"

Buljakin kunde inte ens börja inse hur mycket hans ord påverkade mig. Han hade utan tvekan rätt i att efter många års klubbmedlemskap är det inget som slår ut mig så lätt, men organ som växer tillbaka, det var tufft även för en läkare som jag.

Å andra sidan vet vi från djurvärlden att svansar eller lemmar kan växa tillbaka och det som ett djur kan göra borde kanske en människa också kunna göra.

Eftersom jag var ganska förvirrad lutade jag mig först tillbaka och frågade Karpari vad dessa fall handlade om och om han kunde berätta för mig vilken behandling som skulle göra det möjligt för organ att växa tillbaka.

"Vet du, kära kollega, jag konfronterades själv med dessa saker för första gången när jag träffade en ung kvinna sitt barn på gynekologiavdelningen på vårt sjukhus, vars livmoder jag personligen hade opererat bort för flera år sedan på ett annat sjukhus.

Först trodde jag att det var en tvillingsyster, men det var verkligen hon och hon hade precis fått en...

son var född. Du kan föreställa dig hur otrolig jag såg ut.

Men jag kunde inte släppa frågan och jag började undersöka vad kvinnan hade gjort.

Hon berättade sedan att hon bara gick till en healer tre gånger och att han gjorde vissa meditationer med henne och sedan gav henne "meditationsläxor" som hon fortsatte med i flera månader. Det var allt."

Jag skakade bara på huvudet och frågade honom om de andra fallen också "bara" hade mediterat och inte tagit några mediciner eller vilken förklaring han hade till att något sådant här var möjligt. Den första frågan besvarade han snabbt med ett tydligt ja.

Förklaringarna blev sedan mycket mer detaljerade. "Hittills har jag kunnat hitta två förklaringar efter att ha arbetat intensivt med frågan under senaste åren och jag förklarar gärna båda mer i detalj.

Den första teorin säger att det finns tre nivåer av existens. Den materiella, den andliga och den informativa nivån.

Tyvärr tillbringar de flesta människor sina liv huvudsakligen på det materiella planet och en del även på det andliga planet eller en kombination av båda.

Men det är bara ett fåtal personer som kan adressera eller kommunicera med informationsnivån.

Men den som kan göra detta kan också så att säga "utnyttja" alla de senaste årtusendenas samlade kunskap och åstadkomma otroliga saker. Vi i Ryssland skulle säga att den som kan göra detta också kan tala med Gud.

Allt som händer på jorden ackumuleras på informationsnivån och vare sig vi vill det eller inte så använder våra celler, eller vårt undermedvetna, denna källa hela tiden.

Tyvärr är det bara ett fåtal personer som kan göra detta medvetet, till exempel ett fåtal healers eller präster."

Otålig och pragmatisk som jag fortfarande är, frågade jag Karpari vad denna kunskap skulle göra för honom nu.

"Åh, väldigt, väldigt mycket. Jag vet att du vet mycket om cancer, som min vän Buljakin berättade för mig. Det är så här med cancer: informationsnivån matas ständigt med kunskap om kampen mot cancer, som nästan bara äger rum på den materiella nivån, eftersom nästan den enda kampen mot cancer i världen äger rum på den materiella nivån.

Som ni vet kommer det alltid nya kemoterapier och andra substanser från till exempel genetisk forskning.

Men ju mer forskning som bedrivs på denna nivå, desto större blir den informationspool som cancercellerna kan hämta information från.

Omvänt innebär det att cancercellerna blir allt intelligentare och ju mer behandling som ges på den materiella planet, desto fler dödsfall i cancer kommer det att bli. Cancer måste därför först behandlas på den andliga nivån."

Eftersom jag först inte förstod ett ord av vad Karpari sa bad jag honom att förklara det hela för mig mer i detalj och ni kan gissa att jag inte kunde sova särskilt gott efter det.

Karpari förklarade sedan i detalj för mig hur dessa insikter förändrade hans liv som läkare och hur han själv blev en "ängel".

Ängel är en term som innebär att människor kan kommunicera på informationsnivå.

Karpari arbetar fortfarande som överläkare, men kanske "hans" sjukhus i djupaste Ryssland är det enda i världen där mycket få läkemedel skrivs ut.

Det var mycket imponerande för mig att det fortfarande finns sådana medicinska öar på den här planeten.

I vilket fall som helst skulle jag också vilja berätta om Karparis andra förklaring, eftersom den säkert också kommer att vara av intresse för många läsare.

"I mitt sökande efter förklaringar träffade jag i S:t Petersburg en medresenär vid namn Alexander Smysnik, som också hade samlat på sig många sådana fall. Han var egentligen fysiker och var mer intresserad av fotoner och laserforskning än av medicin.

Ett fall i hans familj fick honom att göra egna efterforskningar och han upptäckte något häpnadsväckande. Han säger att vår kropp permanent sänder ut 52 olika frekvenser från topp till tå.

Det innebär också att alla våra celler bara använder ett fåtal frekvenser för att kommunicera med varandra. Tyvärr har vi ännu inte någon utrustning för att mäta dessa frekvenser exakt och kan bara göra jämförelser.

Under sina mätningar stötte Smysnik på ett intressant fenomen. Han började mäta frekvenserna av talidomid (talidomid)

och jämför dem med frekvenserna för armar och ben.

Intressant nog sänder thalidomid på exakt samma frekvens. Fostren till gravida kvinnor "lurades" alltså permanent att tro att framför allt armarna, men ibland även benen, redan var utvecklade när de ovetande mödrarna tog thalidomid.

Så de här kvinnorna födde barn utan armar och ben, utan att förstå vad som hände på den tiden."

Den här förklaringen var också obekant för mig till en början, men mina tidigare kunskaper gjorde den lättare att förstå än den första.

Enligt Smysnik finns det två sätt att hitta rätt frekvenskvoter.

Dels via tekniska hjälpmedel, vilket åtminstone delvis förklarar framgångarna för uppfinnare som Royal Rife eller George Lakhovsky, dels via meditation, vilket förklarar framgångarna för vissa healers.

Dessa healers når sina framgångar genom helande krafter, meditation och visualiseringsövningar och har flera gånger visat sådana fall i rysk eller kinesisk TV och har fått dem bekräftade av erkända vetenskapsmän för att undvika missförstånd.

I dessa spektakulära fall handlar det oftast om visualiseringstekniker för att påverka DNA, vilket fortfarande är relativt okänt i Tyskland.

Eftersom jag vet att det redan finns olika grupper i Tyskland som använder sig av sådana DNA-övningar, är jag övertygad om att detta också kommer att rapporteras i tyska tidningar under de kommande två åren.

Jag är naturligtvis medveten om att jag nu utsätter min trovärdighet gentemot er för stora påfrestningar, men jag ville ändå inte undanhålla Karpari och Smysnik från er, och tro mig, det kommer bara att dröja några år innan detta ämne diskuteras offentligt i Europa och då kommer den verkliga frågan bakom det, nämligen cellernas odödlighet, att diskuteras igen.

Redan idag pågår nya diskussioner, inte bara i Ryssland, om kapitel 11 i Johannesevangeliet (Lasarus uppståndelse).

Även om du inte är troende kommer du säkert att vara intresserad av ämnet om hur människor kan leva till 150 år och äldre med god hälsa.

Båda Karkarins teorier förklarar hur människor kan lyckas vara friskare på äldre dagar än mycket yngre personer.

Än en gång måste jag tyvärr erkänna för mig själv att mänskligheten inte heller är särskilt väl förberedd för detta ämne och jag hoppas att vi alla kommer att kunna ta stora andliga steg under de närmaste åren så att förändringens tidsålder äntligen kan börja.

Anledningen till att jag skrev den här boken på

Allt detta skulle förmodligen aldrig ha fått mig att skriva en bok och lämna min klubb. Inte för att jag inte tror att informationen skulle ha varit värd det, tvärtom, utan snarare för att jag antog att de flesta människor förmodligen bara skulle läsa alla orden utan att dra några slutsatser.

Under de senaste åren har olika system installerats för att göra nästan hela världens befolkning, milt uttryckt, dum och anpassad till systemet.

Eftersom nästan ingen vet hur sådana självförsörjande system fungerar finns det knappast några människor som kan undkomma dem. Även om jag inte har förlorat hoppet om att det senast i slutet av 2000-talet kommer att finnas fler seende än blinda, skulle jag aldrig ha kommit på tanken att sammanfatta allt detta i bokform om jag inte hade träffat Alexander Radjani personligen.

Förutom Timothy har Alexander påverkat mig mest och är därför jag skulle vilja berätta hans intressanta livshistoria mer i detalj.

Alexander tillbringade sin ungdom på en skola för högbegåvade och var redan som tonåring passionerat intresserad av geologi och biologi. Han var särskilt intresserad av evolutionens historia. Han hade bara ett leende för medicin fram till 20-årsåldern, då han blev förälskad i sin studiekamrat Elena, som han faktiskt hade känt i flera år. Men kanske känner du också till Klaus Lages sångtext: Tusen gånger rörd, tusen gånger hände ingenting ...

Samma sak hände Alexander när han för femtioelfte gången satt mitt emot Elena i en diskussionsgrupp på elituniversitetet och utan förvarning blev störtlörfälskad i henne. Det tog bara några dagar innan hans kärlek var besvarad och de två blev något av ett drömpar, eftersom de båda stod ut inom sina områden tack vare sina exceptionella förmågor.

En av dem var att Alexander och Elena båda hade ett fotografiskt minne och att även professorer från den äldre generationen ofta inte kunde tro vad dessa två fortfarande mycket unga människor redan visste.

Under de kommande åren visade sig Alexanders talang gång på gång när han publicerade extraordinära teorier om vår planet. Oavsett om det handlade om okänt intelligent liv i djuphavet eller nya åsikter om förändringar i ozonskiktet.

Hans logiska analyser och djärva uttalanden fascinerade forskare inte bara vid hans universitet, tills det blev skandal. Han var nu den yngste professorn vid universitetet när han under en föreläsning fick frågan av en student vilken vetenskaplig disciplin han ansåg vara den mest efterblivna och han svarade med de mest odiplomatiska ord en ung föreläsare överhuvudtaget kunde använda, nämligen kort och koncist med orden:

"Självklart, medicin."

Därefter gjorde han sitt andra stora misstag för dagen. Han förklarade sin senaste teori om regleringssystem i människokroppen och att dessa nästan helt ignoreras av dagens läkare i kortfattade och för de flesta studenter helt obegripliga ordalag.

Vid den tidpunkten var Alexander helt omedveten om att han hade brutit mot universitetets gyllene regel, nämligen

Han ville aldrig avslöja en hel vetenskaplig fakultet. Men för Alexander var det bara ren vetenskap som gällde, och han hade länge irriterat sig på att hans kolleger inom medicin alltid uppträdde som vetenskapsmän, trots att det stod klart för varje någorlunda logisk människa att medicin inte är någon vetenskap utan nästan uteslutande bygger på erfarenhet.

Jag ska bespara er det spöke som Alexander fick löpa under de närmaste månaderna och berätta direkt vad konsekvenserna av Alexanders agerande blev. Efter tre månader lämnade Alexander universitetet och staden i vredesmod.

Ännu värre var det för hans fru Elena. Hon hade redan gjort en lysande karriär och var professor i psykologi. Även om hon verkligen inte kunde hjälpa sin makes uttalanden, fick hon också rådet att lämna universitetet.

Med facit i hand var avskedandena förmodligen det bästa som kunde ha hänt dem båda, och framför allt mänskligheten.

Men det finns inget yin utan ett yang.

Den depressiva fasen avslutades i början av januari, strax efter jul i Ryssland den 7 januari, den här gången i form av ett telefonsamtal från en rik man från sydöstra delen av landet.

Trots att den officiella perestrojkan infördes först i juni 1986 av Michail Gorbatjov och hans chefsideolog Alexander Jakovlev, fanns det redan människor som för länge sedan hade tagit farväl av Moskvas officiella politik och gått sin egen väg, i den mån det var möjligt i Ryssland.

En av dem var Evgeny Botvin. Redan då insåg han att den som kontrollerade olja och gas och försäljningen av dessa var mäktigare än någon kamrat i Moskva och byggde upp ett litet men mäktigt imperium i en liten del av den ryska republiken vars namn inte ens var känt av ryssar, än mindre av européer eller asiater.

Evgenij spenderade dock inte bara alla sina pengar på lyxartiklar, som "nyryssarna" älskar att göra idag, utan förstod att han bara kunde behålla makten om han alltid låg ett steg före andra. Enligt hans mening var detta dock bara möjligt om han samlade intelligenta människor omkring sig.

Evgenij själv hade förvisso inte en IQ som var högre än hos andra genomsnittliga ryssar, men hans emotionella kvot var extremt hög och han hade en otrolig känsla för vem som var ärlig mot honom och vem som inte var det.

Detta var absolut nödvändigt i hans ställning, inte bara för att tjäna mycket pengar utan också för att överleva, i ordets rätta bemärkelse, eftersom det fanns en hel del människor som hellre hade sett Evgenij död idag än imorgon.

Evgenij fick höra om Elenas och Alexanders olycka av en familjemedlem den 6 januari, just när han förberedde julen med sin familj. Trots att julen var en helig högtid för honom ordnade han Alexanders telefonnummer och lyfte luren för att fråga Alexander på vilka villkor han skulle kunna tänka sig att arbeta för hans forskningsinstitut.

Alexander hade redan hört talas om Evgenij och visste att andra intelligenta vetenskapsmän redan hade hittat till detta universitet, men i själva verket var de mer Evge-

nijs var ett privat institut. Å andra sidan ville han inte flytta tusentals kilometer ut i de absoluta provinserna eftersom han fortfarande hoppades på sin rehabilitering. Det var därför han först kategoriskt Evge-nijs erbjudande, tills denne gav honom ett så fantastiskt erbjudande att han omöjligt kunde tacka nej.

Han och hans fru fick båda ägna sig åt forskning och behövde inte undervisa studenter eller ta på sig några av de skyldigheter som var normala för forskare i hans klass vid något universitet.

Varken Alexander eller Evgenij hade då någon aning om att de bara några år skulle skriva historia, en historia som dock skulle förbli okänd fram till 2007.

Alexander var fortfarande så djupt frustrerad över alla obehagliga historier om kollegor som hade äcklat honom från det gamla universitetet att han med all kraft ville forska på sin teori om människans regleringssystem för att en dag kunna hämnas på dem.

När jag dikterar dessa rader minns jag att kärlek och hat de största drivkrafterna bakom allt stort som människan har skapat.

Elena och Alexander arbetade tillsammans för första gången och de älskade det. Deras kärlek växte sig ännu starkare och mer intim för varje dag som arbetet pågick. Förresten, när jag träffade dem personligen i London senast skulle någon som inte kände dem ha trott att de var nyförälskade trots sin ålder, de var fortfarande så omtänksamma mot varandra efter så många års äktenskap. Jag är en mycket lyckligt lottad man som kan kalla sådana människor för mina vänner.

Under de första månaderna koncentrerade de sig båda fullt ut på den befintliga forskningen och satte ihop ett team,

som sammanställde den forskning som samlats in över hela världen om fysiska, mentala och psykologiska regleringsteorier.

Alexander slukade all forskning och varje kväll klockan 16 träffades en liten men exklusiv grupp på 10-12 forskare för att diskutera de befintliga teorierna.

Alexander insåg att hans korta liv inte skulle räcka för att på egen hand förstå ett så komplext system som människan. Han bad därför Evgenij att sätta samman ett team där han kunde dra nytta av kunskaperna hos främst unga och engagerade fysiker, kemister och biologer, men också teologer och astrologer.

Så denna illustra krets träffades alltid kl. 16.00 måndag till fredag för en diskussionsrunda; många orkade inte fram till måndagen och föredrog att träffas igen på lördagen eller söndagen i stället för att tillbringa sin lilla fritid på en datja med mycket alkohol och dålig musik.

Ungefär två år efter att Evgenij hade tagit med honom till sitt universitet presenterade Alexander en ny teori för gruppen som i stort sett skakade om hela gruppens liv, och jag tror att en dag hela världen.

Som vanligt presenterade han först hypotesen för sin teori och förklarade sedan hur han kommit på denna idé och vilka slutsatser han drar av den.

Hypotesen

Alexander ställde sig vid rummets svarta tavla och började rita olika sammanlänkade cirklar som han bara fyllde med enskilda bokstäver. Efter några minuter var den stora tavlan full av cirklar - och Alexander var i toppform.

Bara 30 minuter senare satt alla i cirkeln förundrade och vissa kände djupt att de just hade varit med när ett geni revolutionerade världen. Men en sak i taget.

Några veckor tidigare hade Elena och Alexander passerat en olycka på väg till institutet på morgonen. En bilförare hade kört på en cyklist rakt framför dem och Elena gav cyklisten första hjälpen.

Hans skador var inte livshotande, men han var i chock, så Elena lade upp hans ben tills ambulansen kom. Senare diskuterade de hur intelligenta våra kroppar är och hur vissa nödprogram startar automatiskt vid en chock.

Denna diskussion blev startskottet för den arbetshypotes som Alexander sedan presenterade för sin arbetsgrupp några veckor senare.

Alexander hade en idé om att en kropp inte bara kan chockas av bilförare, utan måste utstå dagliga "minichocker".

Han använde ordet mini-chocker för att sammanfatta allt som kan hända med kroppen under en dag. Från att man går upp (stoppas regenerationen) till morgonkaffet (produktion av magsaft) till den dagliga stressen på jobbet (hormonfrisättning etc.).

I slutet av dagen hade han en lista på över 300 minichocker som kan drabba en person under en dag, och siffran 1.000 nåddes redan nästa dag.

Han insåg snabbt att det skulle bli en oändlig lista om han satte sig ner några dagar till. Så han började dela in chockerna i grupper. Men inte heller detta ledde någonstans, eftersom människor reagerar alldeles för olika på vissa chocksituationer.

Om han skulle ta med allt detta i sina beräkningar skulle det med bara 1.000 stötar uppstå ett större antal chockreaktioner hos en person än vad en vanlig miniräknare kan visa på displayen.

Men Alexander lät sig inte nedslås utan var övertygad om att han skulle hitta enklare mönster.

Hans kunskaper om evolutionen skulle bara några dagar senare leda honom till det genombrott han hade hoppats på. När han letade efter en fysiologibok i sitt bibliotek stötte han på en ung kinesisk mans doktorsavhandling med titeln:

"The Laws of Survival" i dina händer.

Han hade redan skummat igenom den en gång, men nu tog han sig tid att läsa den analytiskt, för hans magkänsla sa honom att det inte kunde vara en slump, utan bara ett tecken på att den här boken hade hamnat i hans händer just nu.

Efter halva tiden lade han ifrån sig den kinesiske mannen från Guangzhous arbete och tog upp sin lista med chocker. Han började genast skriva siffror bakom de enskilda stötdämparna och efter 10 minuter hade han fortfarande bara använt 5 siffror, trots att han redan hade bockat av över 100 stötdämparformer.

Under de närmaste dagarna talade han nästan uteslutande om 1.000 stötar och han hade fortfarande bara nått nummer 12. Alexander trodde att det måste ha varit så här hans namne Fleming kände sig när han upptäckte penicillinet 1929.

Men vad var det som var så unikt, så fascinerande? Alexander kategoriserade alla chocker i en lista efter hur viktig kroppens och även sinnets reaktion är för artens överlevnad, och ENDAST för artens och inte för individens över.

Han hade tidigare haft uppfattningen att evolutionen under tusentals år måste ha uppfunnit ett system som var orienterat mot naturen.

Detta var egentligen inget nytt och många författare hade redan skrivit detta före honom. Men alla författare före honom utgick från att alla reaktioner i kroppen ska beaktas lika, medan Alexander utgick från att det måste finnas prioriteringslistor och det var just dessa prioriteringar som han delade in i 12 kategorier, efter betydelse och uteslutande med tanke på artens överlevnad.

Ett annat misstag som många forskare före honom gjorde var att de alltid trodde att en kropp alltid ville överleva. Alexander visade dock att det fanns prioriteringslistor i enskilda cellgrupper, i hela kroppen och i en grupp människor.

Förmodligen till och med i hela universum, men var gränsen för hans forskning, för han insåg omedelbart att han skulle behöva flera livstider för att ens komma i närheten av att utforska den sista punkten.

För att hjälpa dig att bättre förstå vad som var så fascinerande med Alexanders upptäckt vill jag visa dig ett litet exempel på vad som är så unikt med hans arbete.

Föreställ dig en kvinna i följande livssituation: 23-årig mamma till en ettårig dotter, gift, lider ibland av mild depression och har för närvarande hudutslag.

Alexander skulle se denna kvinna ur sin synvinkel av evolution:

Kvinnan är beskyddare av sin avkomma, har för närvarande skapat ett "energifält" med sin man där fler barn kan förväntas på grund av mannens ålder och fertilitet, hennes depression har något att göra med att hon oroar sig (för mycket) för sin familjs säkra överlevnad och hudutslagen är inget annat än ett avgiftningsinstrument för att avlägsna gifter från kroppen för att upprätthålla fertiliteten.

Utan att hon är medveten om det pågår olika regleringscykler hos den unga mamman. Det finns t.ex. (det vi idag inom psykologin kallar selektiv perception) permanenta skyddsåtgärder (hålla barnet i handen, se till att äta en hälsosam kost, inte skada sig själv genom att röka etc.) som enbart gäller henne själv och barnet, samtidigt som hon är en del av ett stort energifält (familjen, storfamiljen inklusive redan avlidna familjemedlemmar, samhället i staden och landet och en invånare på jorden).

Allt som allt pågår hundratals sådana regleringsprocesser ständigt i varje människa, mer eller mindre omedvetet. Naturligtvis var dessa redan kända tidigare, men ingen hade någonsin tänkt på dem före Alexander.

Frågan om vilken prioritet naturen tilldelar varje enskild process och om sådana prioriteringar överhuvudtaget existerar. Anta till exempel att en ung mamma promenerar i parken med sin lilla dotter och plötsligt kommer en aggressivt utseende hund springande mot dem.

I modern förlorar alla regleringsåtgärder som hittills har ägt rum omedelbart prioritetsnivå ett och binjurarnas (adrenalinets) regleringssystem i kombination med hjärnan (vad ska jag göra nu) och musklerna (springa iväg) har absolut högsta prioritet och skapar tillsammans ett NYTT SYSTEM ENDAST FÖR DETTA ÖGONBLICK. Denna punkt är mycket viktig, eftersom 12 prioriteringar kan skapa otaliga nya system.

Naturen bryr sig inte längre om att främja elimineringen av toxiner, utan kroppen producerar nu till och med mer kortisol, vilket samtidigt säkerställer att toxinerna stannar kvar i kroppen.

Men när en hund som ser farlig ut kommer emot dig bryr sig kroppen inte längre om alla de saker som var viktiga för den tidigare (hudutslag), utan bara om att bevara arten (mor och dotter).

Exemplet är förmodligen redan bekant för er alla på ett liknande sätt och ni behöver inte ha studerat medicin för att förstå det.

Alexander kategoriserade dock alla regleringsmekanismer i olika prioritetsnivåer och förstod mycket snabbt att alla dessa system förändras PERMANENT och endast enligt en regel: överlevnad eller inte.

Plötsligt förstod han ursprunget till alla sjukdomar och visste samtidigt vad alla måste göra för att hålla sig friska, för att bli friska igen OCH hur alla åtminstone kunde

150 år eller äldre. Hemligheten låg i att förstå de olika evolutionära regelsystemen.

När han presenterade denna hypotes för sina kollegor i den dagliga diskussionsrundan och sa till gruppen: "Så, vad tycker ni?" blev det helt tyst i rummet i några sekunder och alla stirrade bara på de många cirklarna på svarta tavlan.

Huang var den förste att bryta tystnaden med ett "Oh, my God" och sedan började gruppen applådera nästan samtidigt. De kände alla på sig att något stort just hade hänt, men ingen i gruppen, inte ens Alexander, kunde just då gissa hur stort.

Baserat på denna hypotes och med hjälp av de 12 reglerande överlevnadsmekanismer som Alex Ander etablerat började teamet under de närmaste veckorna att analysera olika sjukdomar, framför allt cancer, MS och hjärtinfarkt.

Alexander berättade senare för mig att han aldrig hade trivts så bra med sitt arbete under hela sitt forskarliv som under de där veckorna efter presentationen.

För varje dag hittade de bättre förklaringar till varför människor blev sjuka och framför allt hur man kunde hjälpa i princip alla, nästan utan att använda mediciner.

Deras nya insikter ledde dem till de mest skiftande ämnen och varje dag hittade de lösningar på urgamla frågor med hjälp av den nya logiken.

Tidigare antog man t.ex. också att cancer var en störning i immunförsvaret. Samtidigt kände man dock till forskning från olika länder som tydligt visade detta,

att det knappast förekommer några förändringar i blodbilden vid så kallade spontana remissioner eller att personer med extremt nedsatt immunförsvar (AIDS-patienter eller mottagare av organdonationer) inte löper större risk att drabbas av cancer i allmänhet, snarare tvärtom.

Medan resten av forskarvärlden fortfarande diskuterade de olika möjligheterna att stärka immunförsvaret upptäckte de immunförsvarets verkliga roll och förstod omedelbart varför det är bättre att låta immunförsvaret vara i fred i de flesta fall.

Deras viktigaste insikt var att höga eller låga blodvärden tyvärr bara visar vad som finns utanför en cell och inte vad som händer inuti en cell.

Det är därför som låga immunvärden också kan vara extremt positiva för regleringen - och inte bara negativa, som man tidigare har antagit.

Senast när de förstod logiken i ALS (amyotrofisk lateral skleros), en sjukdom som man dittills varken hade förstått eller haft någon behandling för, insåg de att de hade upptäckt något helt fantastiskt.

Tack vare de toppmoderna mikroskop som Evgenij skaffade åt dem i Tyskland, Japan och USA fick de också helt nya insikter i ämnet blod.

På så sätt kunde de bevisa att röda blodkroppar kan omvandlas till andra "blodorganismer" och utföra många, många fler uppgifter än att bara transportera syre.

De var också långt före sin tid när det gällde gener. Medan andra länder fortfarande hoppades på genomprojektet kunde Alexanders grupp bevisa att de faktiska generna i en cell inte var gener, utan cellmembran, både det yttre och det inre membranet, och därmed själva generna.

styra livet mycket mer än gener, som i princip bara gör det som "andra" lär dem.

Gruppen förtjänade Nobelpriset enbart för denna forskning, men hur skulle de kunna förklara för världen hur de kom fram till alla dessa insikter?

Huangs specialitet var mitokondrierna, de små bakterieliknande strukturer som finns i nästan alla våra celler och där all vår energi antas produceras i form av ATP.

Tillsammans med Huang arbetade Mikhail, vars specialitet var laserforskning, och som team var de helt enkelt oslagbara.

Deras forskning inom området ljuskvanta och deras inverkan på energiproduktionen var redan överväldigande, men när de upptäckte att våra kroppar har andra

"energigenererande system", alla i gruppen blev verkligen chockade av denna nyhet.

Det tog dem verkligen flera dagar att återhämta sig från denna "chock", eftersom deras kunskapsplattform om vår kropp hade blivit allvarligt skakad.

Hittills har alla forskare utgått från att fosfatbindningarna i ATP (adenosintrifosfat) styr vår energibalans nästan på egen hand och att andra kinaser spelar en underordnad roll, om ens någon alls.

Huang och Mikhail utvecklade dock ett helt nytt system för energiproduktion i våra kroppar, vilket slutligen förklarade varför människor kan leva i många år utan mat eller varför fåglar kan flyga till Afrika utan att äta och utan att tappa ett uns i vikt.

Enbart denna forskning skulle kunna fylla flera böcker, och det gör ont i hjärtat att tänka på de meningslösa begrepp som studenterna tyvärr fortfarande måste lära sig på universitetet, till exempel citronsyracykelns absoluta betydelse för vår energibalans.

När jag tänker på det här idag inser jag genast att jag borde ha kommit på det mycket tidigare, att det inte kan vara sant, eftersom det i början av cykeln sker ett intag av energi i komprimerad form, i det här fallet kolhydrater, fett och proteiner.

Men har det inte alltid funnits människor som har ätit lite eller ingen mat under lång tid?

Och hur är det med djuren - tänk bara på grodor eller fiskar som inte äter på sex månader till tre år?

Men det som inte kan vara presenteras omedelbart som en lögn eller ett mirakel när det gäller människor, och pseudoförklaringar som t.ex. vinterdvala finns när det gäller djur.

Så du behöver aldrig ändra dina omhuldade övertygelser, för ingenting skrämmer människor mer än att behöva lära sig eller göra något nytt. Uppfinnare av system vet naturligtvis detta och planerar alltid dessa rädslor i sina system.

Alla universitet i världen följer dessa system vi är förvånade över att ingenting förändras. Ibland kan jag inte tro hur blint jag har levt i årtal.

Praxis

Nio månader efter presentationen, och efter otaliga timmar med att kategorisera alla kända chocker i de 12 prioriterade stadierna, bad de Evgenij om en egen avdelning på sjukhuset de kunde omsätta sin teori i praktiken.

Evgenij var lika fascinerad av vad han erbjöds, även om gruppen medvetet undvek att berätta alla detaljer för honom, eftersom de alla visste att om deras teori visade sig stämma i praktiken skulle Evgenij tänka dag och natt på hur mycket pengar han skulle kunna tjäna på det.

Det var en solig vårdag, närmare bestämt den 15 mars, när de första patienterna kom till avdelning 8 där Elena var överläkare. Patienterna fick bara veta att de deltog i en intern klinisk studie och därför var tvungna att fylla i så många frågeformulär.

De flesta av dem märkte inte ens att personalen på avdelningen pratade med patienterna mycket mer än vanligt, eftersom de trodde att det var en ny avdelning där personaltätheten helt enkelt var högre än på andra avdelningar.

I själva verket syftade de många frågeformulären och intervjuerna till att ta reda på HUR en person hade reagerat på olika chocker tidigare för att kunna utarbeta en optimal behandlingsplan.

I början tog detta många dagar och för att inte göra patienterna alltför oroliga "behandlades" nästan alla med placebo av olika slag, allt från en tablett till infusioner och till och med operationer.

Efter två veckor fick teamet dock stöd av en dator som alla kallade Juri. Juri matades med en enorm mängd data varje dag och blev mycket snabbt en av de viktigaste teammedlemmarna på Station 8.

Programvaran var programmerad på ett sådant sätt att Juri kunde beräkna sannolikheten för en terapiplan efter att bara ha matat in några få uppgifter.

Det visade sig mycket snabbt att det faktiskt inte var nödvändigt att samla in så mycket data om en patient, utan att frågeformulär med bara några hundra frågor ofta var fullt tillräckliga.

För en västerländsk läkare, som vanligtvis bara ställer 5-10 frågor till sina patienter, låter detta fortfarande mycket, men för Elenas team innebar det en enorm tids- och energivinst att minska antalet frågor till några hundra, eftersom vissa patienter inte kände för att svara på så många frågor på ett koncentrerat sätt och blev mycket slarviga i sina svar, vilket hade en negativ inverkan på resultaten. Men sedan kom det stora genombrottet.

De hade använt exakt samma frågeformulär i mer än ett år nu och det visade sig vara helt perfekt.

Deras botningsgrad, även för de allvarligaste sjukdomarna som cancer eller MS, låg stabilt på över 90%, och de var övertygade om att den till och med skulle kunna bli 99% om de lyckades få patienterna att fortsätta sin behandlingsplan konsekvent hemma ännu oftare.

Det viktigaste för hela teamet var dock att ha bevisat att Alexanders arbetshypotes var korrekt och revolutionerat medicinen som helhet.

Alexander drömde ibland om att bli inbjuden att hålla en på sitt gamla universitet och få applåder av alla de kolleger som hade kastat ut honom flera år tidigare. Evgenij flåsade honom också i nacken, eftersom han såg hur framgångsrikt patienterna på avdelning 8 behandlades och med rätta anade miljardvinster.

Men ju fler framgångar de hade, desto mer diskuterade gruppen hur mycket deras medicin skulle förändra världen. Resultatet av diskussionerna så här långt var förödande, eftersom de alla var överens om att antingen skulle de inte bli trodda, ingen stat, inte ens fader Ryssland, ville ha denna medicin, eller så spelade de hasard med sina liv.

De blev helt förkrossade när Alexander och Elena berättade vad Evgenij hade sagt om det hela.

Vid en middag som Evgenij hade bjudit in till visade de honom sina resultat och Evgenij blev genast hooked.

Men när han insåg att dessa fantastiska resultat inte berodde på någon speciell medicin utan på en förståelse för evolutionen, skakade han bara på huvudet och sa: "Jag kan i alla fall åldras med god hälsa, trots vodka och den katastrofala miljöförstörelsen runt omkring mig."

Han visste förstås av egen erfarenhet att regeringar inte hade några problem med att gå över lik för att få energi.

Endast mycket skickliga människor kan bli gamla i den här branschen. Det var därför han omedelbart insåg att han och hela hans team skulle tystas om de publicerade uppgifterna från Station 8.

Inget land och inget av de största läkemedelsbolagen skulle vara beredda att avstå från miljardvinster eller omorganisera sitt sjukvårdssystem. Den som tror något annat är en fantast.

Så tre personer som sitter på nyckeln till hälsa för miljarder människor bestämde sig för att inte föra denna kunskap vidare eftersom de inte hade någon aning om hur de skulle kunna göra det utan att bli mördade.

Hopplösheten i att vinna ett Nobelpris eller att någonsin bli erkänd av någon annan än patienterna och Evgenij var naturligtvis oerhört frustrerande för gruppen. Man måste bara föreställa sig det.

Vi har uppfunnit världens bästa läkemedel, som skulle kunna hjälpa miljontals människor med cancer eller kranskärslssjukdomar, de två största dödsorsakerna på denna planet, men vi får inte göra det eftersom penning- och maktthungriga regeringar och företag inte vill att vi ska göra det.

När det kom till ämnet aids eller barn som kunde hjälpas omedelbart, senast, började känslorna brista ut ur dem allt oftare och det var därför bara en tidsfråga innan gruppen skulle splittras. En grupp som hade haft ett nära och mycket framgångsrikt samarbete i flera år.

Ingen tog illa upp när Huang en dag sa att han skulle åka till Shanghai för att arbeta i en släktings företag. Vem kan klandra honom efter att i flera år ha tillbringat nästan varje helg i en stad som inte precis är ett av världens kulturella högborgar?

och arbetade sig igenom det, bara för att inte kunna föra vidare alla de saker han hade skapat.

Inte ett enda ord kom över hans läppar om att de borde ha funderat på vad de skulle göra med forskningsresultaten en dag. Som alla andra hade han helt enkelt koncentrerat sig på sitt arbete i årtal och njutit av de otroliga resultaten utan att tänka på framtiden.

Hans avgång blev dock början till slutet för gruppen och inom loppet av sex månader hade teamet decimerats till endast sex medlemmar.

De andra lämnade alla utan undantag inte bara sydöstra Ryssland utan också landet. Så här i efterhand ser jag gruppens historia som en mänsklig tragedi, men utan den skulle man aldrig veta att sjukdomar kan behandlas radikalt annorlunda och mer framgångsrikt och vilka system som installerades för att hålla en på rätt spår.

Det var Huang som berättade för om Station 8, Elena och Alexander och denna unika forskning. Huang stannade bara några månader i Shanghai, vilket jag inte blev förvånad över för efter att i flera år ha bott i en relativt lugn stad måste hamnen vid Bund i Shanghai kännas som en myrstack där man tillbringar varje dag.

Han lämnade därför Shanghai relativt snabbt med ett Zai Jian (adjö).

Via en kort avstickare till Riga, där han under en tid bodde i närheten av Schwarzhäupterhaus och arbetade i ett laboratorium för placentaforskning, kom han sedan till närheten av Frankfurt, där hans chef från Riga utsåg honom till verkställande direktör för den tyska filialen.

Ett av hans första besök i Tyskland var hos Dr Heinrich Kranzer, "vår" teolog i klubben, som hade träffat honom på en konferens i Shanghai och senare föreslagit honom som medlem i klubben.

Under det första året som medlem sa han inte ett ord om sitt arbete på Station 8, men några månader efter att han blivit fullvärdig medlem bad han att få tala med Paul. I detta samtal berättade Huang sedan historien om Station 8 och bad om att få bjuda in Alexander och Elena.

När Alexander kom till Frankfurt för första (och inte sista!) gången och tillsammans med Huang noggrant utforskade vad vi kunde förvänta oss och inte, var vi alla övertygade om hans karaktär.

Framför oss stod en blygsam och ödmjuk man som hade den där välbekanta glimten i ögat när han talade om sitt arbete.

På grund av min egen historia och mina kunskaper var jag inte så lätt att imponera på och jag var naturligtvis också medveten om att symtom är regleringsmekanismer och inte sjukdomar.

Men när jag först förstod Alexanders 12-punktsprogram och började tillämpa det i praktiken under de närmaste dagarna kunde jag inte tro hur enkelt det var.

Prioriteringsprogrammet var dock inte bara ett program för att hjälpa sjuka människor, för om man såg det "baklänges" kunde man genom logiska slutledningar också bättre förstå mänsklighetens historia och, åtminstone i viss mån, även djurens.

Ju mer jag tänkte på Alexanders 12 punkter, desto större blev min längtan efter att dela med mig av allt detta till hela världen. Tyvärr hade jag inte heller någon aning om hur jag skulle göra det. Så jag frågade Timothy om vi kunde träffas, och Timothys familj kom till Jill och mig på vår favoritö för några diskussionsfyllda veckor som skulle förändra mitt liv avsevärt.

Medan våra fruar njöt av fördelarna med ett 5-stjärnigt hotell försökte Timothy och jag förbättra vår hand på detta galna spel som kallas golf.

Men framför allt ägnade vi timmar åt att diskutera hur vi på ett eller annat sätt skulle kunna göra Alexanders prioriterade program tillgängligt för mänskligheten. Vi var tvungna att göra detta på golfbanan, eftersom våra fruar hade "förbjudit" oss att prata om "affärer" under måltids- och vilotider, och vem vill bråka med sin fru på en tropisk ö?

Naturligtvis insåg Timothy också att vi inte bara kunde skriva en bok om Alexanders upptäckter eller förbereda en presentation för ett konvent. Så vi funderade på olika sätt och till slut bestämde vi oss för att den enda chansen var att stödja och utveckla den växande världsomspännande gruppen av "seende".

Vad innebär detta? Det är uppenbart att sedan 30 år tillbaka har fler och fler människor i alla länder kommit att förstå de system som vi lever i, och vår klubb är verkligen inte den enda i världen.

Jag ser också det ständigt växande antalet esoteriska rörelser som positivt, även om det tyvärr finns få siare och många fler sökare. Ändå är de viktiga eftersom den esoteriska rörelsen har blivit en

Detta bidrar till det ständigt förbättrade energifältet på detta plan.

För det är bara inom detta område som det är möjligt för allt fler människor att utvecklas till siare och därmed stoppa hela system.

I det medicinska systemet hoppas vi att cirka 1 procent av alla sjuka en dag ska förstå att symtom inte är sjukdomar utan evolutionens regelsystem. Detta skulle sätta igång en ohejdbar lavin, liknande den i DDR.

Det lovande är att dessa en procent inte behöver inkludera ledande personer som läkare eller alternativmedicinare, eftersom det räcker med att patienter blir seende, eftersom läkare inte längre kan skriva ut symptomdämpande medicin till seende.

Detta skulle tvinga läkarna att anpassa sig till sina patienter (eller snarare till naturen) och inte tvärtom, som är fallet i dag.

Naturligtvis är detta en längre väg för mänskligheten än om vi skulle offentliggöra det prioriterade programmet. Men det är en livskraftig och säker väg och ingen kan helt enkelt stoppa den med nya system, för när man väl är en siare är man det för livet.

Med hjälp av den här boken kan du också bli en seer om du vill. Jag har förklarat några system för dig, åtminstone i viss utsträckning, så att du kan känna igen och undvika dem i framtiden.

Men för att bli en riktig siare måste du arbeta hårt med dig själv. Du kan bara bli en riktig seer om du lever vad du ser.

Det är ungefär som med hälsosam kost. Det räcker inte att veta att hamburgare och gelébebisar inte är särskilt hälsosamma, man måste också undvika dem.

Och det räcker inte heller att veta att sjukdomar är evolutionärt användbara symtom om man sedan vid det första symtomet funderar på om man inte ska ta ett läkemedel som dämpar eller på annat sätt påverkar symtomet.

Resan är belöningen och ingenstans är detta mer sant än på vägen till att bli en siare.

Jag skulle vilja ge dig några principer som kan hjälpa dig åtminstone när det gäller din hälsa.

Dessa principer har inget att göra med Alexanders prioritetsnivåer, men de kan ändå hjälpa dig att förstå sjukdomar mycket bättre. När du har tagit till dig principerna på nästa sida har du stora chanser att bli frisk igen eller hålla dig frisk upp i hög ålder.

Fundera lite extra på följande punkter. Det räcker inte att bara läsa dem! Först när du integrerar dem i ditt dagliga liv kommer de att hjälpa dig att uppnå en nivå av lycka i livet som du tror är helt omöjlig idag. Det lovar jag dig!

Utdrag ur evolutionens principer

piencies

1. Allt har ett syfte. Evolutionen tillåter inte misstag. Även så kallade mutationer är avsiktliga.
2. Artens överlevnad är evolutionens mål, som allt är underordnat (obs: det står: artens - och inte individens, hur hårt det än må vara).
3. Det finns inga sjukdomar, bara regleringar.
4. För att säkerställa överlevnad kopplar kroppen ibland tillfälligt in "självskadande regleringar" (kortisolproduktion, tumörer etc.). Dessa måste alltid analyseras först, eftersom läkning inte är möjlig utan att förstå dem.
5. Avbryt aldrig regleringssystem, hur obehagliga symptomen än må vara.
6. Olika prioriteringsnivåer måste bearbetas TILLSAMMANS, dvs. överlevnad måste säkerställas först och skador måste medvetet. Därefter

slickade såren", som efter ett revirkrig mellan djur.

7. Chocker (förväxla dem inte med konflikter som i New Medicine!) är en del av vårt dagliga liv och en del av vår utveckling, i den meningen att evolutionen varje dag prövar "hur långt den kan gå".
8. Våra tankar är en del av ett mycket större "fält". Ju svagare vårt eget fält är, desto mer hjälp behöver vi från andra fält. På samma sätt som en skadad krigare i strid.
9. Prioriteringsnivåerna förändras ständigt. Det som är viktigt idag kan ligga på nivå 12 stå. Detta innebär att våra prioriteringar också kan ändras dagligen.
10. Allt icke-materiellt, som är logiskt bundet till vår kropp under vår existens, skapar inte bara fält utan också materia. Så var uppmärksam på varje tanke och varje känsla!

Till farväl

Jag hade vid något tillfälle lekt med tanken att flytta till Asien under några år, så Timothys erbjudande om att arbeta i hans asiatiska stiftelse kom vid rätt tidpunkt.

Än i dag har jag inte ångrat detta steg och Jill och jag är mycket glada över att kunna göra något för barns välbefinnande.

Tyvärr hade vi aldrig turen att få egna barn, men när en handfull barn nu kallar oss Zumu (mormor) och Zufu (morfar) är det en obeskrivlig lycka och hjälper mig att komma över det faktum att jag inte längre kan vara officiell medlem i klubben.

Jag skrev den här boken eftersom jag tror att det nu är dags för stora förändringar.

Grisens år har just inletts här i Hongkong under inflytande av elementet eld, som bara förekommer i denna konstellation vart 60:e år.

Värden som harmoni, vänskap och familj står i centrum, medan makt och status hamnar i skymundan.

Om du har förstått av mina få ord att vi kan uppleva förändringens tidsålder tillsammans, då var det värt det för mig och för dig att offra din dyrbara livstid för att läsa den här boken.

Idag blundar jag inte längre för något befintligt system, jag lever med dem varje dag och skapar min egen lilla ö av liv på nytt varje dag, vilket gör att jag kan leva ett mycket lyckligt och tillfredsställande liv.

Naturligtvis inser jag att jag kommer att behöva leva inkognito resten av mitt liv, eftersom det finns alldeles för många John Wayne på denna jord. Jag hoppas bara av hela mitt hjärta att denna insats kommer att vara värd besväret och att du, liksom jag, kommer att göra åtminstone en liten del för att göra denna värld till en bättre plats. Från och med i dag vet du vad som behöver göras.

Högaktningsfullt, Peter Yoda

Efterord från förlaget

Vi förstår att många människor vill veta vem Prof Peter Yoda är och framför allt hur de kan få hjälp om de allvarligt sjuka. Vi dock om förståelse för att vi inte kan vidarebefordra några meddelanden till författaren eller besvara några frågor om innehållet på denna webbplats.

Författaren ser bokens uppgift som ett bidrag till den fortsatta utvecklingen av mänskligheten som helhet och inte till att övervinna enskilda öden.

Varför så är fallet och att evolutionen och naturen inte tar hänsyn till individuella öden har, som vi finner, på ett uttrycksfullt sätt beskrivits av författaren i denna bok.

Vi funderade länge och väl på om vi skulle ge ut själva boken i denna kraftigt förkortade version.

Vi tror dock att Prof Yoda kan göra en stor insats för att vi, och framför allt våra barn, en dag ska kunna leva i en fredligare värld.

Hjälp oss och skicka boken vidare så att så många som möjligt kan känna igen systemen i framtiden.

Din Sensei Utgivare

Alla människor har rätt att veta och rösta

Kära läsare! Kära läsare!

Varje dag vänder sig människor med cancer, deras anhöriga, journalister, forskare, läkare och andra intresserade till våra organisationer i USA, Storbritannien och Tyskland för att få mer information om framgångsrika cancerbehandlingar.

Detta främst mot bakgrund av att cancer inom en överskådlig framtid kommer att ersätta hjärt- och kärlsjukdomar som den främsta dödsorsaken i Tyskland.

Gång på gång får vi höra om stora framsteg inom kemoterapi genom interferon, interleukin, stamcellsterapi, genterapi, stereotaktisk strålbehandling, angiogeneshämmare och mycket mer.

Men om man går in i detalj inser man snabbt att statistiken inte ser så positiv ut vid första anblicken som många cancerpatienter ofta tror.

Tyvärr ses cancer fortfarande som en sjukdom i sig - **och inte som ett symptom på en persons sjukdom.**

Av denna anledning försöker man fortfarande utrota *tumören* med alla tillgängliga medel, t.ex. kemoterapi eller strålbehandling.

Endast tumörer - och inga fler människor - behandlas. Detta synsätt har gjort det möjligt att fokusera allt på 4 cancerbehandlingar under de senaste decennierna:

Kirurgi, strålbehandling, hormonbehandling och cellgiftsbehandling. Nästan alla forskningsmedel har kanaliserats till dessa behandlingar - men utan några genombrottsframgångar för miljontals cancerdrabbade.

Vår dagliga erfarenhet visar oss att de flesta onkologer fortfarande bara försöker förstöra tumörer, men att förstörelsen av en tumör inte är synonymt med en förlängning av livet och absolut inte med en förbättring av livskvaliteten, vilket visas av de många metastaserna och tyvärr också den höga dödligheten för de vanligaste cancerformerna.

För att undvika missförstånd: Att förstöra tumören är en viktig del av all cancerbehandling och vi är också positiva till att använda aggressiva medel i vissa fall.

Men detta ensidiga synsätt har tyvärr lett till att människan som bärare av tumören har glömts bort under de senaste decennierna. För det är ju människan som utvecklar tumören.

Det är bara om vi ser till hela människan, och inte bara till tumören, som vi kan behandla henne på rätt sätt. En annan sak är att detta ensidiga fokus har lett till att andra framgångsrika cancerbehandlingar har hamnat i skymundan.

Vi hör om och om igen: "Min läkare skulle veta om det fanns andra framgångsrika cancerbehandlingar."

Ändå upplever vi alla varje dag att helhetssynen på sjukdomar måste ge vika för kemisk eller högteknologisk medicin och att framgångsrika terapier därför glöms bort, undertrycks, förnekas av ekonomiska skäl, missbedöms som misslyckade eller inte längre ens undervisas på universiteten.

Huruvida en terapi är framgångsrik eller inte bedöms inom vetenskapen främst med hjälp av så kallade dubbelblindstudier. Tyvärr har det dock gång på gång visat sig att dessa studier antingen är felaktigt bedömda eller att siffrorna inte är korrekta.

Ett annat problem är förfalskningar i vinstsyfte. Som ett resultat av sådan "forskning" kommer läkemedel ut på marknaden som patienter och läkare förlitar sig på. Det är den sjuka människan som blir lidande.

Å ena sidan säger läkare och sjukförsäkringsbolag att de bara accepterar dubbelblinda studier som vetenskapligt sunda, och å andra sidan ifrågasätts dessa dubbelblinda studier av samma personer om de inte passar in i deras system.

Eller hur ska man annars förklara det faktum att det finns så många dubbelblinda studier som visar att cellgiftsbehandling av epiteliala tumörer (över 80 procent av alla cancerformer) endast har bidragit till att förlänga livet i ett mycket litet antal fall, men fortfarande används för de flesta cancerpatienter.

I Tyskland får läkare till en början bara använda *vetenskapligt underbyggda* behandlingsmetoder. I regel får de "välja" mellan cancerframkallande strålbehandling, cancerförstörande cellgiftsbehandling och kirurgi, vars konsekvenser kanske aldrig kan reverseras.

Men handen på hjärtat, vem undersöker egentligen hur vetenskaplig denna vetenskap fortfarande är?

Hur fritt kan läkare egentligen behandla sina patienter, eller hur mycket press utsätts de för av institutioner, regeringar och företag?

Cancer är en sjukdom som drabbar hela människan, och nu mer än någonsin måste du ta ansvar för din egen hälsa.

Varje dag får vi höra från människor hur de besegrade sin cancer, vilka behandlingar de genomgick, vilka näringsåtgärder som åtföljdes av behandlingarna, vilka visualiseringstekniker de använde, vilka allmänna livsförändringar som var nödvändiga för att besegra cancer och mycket, mycket mer.

Tyvärr kan summan av dessa åtgärder inte pressas in i något befintligt vetenskapligt system och analyseras - och absolut inte patenteras med framgång. Många människor som vänder sig till oss eller till holistiska cancerterapeuter har något annat gemensamt: de har oftast vänt sig till icke-konventionella behandlingsmetoder först i ett skede när konventionella behandlingsmetoder har misslyckats. Detta gör de framgångar som vi upplever dagligen ännu mer positiva.

Hur stora skulle inte framgångarna kunna bli om cancerdrabbade ansträngde sig för att hitta rätt behandling i ett tidigare skede.

Det finns många möjligheter till terapi, och inte bara efter att viktiga delar har skurits bort, nödvändiga organ är nästan oförmögna att fungera normalt på grund av aggressiva preparat, och rädslan för döden undertrycker immunsystemet i en sådan utsträckning att ett tillfredsställt liv endast är möjligt i begränsad utsträckning.

Cancer går att bota. Gång på gång ser vi människor som befinner sig i det så kallade *slutskedet* av sin cancer övervinna den.

Så agera och ta reda på vad du kan göra åt din cancer redan idag. Ta ansvar för din sjukdom.

Lämna inte över till andra att göra dig bättre. Börja redan idag att fundera på vad du ska göra annorlunda i framtiden och lita på din inre röst som säger att DU kommer att beseгра din cancer.

Vi kommer att göra allt vi kan för att stödja dig så mycket som möjligt på vägen.

Menschen gegen Krebs e.V. P.O.

Box 12 05

71386 Kernen

Tel: 07151-910217

Fax: 07151-910218

E-post: mgk@krebstherapien.de

www.krebstherapien.de